

סֵפֶר זוֹהַר תְּהִלִּים הַשְּׁלֵם "בְּנֵאוֹת דִּשְׁא"*

(תְּהִלִּים כג, ב) [ר"ת: א'מִדּוֹת דִּיּוֹד שִׁמְעוֹן]

חלק ו' לחודש אדר

וְהוּא: מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים עִם זוֹהַר הַקְדוּשׁ בְּלִשׁוֹן הַקְדָּשׁ עַל כָּל פֶּה
וּפֶה וְחוּנָה עָלָיו הַסְגֻלוֹת הַמִּיחָדוֹת מִסֵּפֶר שְׁמוֹשׁ תְּהִלִּים

- א. מִחֶלֶק לְלִמּוּד הַדָּשִׁי בְּרֶךְ לְחֹדֶשׁ 4 עֲמוּדִים לְיוֹם.
- ב. לְיוֹמֹת הַשָּׁנָה [4 עֲמוּדִים לְיוֹם לְסִיָּם בְּכָל שָׁנָה].
- ג. מִחֶלֶק לְלִמּוּד דָּף הַיּוֹמִי, עִם לְמוּד דָּף הַיּוֹמִי גְמָרָא, ו-4 עֲמוּדִים זוֹהַר תְּהִלִּים.

יֵצֵא לְאוֹר בִּס"ד חֹדֶשׁ תַּמּוּז ה'תשע"ה
מִפְעַל הַזוֹהַר הָעוֹלָמִי סִנְיָף בֵּת ים 0527-651911

* הַלּוּמֵד זוֹהַר תְּהִלִּים הַנִּקְרָא "בְּנֵאוֹת דְּשֵׁא" מִחֹבֵר קוֹב"ה וּשְׂכִינִיתִיה, וְזוֹכֵה לְנֵאוֹת
דְּשֵׁא הוּא גַן עֵדֶן הָעֵלְיוֹן כַּמְבוֹאֵר בְּזוֹהַר (תְּרומה דף קע"א).

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

לקבלת ספרי זוהר

ירושלים, בני ברק, רמת בית שמש

מפעל הזוהר העולמי

050-4116923 / 0527651911

050-4134669 / 050-4133475

הלומד זוהר הקדוש עם תהלים שומעים בשמים את התהלים, שמע ישראל והתפלות שהוא מתפלל (תיקו"ז תי' מ"ג), דאפילו ישראל מתפללון ואומרים שמע ישראל, דאיהו קודשא בריך הוא אין עונה אותם וכו', וזה ה-תעודת ז'הות בשמים, ראשי תבות "ת'הלים ז'הר" שמי שלומד זוהר שומעים את התהלים, התפלות, והשמע ישראל, (הג"ר בתיקו"ז תקון מ"ג). ובשואה האימה רחמנא ליצלן שרדו לחיים אלו שהיו רגילים לומר כל יום פתח אליהו ז"ל בעל פה קדם התפלה, וראו בעליל שכחו גדול מאד (עדות בייעקב). ובכמה דקות שאומר תפלות אלו יכול להפך הכל לטובה ולהיות מכני עליה, לזכות ל"עין לא ראתה אלקים וזלתך יעשה למחבה לו", ויטהר נשמתו ויזכה למעלות עליונות בידוע מדברי האריז"ל.

ובלי שום ספק אם כל היהודים מנער ועד זקן ובפרט תינוקות של בית דבן בהכל פיהם הסהור יאמרו פתח אליהו כל יום, ונזכה לפתח את השער לאליהו הנביא וכוד לטוב שיבוא משיח צדקנו בדרכים, אמן:

ויבשרנו, ותקף יבוא משיח צדקנו ויגאלנו, בדרכים במהרה בימינו אמן כן יהי רצון. וכו' מקימים רצון התנא האלמי, כדאמר רבי שמעון (גיטין ס"ו): "בני שנו מדותי" - למדו תורתנו, וכחו גדול, כמו שאמר: יכולני לפסוד את כל העולם מן הדין. (סנהדרין:), אמר רבי שמעון: אנו קיומי העולמות. (ח"ג, כ"ח.א). ומכאן מוסר השכל לכל אלו שהולכים לצינו הקדוש במידות ואומרים תהלים לכד בלי למוד זוה"ק [הוא עם הארץ, או שוטה, או דרדעי או ערב רב, וקלפת עמלק וטוב היה לו שלא נברא בעולם (זוה"ק, מהרח"ו, פסא מלך, הג"ר) שאינו מאמין בדברי התנא האלמי רבי שמעון בר יוחאי ע"ה] ולא שומעים התפלות שלהם. וכל היהודים הנשפים לומדים זוהר עם תהלים וקוראים בקול גדול, אחי ורעי בואו נתאחד בדבר גדול וקדוש זה!

ועל ידי למוד הזהר הקדוש יחד עם התהלים ננצל מכל גזרות קשות ודעות שלא תוכלנה לשלוט על עם ישראל. ונזכה במהרה לכיאת משיח צדקנו בדרכים, אמן:

תפילה קצרה לאומרה קודם הלימוד

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתִּיהּ וְכוּ'. עַל יְדֵי
הַהוּא טָמִיר וְנֶעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא
שְׁכִינְתָא מַעְפְּרָא, וְלַעֲלוֹי שְׁכִינַת עֵזְרוֹנוֹ אִם תְּבָנִים שְׂמַחָה,
עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנֶעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הֲרִינִי מְקַשֵּׁר עֲצָמִי בְּלִימוֹד הַקְדוֹשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל
הַתְּנָאִים וְהַצְדִּיקִים הַתְּנוּכִים בְּזוֹהַר הַקְדוֹשׁ
וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנָא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי וְרַבִּי
אֶלְעָזָר בְּנוֹ. וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְקַיֵּים תְּפִילַת דְּוֹד הַמֶּלֶךְ
עָלָיו הַשְּׁלוֹם (תְּהִלִּים ס"א ד"ה) כִּי הִיִּית מַחְסָה לִי מִגְדֵּל עֵז
מִפְּנֵי אוֹיֵב. אֲגִידָה בְּאֶהְלֶךְ עוֹלָמִים אַחֲסָה בְּסֶתֶר בְּנִפְיךְ
סֵלָה. וְאֶזְכֶּה שְׁבִלִימוֹדִינוּ זֶה יִהְיֶה שְׁפָתוֹתֵיהֶם דּוֹכְבוֹת
בְּקֶבֶר, לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ
וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבְהִדִּין סִפְרָא סִפְרָא הַזֶּה, יִפְקֹן
יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, יִרְאָה אֶל עֲבָדֶיךָ פִּעְלֶךְ
וְהַדְרֶךְ עַל בְּנֵיהֶם. וְיִהְיֶה נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה, וְיִהְיֶה נָעַם אֲדָנִי
אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ
בּוֹנֵנָהוּ (תְּהִלִּים צ' ט"ז י"ז).

תפילה קודם לימוד קבלה

מתאר"י זלח"ה

רַבּוֹן הָעוֹלָמִים וְאֵדְנֵי הָאָדוֹנִים. אָב הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
 מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵינוּ, בְּקִידָה וּבְהַשְׁתַּחֲוִיָּה, שֶׁקָּרַבְתָּנוּ לְתוֹרָתְךָ וְלַעֲבוֹדָתְךָ
 עֲבוֹדַת הַקֹּדֶשׁ, וְנָתַתָּ לָנוּ חֵלֶק בְּסוּדוֹת תּוֹרָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה. מֵה
 אָנוּ, מֵה חַיֵּינוּ, אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל כְּזֶה. עַל פֶּן אֲנַחְנוּ
 מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ שֶׁתִּמָּחַל וְתִסָּלַח לְכָל חַטָּאתֵינוּ
 וְעוֹנוֹתֵינוּ. וְאֵל יִהְיֶה עֲוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בִּינֵינוּ לְבִינֶךָ. וּבְכֵן יִהְיֶה
 רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּכּוֹנֵן
 אֶת לִבֵּנוּ לִירְאָתְךָ וְאֶהְבֶּתְךָ, וְתִקְשִׁיב אָזְנוֹךָ לְדַבְּרֵינוּ אֵלֶּה,
 וְתִפְתַּח לִבֵּנוּ הָעֵרֶל בְּסוּדוֹת תּוֹרָתְךָ. וְיִהְיֶה לַמוֹדֵנוּ זֶה נַחַת
 רוּחַ לְפָנֶי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ פְּרִיחַ נִיחּוּחַ. וְתִאֲצִיל עֲלֵינוּ אוֹר מְקוֹר
 נִשְׁמָתֵנוּ בְּכָל בְּחִינוֹתֵינוּ. וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת עֲבָדֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים
 אֲשֶׁר עַל יָדָם גָּלִיתָ דְּבָרֶיךָ אֵלֶּה בְּעוֹלָם. וּזְכוּתָם וּזְכוּת אֲבוֹתָם
 וּזְכוּת תּוֹרָתָם וּתְמִימוּתָם וּקְדוּשָׁתָם יַעֲמִד לָנוּ לְכָל נַפְשָׁל
 בְּדַבְּרִים אֵלֶּה. וּבְזְכוּתָם תֵּאִיר עֵינֵינוּ בְּמַה שָּׁאֵנוּ לוֹמְדִים.
 כְּמֵאֲמַר נָעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, גַּל עֵינֵי וְאִבְיָטָה נִפְלְאוֹת
 מִתּוֹרָתְךָ. יִהְיֶה לְרְצוֹן אֲמָרֵי פִי וְהַגִּיוֹן לְפִי לְפָנֶיךָ, יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
 צוּרֵי וְגֵאֲלֵי. כִּי יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִתֵּן חֶכְמָה, מִפְּיוֹ דַּעַת וְתְבוּנָה:

רַבּוֹן עֲלֵמִין, דְּאַנְתָּ הוּא מְגַלִּי עֲמִיקְתָּא וּמִסְתָּרְתָּא וְגַלִּי
 רִזְיָא. יְהֵא רַעּוּא מִן קַדְמָךְ לְאַסְבְּרָא מְלִין בְּפּוּמְנָא,
 לְקִימָא בְּנָא מְקָרָא שְׁכֵתוֹב, וְאַנְכִי אֶהְיֶה עִם פִּיד
 וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תִּדְבֵּר. וְלֹא נִיעוּל בְּכִסּוּפָא קַדְמָךְ. וְנִזְכִּי
 לְמִשְׁמַע רִזִּין עֲלָאין דְּאוֹרִיתָא מְפּוּמָא דְרִישָׁא דְמִתִּיבְתָּא
 עֲלָהּ. אָמֵן וְכֵן יְהִי רְצוֹן, אָמֵן, סְלֵה:

וְנִהַר יֵצֵא מַעְדֵּן לְהַשְׁקוֹת אֶת־הַגֶּן, וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהִיָּה
 לְאַרְבַּעַה רָאשִׁים: וְהַמִּשְׁבָּלִים יִזְהָרוּ בִּזְהַר הָרְקִיעַ,
 וּמִצְדִּיקֵי הָרָבִים כְּכֹכְבִים לְעוֹלָם וָעֶד: גַּלְעֵינִי וְאַבִּיטָה
 נִפְלְאוֹת מִתּוֹרְתְךָ:

תפלה לרפואות וישועות

תְּהִינִי מְקַבֵּל עָלִי מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְאַהֲבַת לְרַעְדַּךְ כְּמוֹד, וְהִרִנִי
 אוֹהֵב כָּל אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשִׁי וּמַאֲדִי, וְהִרִנִי מִזְמַן
 אֶת פִּי לְלַמֵּד בְּסִפֵּר הַזֶּהר הַקְדוּשׁ לְזִכּוֹת ... כַּב"פ (וְכֹאן יִפְרֹט בְּקִשְׁתּוֹ)
 [לְרַפּוּאֹת...] [יִשׁוּעַת ...] [לְבָנִים ...] הַשֵּׁם יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יַחְזִקְהוּ
 [וְיִרְפָּאֵהוּ בְּרַפּוּאֹת הַנֶּפֶשׁ וּרְפּוּאֹת הַגּוּף בְּרַמ"ח אַבְרָיו וְשֵׁם"ה
 גִּידָיו בְּתוֹךְ שְׁאֵר חוּלֵי יִשְׂרָאֵל וְיִאֲרִיד יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו בְּנִעִימִים]
 [וְיִוְשִׁיעָהוּ בְּדִבְרֵי יִשׁוּעָה וְרַחֲמִים ...] אָמֵן סְלֵה:

זוהר השבת

תוכן הספר: זוהר על פרשת השבוע - אור הזוהר מחלק. - זוהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים - שלחן ערוך הלכות שבת מחבר ורמ"א מחלק לכל שבתות השנה - ספורי הזוהר, ספורים מיוחדים מלוקטים מכל ספר הזוהר - סיפור מדהים בהמשכים משני בעלי תשובה בעיר קראקא - מזכה הרבים כהלכתה - ועוד הרבה ספרים בהמשכים.

ספר קדוש זה מסוגל לאהבת השם ויראת שמים טהורה, וללמוד מקודשת וצדקת רבותינו הקדושים חכמי הזוהר, הסוד והנסתר, ולהתקשר לנשמת הרשב"י ורבי אלעזר בנו זיע"א.

ספר הזוהר הקדוש חק לישראל דף היומי
עם לשון הקודש - מנוקד מופקד ומחולק לקטעים
מסדר על הפרשיות

מִהֶבֶל יָחִיד: יֵא אֶל תִּבְמָחוּ בְעֵשֶׂק וּבְגִזּוֹל אֶל תִּהְבְּלוּ
חֵיל כִּי יָנוּב אֶל תִּשְׁתּוּ לָב: יב אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים

תקנה בעל חסידות
בגלל חסידות ביהם

שימוש תהלים

שתגמור זה המזמור תאמר. יהי רצון מלפניך אל אחד שתמחול ותסלח ותכפר עוני כמו שסלחת ומחלת וכפרת למי שהתפלל לפניך המזמור הזה.

זוהר תהלים

[זוהר ח"ב פרשת ויקהל דף רנה.] אותם שני העמודים של צד מזרח הם קרעיא"ל, שהתמנה בחוץ על שנים עשר אלף ממנים, שכלם נקראים יתדות המשכן. זה לימין. ולשמאל - שמעיא"ל, והתמנה על שנים עשר אלפים ממנים אחרים, וכלם יתדות כמו שאמרנו. (אותם ממנים אחרים) התומכים שהתמנו לצד דרום, אחד סעדיא"ל ואחד סטריא"ל (סעריהא"ל), כל אחד ואחד על שנים עשר אלף ממנים אחרים. אלו לא מעברים משלטונם לעולמים. אלו כלם ממנים על קיום העולם. אלו מאותם שעומדים בקיום, שאותם שנשאו ששוקלים במשקל זכרים ונקבות זה עם זו (אלו הם ששוקלים במשקל זכרים ונקבות להגשא זה עם זו), ואלו נקראים מאזנים. על זה כתוב, (תהלים סב) במאזנים לעלות, ולא אותם שכתוב בהם, (ויקרא יט) מאזני צדק, שאמרנו. כל אותם ששקולים זה עם זה, ולא שוקל זה יותר מזה, עולים ומתחברים כאחד, והם חבור של זכר ונקבה כאחד, ועל זה - במאזנים לעלות. ואף על גב שלפעמים מסתיע הדבר ושוקל זה יותר מזה, עולים ומתחברים כאחד, והרי בארנו.

שְׁתִּים זֶה שְׁמַעְתִּי בִּי עֵז לֵאלֹהִים ^{הַקָּדוֹשׁ בְּרַחוּם} יִג וְלֵךְ אֲדָנִי
חֶסֶד בִּי אֶתָּה תִּשְׁלַם לְאִישׁ בְּמַעֲשָׁיו:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אחת דבר אלקים שְׁתִּים זֶה שְׁמַעְתִּי - בדבור אחד נכלל כל
התורה כלה

אחת דבר אלקים שְׁתִּים זֶה שְׁמַעְתִּי וגו' (סב, יב): [תיקונים (תיקון
כ"ב)] ועליו נאמר בדבר יהו"ה שְׁמִים נַעֲשׂוּ, והוא
דבור אחד שכולל עשר אמירות, וסוד הדבר - אחת דבר
אלהי"ם שְׁתִּים זֶה שְׁמַעְתִּי, להראות בה שְׁעֵשֶׂרֶת הדברות
נאמרו בדבור אחד, שְׁתִּים זֶה, אלו אנכי ולא יהיה לך, והוא
אחד, אחד ביניהם, וזהו שאמרנו שבשניהם תלויות מצוות
עשה ולא תעשה, והקדוש ברוך הוא משניהם דבר לתת
כבוד לתורה, שהרי הוא בדבור אחד אמר הכל, ולמה אמר
שְׁתִּים זֶה שְׁמַעְתִּי? ז"ו אח"ד בחדש שבון, ששתי תורות היו,
והקדוש ברוך הוא אחד ביניהם ושמו אחד, ומשני דבורים
יצא הקול ונחלק לשבעים קולות, כנגד שבעים פנים, והרג
בהם שבעים אמות על שלא קבלו את התורה, ובשני
דבורים הרג שתי אמות, שהן עשו וישמעאל, שלא רצו
לקבל את התורה.

הקב"ה נתן באדם נשמה רוח ונפש

אחת דבר אלקים שְׁתִּים זֶה שְׁמַעְתִּי וגו' (סב, יב): [תיקונים (תיקון
ל"ח ט"ז ע"ט)] קם זקן אחד מאחר הצל של רבי שמעון
ואמר: רבי רבי, הרי ראיתי שנאמר מן השמים השמיעך את

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

קלו לְיִסְרָךְ וְכו', וּבִמְקוֹם אַחֵר שְׁמַעְתִּי שְׁדִבֵּר עִם יִשְׂרָאֵל
מִצַּד שֶׁל הַמְּלָאכִים, שֶׁכֶּךָ פִּרְשׁוּהוּ, שֶׁכָּל דְּבִיר וְדְבִיר שִׁינָּא
מִפִּי נַעֲשֶׂה מְלָאךְ, וְזֶהוּ וְכָל הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֶת וְאֵת
הַלְפִידִם, וּבִמְקוֹם אַחֵר אָמַר הַכְּתוּב אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים
שְׁתִּים זֹו שְׁמַעְתִּי. מַה זֶּה? אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: זָקֵן זָקֵן,
שְׁמַעְתִּי שְׁבָאָדָם נִתֵּן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹשָׁה קְשָׁרִים,
נִשְׁמָה וְרוּחַ וְנֶפֶשׁ, הַנִּשְׁמָה מִכֶּסֶּא הַכְּבוֹד, שֶׁם יוֹרֶדֶת
הַשְׂכִּינָה הָעֲלִיּוֹנָה כְּלוּלָה מִשְׁלֹשׁ סְפִירוֹת עֲלִיּוֹנוֹת, וְעַלִּיהֶן
נֶאֱמַר אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים שְׁתִּים זֹו שְׁמַעְתִּי, אַחַת וּשְׁתִּים –
הָרִי שְׁלֹשׁ סְפִירוֹת עֲלִיּוֹנוֹת, שְׁנֶאֱמַר בָּהֶן אַחַת, אַחַת וְאַחַת,
שְׁלֹשָׁה אַחָדִים, וְזֶהוּ אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים שְׁתִּים זֹו שְׁמַעְתִּי,
ז"ו – בָּהּ עוֹשֶׂה אוֹתָם אַחָד. וְאַחֵר כֶּךָ דְּבַר עֲמוּ מִהַרְוֵחַ,
שֶׁהוּא מִטְטְרוּן, כּוֹלֵל כָּל צָבָא הַשָּׁמַיִם שְׁלֵמֻטָּה, מִשּׁוּם
שֶׁהִתְלַבֵּשׁ בּוֹ וְרוּכֵב עָלָיו הָעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי הַכוֹלֵל שֵׁשׁ
סְפִירוֹת, וְלִכְּנָן בְּכָל דְּבִיר וְדְבִיר שִׁינָּא מִמֶּנּוּ, הִיָּה יוֹצֵא מִמֶּנּוּ
מְלָאךְ, וְזֶהוּ וְכָל הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֶת. אַחֵר כֶּךָ יֵרְדֶה
הַשְׂכִּינָה הַתַּחְתּוֹנָה עֲשִׁירִית בְּאוֹפֵן, שֶׁהוּא נֶפֶשׁ הָאָדָם מִשָּׁם,
וְנֶאֱמַר בּוֹ וְעַל הָאָרֶץ הִרְאָךְ אֶת אֲשׁוֹ הַגְּדוּלָּה, מִשּׁוּם שֶׁעָלָיו
נֶאֱמַר וְהִנֵּה אוֹפֵן אַחָד בְּאָרֶץ, כְּדִי שִׁישְׁמַע קוֹלוֹ וְדְבִירוֹ מִן
הַכֶּסֶּא וְהַמְּלָאכִים וְשָׁמַיִם וְאָרֶץ, שִׁיכִירוּ בּוֹ בְּכָל מַעֲלָה וּמִטָּה
כְּנִשְׁמָה שְׁשִׁלְטוֹנָה בְּכָל הַגּוֹף וְאֶפְלוֹ בְּאִיבָר קָטָן, וְאִין אִיבָר
פָּנוּי מִמֶּנָּה.

סג א מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה: ב אלהים

שימוש תהלים

להצליח בסחורה

מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה, אלהים אלי אתה (סג, א): [שימוש תהלים לפרק סג] אם שתפת עם אחרים ואתה רוצה להחלק אמור זה המזמור ויבא לך חלק הטוב, וכן להצליח בסחורה. ושם שלו "ה. י' מן והמלך ישמח בה', ה' מן "במדבר יהודה.

זוהר תהלים

הקב"ה בחר בדוד המלך יותר מכלם כיון שהיה מתדבק ומשתוקק בו בכל זמן

מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה (סג, א): [זוהר חדש שיר

השירים מדרש הנעלם (דף 9"ב): פתח ואמר, משכני אחריך

נרוצה הביאני המלך חדריו. כתוב (תהלים סג) מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה. בא וראה, דוד המלך, הקדוש ברוך הוא התרצה בו יותר מכל מלכי העולם, כמו שנאמר (מלכים א ח) ואבחר בדוד להיות על עמי ישראל. מה הטעם? משום שדוד, מיום שהיה הולך אחר הצאן במדבר, היה מסתכל שם במדבר את מעשה האמנות של הקדוש ברוך הוא, והיה משיב ואומר (תהלים ח) כי אראה שמיה מעשה אצבעותיך וגו'. מה הטעם? משום שהרי בלי לה כל בני העולם שוכבים ישנים על מטותיהם, והוא היה יושב במדבר, והיה מסתכל בשמים, בלבנה ובכוכבים ובמזלות ובמעשה השמים, והיה אומר כי אראה שמיה וגו'. וכתוב (שם) ה' אדונינו מה אדיר

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

שִׁמְךָ וגו'. וְתָמִיד הָיָה פִּוְחֵד, וּמִשְׁבַּח וּמְרוֹמִים אֶת הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא. אַחֵר כֵּךְ הָיָה בּוֹרַח מִלִּפְנֵי חֲמִיו, וּבְכָל צָרָה
שֶׁהִיְתָה לוֹ, הָיָה מִשְׁבַּח וּמִתְפַּלֵּל לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.
וְכַעַתָּה, בְּהִיּוֹתוֹ בַּמִּדְבָּר יְהוּדָה, שֶׁהִיָּה שָׂאוֹל רוֹדֵף אַחֲרָיו,
הָיָה אוֹמֵר שִׁירָה, שִׁכְתוּב (תהלים סג) מְזִמּוֹר לְדָוִד (וכן
באבשלום כתוב (שם ג) מְזִמּוֹר לְדָוִד בְּבִרְחוֹ מִפְּנֵי אֲבִשְׁלוֹם בִּנוֹ, הִיָּה אוֹמֵר,
וְעַכְשָׁו אִמֵּר שִׁירָה) בְּהִיּוֹתוֹ בַּמִּדְבָּר יְהוּדָה, בְּמָקוֹם שֶׁהִיָּה
רוֹדְפִים אַחֲרָיו.

וְכֵּן אָמַר? אֱלֹהִים אֵלֵי אַתָּה אֲשַׁחֲרֶךָ וגו'. (סג, ב) אֱלֹהִים, אֵלֵי,
אַתָּה - שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת הֵם. אֱלֹהִים - זוֹהִי דְרָגְתוֹ, כְּתָר
הַמְּלָכוֹת. אֵלֵי - זֶה הָרֹאשׁ שֶׁהַכְּתָר הַזֶּה שְׁעוֹמֵד עָלָיו, וְהוּא
עוֹמֵד אַחַד שְׁכָל הָעוֹלָם עוֹמֵד עָלָיו, שִׁכְתוּב (משלי י) וְצַדִּיק
יִסֹּד עוֹלָם. אַתָּה - זֶה הַיָּמִין הָעֲלִיּוֹן, שִׁכְתוּב (תהלים קי) אַתָּה
כֹּהֵן לְעוֹלָם. וְעַל זֶה שָׁלֹשׁ דְּרָגוֹת כָּאֵן - אֱלֹהִי"ם, אֵלֵי,
אַתָּה. אֲשַׁחֲרֶךָ, וְאַבְקָר אֶצְלֶךָ בְּכָל יוֹם תָּמִיד. צִמְאָה לָךְ נַפְשִׁי
(שם סג), כְּמִי שֶׁצִּמְאָה לְשִׁתּוֹת. אֵף כָּאֵן אֲנִי, צִמְאָה נַפְשִׁי אֵלֶיךָ,
תָּאֵב אֵלֶיךָ בְּשָׂרִי, שִׁיְהִי הַנֶּפֶשׁ וְהַבָּשָׂר דְּבָקִים אֵלֶיךָ. בְּאַרְץ
צִיָּה וְעֵיף בְּלִי מַיִם, מַה זֶה בְּלִי מַיִם? שְׂאִין שֶׁם אוֹר הַתּוֹרָה,
הָאוֹר שֶׁל הַמָּאוֹר הָעֲלִיּוֹן. כֵּן בְּקִדְשׁ חֲזִיתֶךָ (שם), מַה הַטֶּעֶם?
אֵלָּא כֵּן בְּקִדְשׁ חֲזִיתֶךָ, אֵף עַל גַּב שְׂאֵנִי בַּמִּדְבָּר הַזֶּה, בְּמָקוֹם
שֶׁהוּא כֵּךְ - אֲנִי רוֹאֶה אוֹתְךָ לְהִדְבֵּק בְּךָ, וּמִשְׁתַּוָּקֵק אַחֲרֶיךָ
לְרֹאוֹת עֵזְךָ וּכְבוֹדֶךָ. וְזֶה הוּא כְּמוֹ שִׁכְתוּב (שם) מִשְׁכְּנִי אַחֲרֶיךָ
נְרוּצָה. בְּזִמְן שֶׁתִּמְשַׁכְּנִי אַחֲרֶיךָ, הַכֹּל נִתְרַצָּה עִמָּךְ.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

צִמְאָה לךְ נִפְשִׁי - הֲרִי נִפְשִׁי וְגוֹפִי מִשְׁתַּוְּקָקִים אֵלֶיךָ לְהִרְאוֹת
לִפְנֶיךָ וְלֹא יִכְלֹתִי - כִּי אֲנִי בְּאֶרֶץ צִיָּה וְעֵינִי בְּלִי מַיִם שֶׁהֲרִי
אֶרֶץ צִיָּה וְעֵינִי נִקְרָא מִחוּץ לְמָקוֹם שֶׁשׁוֹרָה שְׂכִינָה

מִזְמוֹר לְדָוִד בְּהִיּוֹתוֹ בְּמַדְבַּר יְהוּדָה (סג, א): [זוהר ח"ג פ'
ויקרא (דף כא:)] תִּמְהוּ רַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי, וְשִׁמְחוּ
בְּאוֹתוֹ לִילָה. אַחֵר שֶׁאָכְלוּ, פִּתַּח חֲבֵרוֹ הַסּוֹחֵר וְאָמַר, אָמַר
לִפְנֵיהֶם דָּבָר אֶחָד שֶׁהִתְעַסְקָתִי בּוֹ הַיּוֹם הַזֶּה, הַפְּסוּק הַזֶּה
שֶׁכְּתוּב (תהלים ג) מִזְמוֹר לְדָוִד בְּהִיּוֹתוֹ בְּמַדְבַּר יְהוּדָה. דָּוִד
אָמַר שִׁירָה כְּשֶׁהָיָה בּוֹרַח מִחֲמִיו, לָמָּה אָמַר אֱלֹהִים אֵלֵי
אַתָּה אֲשַׁחֲרֶךָ צִמְאָה לךְ נִפְשִׁי וְגו' אֱלֹהִים אֵלֵי אַתָּה, שֶׁהֲרִי
בְּגִבּוֹרָה אֲחוּזָה תְּמִיד. אֲשַׁחֲרֶךָ, וְכִי אֵיךְ יָכַל דָּוִד לְשַׁחַר אֶת
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאֶרֶץ רְחוֹקָה, וְגֵרַשׁ מִהָאֶרֶץ שְׁבָה שְׂרוּיָה
הַשְׂכִּינָה? אֵלָּא, אֵף עַל גַּב שֶׁגֵּרַשׁ מִשָּׁם, לֹא עָזַב אֶת שְׁלוֹ
לְשַׁחַר אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְאֲנִי שֹׁמֵעַתִּי, אֲשַׁחֲרֶךָ - כְּמִי
שֶׁאֻמַּר, אֵלֶיךָ לְהִרְאוֹת לִפְנֶיךָ, רַק שְׁלֹא יִכְלֹתִי. כֵּן אֲשַׁחֲרֶךָ,
רַק שֶׁאֲנִי מִחוּץ לְמָקוֹם שֶׁשָּׁם שׁוֹרָה שְׂכִינָה. צִמְאָה לךְ נִפְשִׁי,
שֶׁהֲרִי נִפְשִׁי וְגוֹפִי מִשְׁתַּוְּקָקִים אֵלֶיךָ לְהִרְאוֹת לִפְנֶיךָ, וְלֹא
יִכְלֹתִי, כִּי אֲנִי בְּאֶרֶץ צִיָּה וְעֵינִי בְּלִי מַיִם, שֶׁהֲרִי אֶרֶץ צִיָּה
וְעֵינִי נִקְרָא מִחוּץ לְמָקוֹם שֶׁשׁוֹרָה שְׂכִינָה, מִשּׁוּם שֶׁמִּים חַיִּים
אֵין מִצּוּיִים כָּאֵן. וּמִי הֵם הַמִּים הַחַיִּים? זֶה שְׂכִינָה, שֶׁכְּתוּב
בָּהּ (בראשית כז) בָּאֵר מִים חַיִּים, וְעַל זֶה אֶרֶץ צִיָּה וְעֵינִי בְּלִי
מַיִם כְּתוּב. אָמְרוּ רַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי, וְדַאי שֶׁהִדְרֶךָ תְּקִינָה
לִפְנֵינוּ. נִכְנָסוּ לַמַּעְרָה וַיִּשְׁנּוּ. בְּחִצּוֹת הַלֵּילָה שֶׁמָּעוּ אֶת קוֹל

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

חיות המדבר שנוהמות. התעוררו. אמר רבי חייא, הרי עת היא לסייע לכנסת ישראל שמשבחת את המלך. אמרו, כל אחד ואחד יאמר דבר ממה ששמע וידע בתורה. ישבו כלם.

הטעם שהזכירו המקום שאמרו לשבח הקב"ה במדבר יהודה

מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה (סג, א): [זוהר ח"ב פ' תרומה

(דף ק"ח.)] רבי אבא פתח פסוק ואמר, (שם סג) מזמור

לדוד בהיותו במדבר יהודה. מה זה שונה מכל שאר התשבחות שלא אמר באיזה מקום שבח אותם דוד המלך? ומה שונה כאן שאמר בהיותו במדבר יהודה? אלא לא זה לבדו, שהרי אף כך גם – (שם לד) בשנותו את טעמו לפני אבימלך. בבא הזיפים. וכן כלם. להראות לכל בני העולם שבחו של דוד, שאף על גב שהיה בצער והיו רודפים אחריו, היה משתדל לומר שירות ותשבחות לקדוש ברוך הוא. ואף על גב שברוח הקדש היה אומר – רוח הקדש לא היתה שורה עליו עד שהוא השתדל שתשרה עליו. וכך בכל מקום – לא שורה רוח הקדש שלמעלה עד שיתעורר עליו האדם מלמטה. ודוד, אף על גב שרדפו אחריו והיה בצער, לא היה עוזב שירות ותשבחות מפיו ולשבח את רבונו על הכל.

ואם תאמר, זה ששנינו מזמור לדוד או לדוד מזמור, וכאן שרתה עליו רוח הקדש בתחלה, משום שאמר מזמור לדוד. אלא, אם הוא היה מכון עצמו בתחלה, לא היתה

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

שורה עליו רוח הקדש. מזמור זה רוח הקדש. למה נקרא כן? משום שהיא משפחת את המלך העליון תמיד, (שכל הזמן הוא היה משבח ומזמר ולא שוכך) שכל הזמן היתה משפחת ומזמרת ולא שוככת. כיון שבא דוד, מצא גוף מתקן כראוי ושרתה עליו, והיו מגלים בעולם הזה לשבח ולזמר למלך, והכל כדי שיתתקן העולם הזה כמו שלמעלה. לדוד – איש שלם בתקונו, איש מתקן, איש צדיק. דוד ודאי שלא השתנה לעולמים. בהיותו במדבר יהודה – זה שבח של דוד, אף על גב שהיה בצער, אף על גב שהיו רודפים אחריו, ואיזו תשפחת אמר? תשפחת גדולה ונכבדה. והשבח שלו מה הוא? (תהלים סג) אלהים אלי אתה אשחרך. אלהים סתם. כיון שאמר אלהים, למה אלי? אלא אותה דרגה שלו. שלש דרגות כאן: אלהים, אלי, אתה. ואף על גב שהם שלשה שמות, דרגה אחת היא, בסוד של אלהים חיים. אלהים – למעלה, אלהים חיים. אלי – קצה השמים עד קצה השמים. אתה – הדרגה שלו. ואף על גב שהכל אחד ובשם אחד עולה. אשחרך – אם כמשמעו שלו, יפה. אבל אשחרך – התקין האור שמאיר בשחר. שהרי האור שעומד בשחר לא מאיר עד שיתקנו אותו למטה. ומי שמתקן את אור השחר הזה, אף על גב שהוא שחר, זוכה לאור לבן שמאיר, וזהו אור אספקלריה המאירה, וזהו האדם שזוכה לעולם הבא.

יְאִלִּי אֶתָּה אֲשַׁחֲרֶךָ צִמָּאָה לָךְ נַפְשִׁי כְּמֵה לָךְ
 בְּשָׂרִי בְּאֶרֶץ צִיָּה וְעֵינִי בְּלִי מַיִם: ג כִּן בִּקְדָּשׁ חַוִּיתִיךָ
 לְרֹאוֹת עֵזְךָ וּכְבוֹדְךָ: ד כִּי מִזֶּבַח חֲסִדְךָ מִחַיִּים שִׁפְתִּי
 יִשְׁבַּחְנֶנְךָ: ה כִּן אֲבָרְכְּךָ בְּחַיִּי בְּשִׁמְךָ אִשָּׁא כְּפִי: ו כְּמוֹ
 חֶלֶב וְדֶשֶׁן תִּשְׂבַּע נַפְשִׁי וְשִׁפְתִּי רִנָּנוֹת יְהִלֵּל פִּי: ז אִם

הַתָּה בְּעַל הַחַיִּים
 מִפְּנֵי תַּחֲנוּנֵי שִׁמְךָ

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

ימצאנני, שזוכים לשני אורות

צִמָּאָה לָךְ נַפְשִׁי כְּמֵה לָךְ בְּשָׂרִי (סג, ב): וְזֶה סוּד (משלי א)
 וּמִשְׁחָרִי יִמְצָאֵנִי. וּמִשְׁחָרִי - שְׁמִתְקָנִים הָאוֹר שֶׁל
 מִשְׁחָרִי הַשְּׁחָר. יִמְצָאֵנִי, לֹא כְּתוּב יִמְצָאֵנִי, אֲלֹא יִמְצָאֵנִי,
 שְׁזוֹכִים לְשֵׁנֵי אוֹרוֹת - לְאוֹר הַשְּׁחָר הַשְּׁחָר, וְלְאוֹר הַלֶּכֶן
 שְׁמֵאִיר. וְזוֹכָה לְאִסְפָּק לָרִיָּה שְׁאִינָה מֵאִירָה, וְלֹאסְפָּק לָרִיָּה
 שְׁמֵאִירָה. וְזֶהוּ יִמְצָאֵנִי. וְעַל כֵּן אָמַר דָּוִד אֲשַׁחֲרֶךָ. הַתִּקֵּן
 אוֹר שֶׁל הַשְּׁחָר הַשְּׁחָר לְהָאִיר עָלָיו אוֹר לֶכֶן שְׁמֵאִיר. צִמָּאָה
 לָךְ נַפְשִׁי כְּמֵה לָךְ בְּשָׂרִי (תהלים סג), כְּמִי שֶׁרָעַב לֹאכֵל וְצָמָא
 לְשִׁתּוֹת. בְּאֶרֶץ צִיָּה וְעֵינִי בְּלִי מַיִם, מִשּׁוֹם שֶׁהוּא מְדַבֵּר וְאִינוֹ
 מְקוֹם שֶׁל יֵשׁוּב, וְלֹא מְקוֹם שֶׁל קִדְשׁ. וְלֶכֶן הוּא מְקוֹם בְּלִי
 מַיִם. וְכֵמוֹ שְׁאֵנוּ רָעִבִים וְצָמֵאִים אֵלֶיךָ בְּמְקוֹם הַזֶּה, כִּן
 בִּקְדָּשׁ חַוִּיתִיךָ וְגו'. וְאֵנוּ, כְּמוֹ שְׁאֵנוּ צָמֵאִים אֶל מוֹרְנוֹ לְשִׁתּוֹת
 בְּצִמָּאוֹן אֶת דְּבָרֵינוּ בְּמְקוֹם הַזֶּה, אֵף כֵּן צָמֵאִים לְשִׁתּוֹת בְּצִמָּא
 דְּבָרֵינוּ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, הַמְּקוֹם שֶׁנִּקְרָא קִדְשׁ. אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן
 לְרַבִּי אַבָּא, מִי שֶׁהִתְחִיל הַדְּבָר - יֹאמַר עֲכָשׁוּ.

וְכִרְתִּיךָ עַל יְצוּעֵי בְּאֲשָׁמְרוֹת אֶהְיֶה כָּךְ: ה' בִּי הָיִיתָ
עֲזָרְתָה לִּי וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ אֲרַנֶּן: ט דְּבִקָּה נִפְשִׁי אַחֲרֶיךָ בִּי
תִּמְכָּה יְמִינֶךָ: י וְהִמָּחָה לְשׂוֹאָה יִבְקְשׁוּ נִפְשִׁי יִבְאוּ

— זוהר תהלים —

כַּאֲשֶׁר אָדָם בָּא לְהִדְבֵּק בְּקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
אוֹחֲזוֹ בּוֹ וְלֹא עוֹזֵב אוֹתוֹ

דְּבִקָּה נִפְשִׁי אַחֲרֶיךָ וּגו' (סג, ט): [זוהר ח"א פ' ויצא (דף קסג):]
רַבִּי חִיָּיא פָּתַח וְאָמַר, (תהלים סג) דְּבִקָּה נִפְשִׁי אַחֲרֶיךָ
בִּי תִמְכָּה יְמִינֶךָ. בְּפִסּוּק הַזֶּה יֵשׁ לְהִסְתַּכֵּל, דְּבִקָּה נִפְשִׁי
אַחֲרֶיךָ - מִשּׁוֹם שְׁדוּד הַמֶּלֶךְ הָיָה מְדַבֵּק תָּמִיד אֶת נִפְשׁוֹ
אַחֲרֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלֹא חָשַׁשׁ לְדַבְּרִים אַחֲרִים שֶׁל
הָעוֹלָם, אֲלֵא לְהִדְבִּיק נִפְשׁוֹ וּרְצוֹנוֹ בּוֹ. וְכִיּוֹן שֶׁהוּא הָיָה
נִדְבֵּק בְּקָדוֹשׁ - בְּרוּךְ-הוּא, הָיָה תוֹמֵךְ בּוֹ וְלֹא עוֹזֵב אוֹתוֹ.
מִכָּאֵן שֶׁכַּאֲשֶׁר אָדָם בָּא לְהִדְבֵּק בְּקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא אוֹחֲזוֹ בּוֹ וְלֹא עוֹזֵב אוֹתוֹ. דָּבָר אַחֵר דְּבִקָּה נִפְשִׁי
אַחֲרֶיךָ - לְהַתְעַטֵּר דְּרָגָתוֹ לְמַעְלָה. שֶׁהָיָה כַּאֲשֶׁר נִדְבֵּקָת
הַדְּרָגָה הַהִיא [שְׁלוֹ נִתְבָּרְכָה, וְכִשְׁהִתְגַּלְתָּה] בְּדְרָגוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת
לְעֵלּוֹת אַחֲרֵיהֶן, אֲזִי הֵימִין אוֹחֲזוֹ בָּהּ לְהַעֲלוֹתָהּ וּלְחַבְרָהּ
בְּחִבּוּר אֶחָד כְּרֹאוֹי, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְתִאחְזָנִי יְמִינֶךָ, וְכָתוּב
וְיִמִּינוּ תַּחֲבִקֵנִי, וְעַל כֵּן בִּי תִמְכָּה יְמִינֶךָ. וְכִשְׁאוֹחֲזוֹ בּוֹ
בְּקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲזִי כָתוּב שֶׁמֶלֶךְ תַּחַת לְרֹאשִׁי וְיִמִּינוּ
תַּחֲבִקֵנִי. וְהוּא יַחֲוֵד אֶחָד וְחִבּוּר אֶחָד. וְכִשְׁהוּא חִבּוּר אֶחָד,
אֲזִי מִתְמַלֵּאת אוֹתָהּ דְּרָגָה שְׁלֹו וּמִתְבָּרְכָת.

בְּתַחֲתִיזַת הָאָרֶץ: יֵא יִגְרְהוּ עַל יְדֵי חָרֵב מִנֶּת שְׁעָלִים
 יִהְיוּ: יב וְהַמֶּלֶךְ יִשְׁמַח בְּאֱלֹהִים <sup>הַחֵן בְּעַל הַטּוֹת
 בְּעֵדֵי רַחֲמֹת בּוֹלֵם</sup> יִתְחַלֵּל כָּל
 חֲנֻשָּׁבַע בּוֹ כִּי יִסְבֵּר פִּי דוֹבְרֵי שָׁקֶר:

זוהר תהלים

בראשית ברא אלהים - ב' ראשית

וְהַמֶּלֶךְ יִשְׁמַח בְּאֱלֹהִים וגו' (סג, יב): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף כט.)]
 [כשמתעוררת גבורה] עֲלִיזָה לְאַחֲזֵ בּוֹ תַּחַת רִאשׁוֹ
 וּלְקַרְבּוֹ בְּחִדּוֹה לִהְיוֹת הַכֹּל אֶחָד. וְהַמֶּלֶךְ יִשְׁמַח בְּאֱלֹהִים -
 שְׂמִיחָה, אִיזֵר [באור] [שמאיר] שְׁהוּצִיא בְּשִׁבִּיל אֶחָד טָמִיר וְגִנּוּזֵ
 וְנִכְנָס בּוֹ בְּשָׁנִים שֶׁהֵם אֶחָד, וְעַל זֶה הָעוֹלָם נִתְקַן בְּקִיּוּם
 שָׁלֵם. וְהַמֶּלֶךְ יִשְׁמַח בְּאֱלֹהִים - עוֹלָם [אור עליון] הַתַּחֲתוֹן שְׂמִיחָה
 בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן [נ"א: נסתר אותו ששלח] עֲמֵק [שמחה ששופעת ויוצאת
 באיזה מקום שמח? באלהים, בו שמח, בו שולח] חֲיִים לְכָל. נִקְרָאִים חֲיִי
 הַמֶּלֶךְ. זֶה עֵקֶר הַבֵּית. בֵּית זֶה בּוֹנֶה בֵּית שֶׁל הָעוֹלָם וּבּוֹנֶה
 הָעוֹלָם. וְזֶהוּ בְּרִאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים, ב' ראשית. ראשית חֲכָמָה
 כְּשֶׁכּוֹנֵס הַכֹּל לְתוֹכּוֹ וְנִעְשָׂה יָם גָּדוֹל לְשָׂאֵב הַכֹּל.

סדר א לְמַנְצָה מִזְמוֹר לְדָוִד: ב שְׁמַע אֱלֹהִים <sup>הקוץ בעל המלות
בעל המלות ביום</sup> קוּלִי בְּשִׁיחִי מִפְתָּח אוֹיֵב תִּצַּר חַיִּי: ג תִּסְתִּירֵנִי
מִסּוּד מְרָעִים מִרְגֵּשֶׁת פֶּעַלִי אֶנֶן: ד אֲשֶׁר שָׁנְנִי בַּחֲרֵב
לְשׁוֹנָם דָּרְבּוּ חֲצֵם דָּבָר מָר: ה לִירוֹת בַּמִּסְתָּרִים תָּם
פְּתָאם יִרְהוּ וְלֹא יִירָאוּ: ו יַחֲזִקוּ לָמוּ דָבָר רָע יִסְפְּרוּ
לְטַמּוֹן מוֹקְשִׁים אָמְרוּ מִי יִרְאֶה לָמוּ: ז יַחֲפֹשׂוּ עֹזֹלֹת
תִּמְנְנוּ חֶפֶשׁ מִחֶפֶשׁ וְקָרַב אִישׁ וְלֵב עָמִיק: ח וִירֵם
אֱלֹהִים <sup>הקוץ בעל המלות
בעל המלות ביום</sup> חֵין פְּתָאוֹם הָיוּ מִכּוֹתָם: ט וַיִּבְשִׁילוּהוּ
עָלֵימוּ לְשׁוֹנָם יִתְנַדְּדוּ כָּל רֹאֵה כָּם: י וִיירָאוּ כָּל
אָדָם וַיִּגִּידוּ פֶּעַל אֱלֹהִים <sup>הקוץ בעל המלות
בעל המלות ביום</sup> וּמַעֲשָׂהוּ הַשְׁבִּילוּ:
יא יִשְׁמַח צַדִּיק בִּיהְנוּאָהוּ <sup>הקוץ בעל המלות
בעל המלות ביום</sup> וְחָסָה בּוֹ וַיִּתְהַלֵּל כָּל
יִשְׂרָאֵל לֵב:

שימוש תהלים

לעבור נהר

שמע אלהים קולי בשיחי (סד, ב): [שימוש תהלים לפרק סד] אי ברת
נהר דמייא אמור יתיה ואז תשתזיב.

זוהר תהלים

יִשְׁמַח צַדִּיק בַּה' וְגו' (סד, יא): [זוהר ח"ב (דף נז.) זוהר תורה]
יִשְׁמַח צַדִּיק בַּה' וְחָסָה בּוֹ וַיִּתְהַלֵּל כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב.
אמר רבי שמעון כתבו (ישעי' נז) הצדיק אבד, הרי ביארנו
הענין, הצדיק נאבד לא כתיב אלא הצדיק אבד, מכל אותן

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

פני המלך לא נמצא מי שאבד אלא צדי"ק אבד בשני צדדים, אחד שאין שריות בו ברכות כבתחלה, ועוד שנתרחקה ממנו בת זוגו שהיא כנסת ישראל קטו נמצא שהצדיק אבד יותר מהכל, ולעתיד לבוא כתיב (זכרי' ט) גילי מאד בת ציון הריעי בת ירושלם הנה מלכך יבא לך צדיק ונושע הוא, צדיק ומושיע לא כתיב אלא צדיק ונושע הוא, הוא נושע בודאי, וזה נתבאר.

זיו הזוהר

קיד. היינו ספירת היסוד צדיק: קטו. היינו השכינה הקדושה שעליה נאמר והנה אופן אחד בארץ כידוע:

סה א לְמִנְצַחַת מְזֻמּוֹר לְדָוִד שִׁיר: ב לֵךְ דְּמִיָּה
 תַּהֲלֶה אֱלֹהִים <sup>תָּהָה בְּעַל הַכּוֹלֹת
 בְּעַל הַמִּשְׁחָה כּוֹלֹת</sup> בְּצִיּוֹן וּלֵךְ יִשְׁלֶם נְדָר:
 ג שְׁמַע תַּפְלָה עֲדִיף כָּל בָּשָׂר יִבְאוּ:

שימוש תהלים

אי בעי כלום מבר נש

לך דומיה תהלה (סה, ב): [שימוש תהלים לפרק סה] אי בעית כלום
 מבר נש, אמור זה המזמור עם שם שלו ותצלית. ושם שלו הוא
 "ה. י' מן "ישירו שבסוף המזמור, ה' מן "דומיה והוא טוב להצלית.

זוהר תהלים

דָּוִד הַמֶּלֶךְ הָיָה יוֹדֵעַ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁהוֹדֵמָן הַשִּׁיר הָזֶה
 לְהַתְּגַלּוֹת בְּעוֹלָם

לֵךְ דְּמִיָּה תַּהֲלֶה וְגו' (סה, ב): [זוהר חדש שיר השירים (דף ע"ז.)] כְּתוּב
 שִׁיר (תהלים סה), וְכְתוּב (שם) לֵךְ דְּמִיָּה תַּהֲלֶה וְגו'. דָּוִד
 הַמֶּלֶךְ הָיָה יוֹדֵעַ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁהוֹדֵמָן הַשִּׁיר הָזֶה לְהַתְּגַלּוֹת
 בְּעוֹלָם, וְאָמַר, הַשִּׁיר שֶׁעֲתִיד לְהַתְּגַלּוֹת - לֵךְ דְּמִיָּה. הוּא
 בִּחְשָׁאִי, שְׂאִין רְשׁוֹת לְגַלּוֹת הַתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה, אֲלָא הַתְּשַׁבַּחַת
 וְהַתְּהִלָּה זֶה אֱלֹהִים בְּצִיּוֹן, כְּשֶׁנִּכְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁהוּא כְּנֻגָּד
 הַמִּקְדָּשׁ הָעֲלִיּוֹן, וְאָז לֵךְ יִשְׁלֶם נְדָר.

עֲדִיף כָּל בָּשָׂר יִבְאוּ - בְּשַׁעָה שֶׁהַגּוֹף שְׂרׁוּי בְּצַעַר,
 בְּמַחְלּוֹת וּמְכּוֹת

שְׁמַע תַּפְלָה עֲדִיף וְגו' (סה, ג): [זוהר ח"ג פ' תזריע (דף מ"ט:)] שְׁנָה
 רַבִּי יוֹסִי, כְּתוּב (תהלים סה) שְׁמַע תַּפְלָה עֲדִיף וְגו'. שְׁמַע

ר דְּבָרֵי עֲוֹנֹת גָּבְרוּ מִנִּי פִּשְׁעֵינוּ אֶתָּה תִּכְפֹּרם:

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

תְּפִלָּה - זֶה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. רַבִּי חֲזַקְיָה אָמַר, שְׁמַע תְּפִלָּה?! שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת הָיָה צָרִיךְ לִהְיוֹת! מַה זֶה שְׁמַע תְּפִלָּה? אֵלֹא תְּפִלָּה זֹו כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא תְּפִלָּה, שִׁכְתוּב (שם קט) וְאֲנִי תְּפִלָּה. (תהלים סט) (ואני תפילתי) וְדוֹד אָמַר אוֹתָהּ בְּשִׁבְלֵי כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. וּמַה שָּׁאָמַר וְאֲנִי תְּפִלָּה, הִכַּל אֶחָד, וְעַל זֶה שְׁמַע תְּפִלָּה, וְזֹו תְּפִלָּה שֶׁל יָד, שִׁכְתוּב (שמות יג) עַל יָדְכָהּ, בְּה"א. עֲדִיךְ כָּל בָּשָׂר יָבֹאוּ - בְּשַׁעַת שֶׁהַגּוֹף שָׂרוּי בְּצַעַר, בְּמַחְלוֹת וּמַכּוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וּבָשָׂר כִּי יִהְיֶה בְּעוֹרוֹ. אֵת הַנֶּגַע בְּעוֹר הַבָּשָׂר. הַבָּשָׂר הַחַי. וּמִשּׁוֹם כֵּךְ לֹא כְּתוּב כָּל רוּחַ יָבֹאוּ, אֵלֹא כָּל בָּשָׂר יָבֹאוּ. מַה זֶה עֲדִיךְ? אֵלֹא כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְהוֹבֵא אֶל הַכֹּהֵן, זֶה הוּא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שִׁכְתוּב וְאִם יִרְאֶנָּה הַכֹּהֵן. בֹּא רְאֵה, בְּמָקוֹם אֶחָד אַהֲרֹן הַכֹּהֵן, וּבְמָקוֹם אַחֵר הַכֹּהֵן סָתָם, וְזֶה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

פִּשְׁעֵינוּ אֶתָּה תִּכְפֹּרם

דְּבָרֵי עֲוֹנֹת גָּבְרוּ מִנִּי וּגו' (סח, ד): [זוהר בראשית פ' ויצא (דף קנא.)]
רַבִּי חֲזַיָּא פָּתַח וְאָמַר, דְּבָרֵי עֲוֹנֹת גָּבְרוּ מִנִּי פִּשְׁעֵינוּ אֶתָּה תִּכְפֹּרם. הַפְּסוּק הַזֶּה קָשָׁה, שְׁאִין סוּפוֹ רָאשוֹ וְאִין רָאשוֹ סוּפוֹ. אֵלֹא דוֹד בְּקֶשׁ עַל עֲצָמוֹ, וְאַחֵר כֵּךְ בְּקֶשׁ עַל הַכָּל (תהלים סח) דְּבָרֵי עֲוֹנֹת גָּבְרוּ מִנִּי. אָמַר דוֹד, אֲנִי יָדַעְתִּי בְּעַצְמִי שֶׁחָטָאתִי, אָבֵל כְּמַה רָשָׁעִים הֵם בְּעוֹלָם שֶׁהַגְּבִיר חָטָאֵיהֶם עֲלֵיהֶם יוֹתֵר מִמֶּנִּי. הוּאִיל וְכֵן, לִי וְלָהֶם, פִּשְׁעֵינוּ אֶתָּה תִּכְפֹּרם.

ה אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתִקְרַב יִשְׁכֵּן חֲצִרְךָ נִשְׁבָּעָה בְּטוֹב
בֵּיתְךָ קֹדֶשׁ הִיכָלְךָ: ו נִזְרָאוֹת בְּצִדְקָה תַעֲנֶנּוּ אֱלֹהֵי

זוהר תהלים

חֲסִידִים הָרָאוּשׁוֹנִים כְּשִׁמְקָרִיבִים אֶת בְּנֵיהֶם לְקָרְבַּן אוֹמְרִים:
אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתִקְרַב יִשְׁכֵּן חֲצִרְךָ. אוֹתָם שְׁעוֹמָדִים עֲלֵיהֶם
אוֹמְרִים: נִשְׁבָּעָה בְּטוֹב בֵּיתְךָ קֹדֶשׁ הִיכָלְךָ

אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתִקְרַב וגו' (סה, ה): [זוהר ח"א פ' לך לך (דף טז).]
פֶּתַח אֶחָד וְאָמַר, (תהלים סה) אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתִקְרַב יִשְׁכֵּן
חֲצִרְךָ וגו'. בְּתַחֲלָה חֲצִרְךָ, לְאַחַר מִכֵּן בֵּיתְךָ, וְלְאַחַר מִכֵּן
הִיכָלְךָ. זֶה פְּנִימִי מִזֶּה, וְזֶה [נ"א: לְחוּץ] לְמַעַלָּה מִזֶּה. יִשְׁכֵּן
חֲצִרְךָ בְּתַחֲלָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה ד) וְהָיָה הַנִּשְׁאָר בְּצִיּוֹן
וְהַנּוֹתָר בִּירוּשָׁלַיִם קֹדֶשׁ יֵאמָר לוֹ. נִשְׁבָּעָה בְּטוֹב בֵּיתְךָ
לְאַחַר מִכֵּן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (משלי כד) בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בַּיִת. לֹא
כְּתוֹב הַחֻכְמָה יִבְנֶה בַּיִת. שָׂאֵם הָיָה כְּתוֹב כֶּךָ, מִשְׁמַע
שְׁחֻכְמָה נִקְרָאת בַּיִת. אֲלָא כְּתוֹב בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בַּיִת, הֵינּוּ
מֵה שְׁכָתוֹב (בראשית ב) וְנִהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן וגו'.
קֹדֶשׁ הִיכָלְךָ לְאַחַר זֶה הוּא שְׁלֵמוֹת הַכֹּל. שְׁכָךְ שְׁנִינוּ, מֵה
זֶה הִיכָל? כְּלוּמַר ה"י כ"ל, זֶה וְזֶה, וְהַכֹּל נִשְׁלֵם יַחַד. מֵה
מוֹכִיחַ רֹאשׁ הַכְּתוֹב שְׁכָתוֹב אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתִקְרַב יִשְׁכֵּן
חֲצִרְךָ? זֶה מִי שֶׁמִּקְרִיב אֶת בְּנוֹ קָרְבָּן לִפְנֵי הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ
הוּא, רְצוֹנוֹ שֶׁל הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּקָרְבָּן הַהוּא, וּמִתְרַצָּה
בּוֹ וּמִקְרַב אוֹתוֹ, וְשֵׁם אֶת מְדוּרוֹ בְּשְׁנֵי חֲדָרִים, וְאוֹחֵז אֶת
זֶה וְאֵת זֶה, שְׁאוֹתָם הַשְּׁנָיִם נִקְשְׁרוּ יַחַד, שְׁכָתוֹב יִשְׁכֵּן

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ————— ❧

חֲצִירֶיךָ, וְדָאֵי שְׁנֵי חֲצִירֶיךָ. מְשֻׁם כֶּךָ הַחֲסִידִים הָרָאשׁוֹנִים, זְקַנְיָנוּ שֶׁל כָּאן, כְּשֶׁמִּקְרִיבִים אֶת בְּנֵיהֶם לְקַרְבֵּן הַזֶּה, פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים: אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתִקְרַב יִשְׁכֵּן חֲצִירֶיךָ. אוֹתָם שְׁעוֹמְדִים עֲלֵיהֶם אוֹמְרִים: נִשְׁבָּעָה בְּטוֹב בֵּיתְךָ קְדוֹשׁ הַיִּכְלָךְ. אַחֵר כֶּךָ מִבְּרֹךְ אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצוּנוּ לְהִכְנִיסוֹ בְּבֵרִיתוֹ שֶׁל אֲבִרָהּם אָבִינוּ. וְאוֹתָם שְׁעוֹמְדִים עֲלֵיהֶם אוֹמְרִים: כֹּשֶׁם שֶׁהִכְנַסְתָּנוּ לְבֵרִית וְכוּ'. וְשְׁנֵינוּ, בְּתַחֲלָה יִבְקֹשׁ אָדָם רַחֲמִים עָלָיו, וְאַחֵר כֶּךָ עַל הָאֲחֵר, שְׁכָתוֹב (ויקרא טז) וְכִפָּר בַּעֲדוֹ – בְּתַחֲלָה, וְאַחֵר כֶּךָ – וּבַעֲד כָּל קָהָל יִשְׂרָאֵל. וְאַנּוּ לְקַחְנוּ אֶת הַדֶּרֶךְ הַזֶּה, וְכֶךָ יִפָּה וְרָאוּי לְפָנֵינוּ.

עֲשֶׂה דְבָרִים שֶׁל הָאֱמוּנָה יֵשׁ בַּפִּסּוּק הַזֶּה

אָמַר רַבִּי אֲבָא, וְדָאֵי כֶךָ הוּא וְנֹאֶה הַדְּבָר. וּמִי שֶׁלֹּא אוֹמַר כֶּךָ, הוּא מוֹצִיא אֶת עֲצָמוֹ מֵעֲשֶׂה חֲפּוֹת שְׁעֵתִיד לַעֲשׂוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיקִים בְּעוֹלָם הַבָּא. וְכֵלָם נִקְשְׂרִים בָּזֶה. וּמְשֻׁם כֶּךָ עֲשֶׂה דְבָרִים שֶׁל הָאֱמוּנָה יֵשׁ בַּפִּסּוּק הַזֶּה אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתִקְרַב וְגו', וּמִכָּל דָּבָר וְדָבָר נַעֲשִׂית חֲפָה אַחַת מִמֶּנָּה. אֲשֶׁרִי חֲלַקְכֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שְׁחֵרֵי הַתּוֹרָה נִקְשְׂרַת בְּלִבְכֶּם כְּאִלּוּ עֲמַדְתֶּם בְּגוֹפְכֶם בְּהַר סִינַי בְּשַׁעֲה שֶׁנִּתְּנָה תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל.

אֲשֶׁרִיהֶם בַּעֲלֵי תְשׁוּבָה שְׁחֵרֵי בְּשַׁעֲה אַחַת בְּיוֹם אֶחָד [בפ"א] בְּרָגַע אֶחָד קָרִיבִים לְקַבֵּ"ה מִה שֶׁלֹּא הָיָה כֶךָ אֶפְלוּ לְצַדִּיקִים

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

גמורים שהתקרבו לקב"ה בכמה שנים

אשרי תבחר ותקרב (סה, ה): [זוהר בראשית פ' חיי שרה (דף קכט.)]
ואברהם זקן בא בימים וה' ברך את אברהם בכל.
רבי יהודה פתח, (תהלים סח) אשרי תבחר ותקרב ישפן חצריך.
הפסוק הזה נתבאר, אבל אשרי האיש שדרכיו כשרות לפני
הקדוש ברוך הוא, והוא התרצה בו לקרבו אליו. בא ראה,
אברהם התקרב אליו, ותשוקתו היתה כל יום בזה. ולא
התקרב אברהם ביום אחד או בפעם אחת, אלא מעשיו
קרבוהו בכל ימיו מדרגה לדרגה, עד שהתעלה בדרגתו.
כשהיה זקן ונכנס לדרגות עליונות כראוי, שכתוב ואברהם
זקן, ואז בא בימים, באותם ימים עליונים, באותם ימים
יודעים בסוד האמונה. וה' ברך את אברהם בכל. שמשם
יוצאות כל הברכות וכל טוב.

אשריהם בעלי התשובה, שהרי בשעה אחת ביום אחד
[בפעם אחת] ברגע אחד קרבים לקב"ה, מה שלא
היה כך אפילו לצדיקים גמורים שהתקרבו לקב"ה בכמה
שנים. אברהם לא נכנס באותם הימים העליונים עד שהיה
זקן, כמו שנאמר. וכן דוד, שכתוב (מלכים א א) והמלך
דוד זקן בא בימים. אבל בעל התשובה מיד נכנס ונדבק
בקב"ה. רבי יוסי אמר, שנינו, המקום שבעלי התשובה
עומדים בעולם ההוא, אין לצדיקים גמורים רשות לעמד בו,
משום שהם קרובים למלך יותר מכלם, והם מושכים עליהם
ברצון הלב יותר ובכח רב להתקרב למלך. בא ראה, כמה

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

מקומות מתקנים לקב"ה בעולם ההוא, ובכלם בית מושבים לצדיקים, כל אחד ואחד לפי דרגתו כראוי לו.

בתוב (תהלים סה) **אשרי תבחר ותקרב ישכן חצריך, שהקדוש ברוך הוא מקרב אותם אליו, שעולים אותם הנשמות ממטה למעלה ולהאחז בנחלתם שנתקנה להן. ישכן חצריך** – אלו המקומות והדרגות שבחוץ, ומי הם? כמו שנאמר (זכריה ג) ונתתי לך מהלכים בין העמדים האלה. וזוהי דרגה בין קדושים עליונים. ומי שזכאים לדרגה הזו הם שליחים של רבון העולם, כמו אותם המלאכים, ותמיד עושים שליחות ברצון רבונו, משום שאלו [התקדשו] תמיד בקדושה ולא נטמאו. כמו כן מי שנטמא בעולם הזה, הוא מושך עליו רוח טמא, וכשיוצאת ממנו נשמתו, מטמאים אותו, ומדורו בין אותם הטמאים, ואלו הם המזיקים של העולם. כמו שממשיך אדם את עצמו בעולם הזה – כך הוא מדורו ונמשך באותו העולם [ואותן רוחות הטמאות מטמאות אותו ומכניסות אותו לגיהנם].

יש מקום לחסידים עליונים שנכנסים לפנים כמה מדורים על מדורים ואורות על אורות נפרדים בעולם ההוא וכל אחד מתביש מאור חברו כמו שהמעשים נפרדים בעולם הזה

בא ראה, מי שמתקדש ושומר את עצמו בעולם הזה שלא יטמא, מדורו בעולם ההוא בין אותם קדושים עליונים ועושים תמיד שליחות, ואלו עומדים בחצר, כמו שנאמר

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

(שמות כז) אֵת חֹצֵר הַמִּשְׁכָּן. וַיֵּשׂ אֲחֵרִים שָׁהִם בַּפָּנִים יוֹתֵר שְׂאִינִם בַּחֲצֵר, אֲלֹא בַּבֵּית, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים סה) נִשְׁבַּעָה בְּטוֹב בֵּיתֶךָ. אָמַר דָּוִד, נִשְׁבַּעָה בְּטוֹב בֵּיתֶךָ. כִּיִּן שֶׁאָמַר יִשְׁכֹּן חֲצִירֶךָ, לָמָּה כָּתוּב נִשְׁבַּעָה בְּטוֹב בֵּיתֶךָ? יִשְׁבַּע בְּטוֹב בֵּיתֶךָ הִיָּה צִרִיךָ לַהֲיוֹת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב יִשְׁכֹּן! אֲלֹא הָרִי שְׁנִינוּ, אֵין יִשְׁבִּיָּה בַּעֲזָרָה אֲלֹא לְמַלְכֵי דָוִד לְבָדִם. וַיֵּשׂ מְקוֹם לַחֲסִידִים עֲלִיּוֹנִים שְׁנִכְנָסִים לַפָּנִים, וּמִי הֵם? כְּכָתוּב (במדבר ג) וְהַחֲנִיִּים לַפָּנֵי הַמִּשְׁכָּן קָדְמָה לַפָּנֵי אֹהֶל מוֹעֵד מִזְרָחָה מִשֶּׁה וְאַהֲרֹן וּבְנָיו וְגו'. וְכַמָּה מְדוּרִים עַל מְדוּרִים וְאוֹרוֹת עַל אוֹרוֹת נִפְרָדִים בַּעוֹלָם הַהוּא, וְכָל אֶחָד מִתְבַּלֵּשׁ מֵאוֹר חֲבֵרוֹ. כְּמוֹ שֶׁהַמַּעֲשִׂים נִפְרָדִים בַּעוֹלָם הַזֶּה, כֵּךְ גַּם מְקוֹמוֹת וְאוֹרוֹת נִפְרָדִים בַּעוֹלָם הַהוּא.

ובא וּרְאֵה, הָרִי נֶאֱמַר שֶׁאֶפְלוּ בַּעוֹלָם הַזֶּה, כִּשְׂאָדָם יֵשֵׁן עַל מִטָּתוֹ וְהַנִּשְׁמוֹת צְרִיכוֹת לְשׁוֹטֵט בַּעוֹלָם וַיֵּצְאוּ מִתּוֹךְ הַגּוֹף, אֵין כָּל נִשְׁמָה וְנִשְׁמָה עוֹלָה וּמִשׁוֹטְטֵת לְרֵאוֹת בְּכִבּוּד סֶכֶר פָּנֵי עֵתִיק הַיָּמִים, אֲלֹא כְּמוֹ שֶׁנֶּמְשָׁךְ תְּמִיד וּכְפִי הַמַּעֲשִׂים, כֵּךְ נִשְׁמָתוֹ עוֹלָה. אִם נִטְמָא – הוּא יֵשֵׁן וְהַנִּשְׁמָה יוֹצֵאתָ, וְכָל אוֹתָן רוּחוֹת טְמָאוֹת לוֹקְחוֹת אוֹתָהּ, וְנִדְבָקֶת בָּהֶן בְּאוֹתָן הַדְּרָגוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת שֶׁמִּשׁוֹטְטוֹת בַּעוֹלָם, וְהֵם מוֹדִיעוֹת לָהּ דְּבָרִים שֶׁקְרוּבִים לְבָא לַעוֹלָם. וְלַפְעָמִים שֶׁמוֹדִיעִים לָהּ דְּבָרִים כּוֹזְבִים וְצוֹחֲקִים עָלֶיהָ, וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ. וְאִם זֹכָה אָדָם, כִּשֶּׁהוּא יֵשֵׁן וְנִשְׁמָתוֹ עוֹלָה, הוֹלֶכֶת וּשְׂטָה וּבּוֹקֶעֶת בֵּין הָרוּחוֹת הַטְּמָאוֹת הַלָּלוּ, וְכָלֶם מְכַרְיָזִים

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

ואומרים: פנו מקום, פנו. זה אינו מצדנו! והיא עולה בין אותם הקדושים, ומודיעים לה דבר אחד אמת. וכשיוֹרֶדֶת, כל אותם מחנות של ערבוב רוצים להתקרב אליה לדעת אותו הדבר, והם מודיעים לה דברים אחרים. והדבור ההוא שנוטלת בתוך אותם קדושים בין אותם האחרים הוא כתבואה בתוך התבן. וזה נמי הוא זוכה יותר בעוד שהוא עומד והנשמה עומדת בעולם הזה.

כמו כן כשיוצאות הנשמות מהגוף מהעולם הזה, רוצות לעלות, וכמה שומרי הפתח ומחנות מזיקים נמצאים. אם הם מצדם – כלם אווזים בהם באותן הנפשות, ומוסרים אותם בידי דומה להכניסם לגיהנם. ואחר כך עולות ואוזזים בהם, והם נוטלים אותם, ומכריזים בהם: אלו הם שעברו על מצוות רבונם. וכן משוטטות בכל העולם. ואחר כך מחזירים אותם לגיהנם, וכן עד שנים עשר חדשים. אחר שנים עשר חדשים הם שוככים באותו מקום שראוי להם. אותם הנשמות שזכו עולות למעלה, כמו שנתבאר, וזכות במקומותיהם.

בא ראה, אשרי הצדיקים שנגנזו להם כמה טובות לעולם ההוא, ואין מקום פנימי בכל אותם באותם שיוֹדְעִים אֵת סוד רבונם ויוֹדְעִים לִדְבֹק בהם בכל יום. על אלו כתוב (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לוֹ. מה זה לְמַחְכָּה לוֹ? כמו שֵׁנְאָמַר (איוב לב) חֲכָה אֶת אִיּוֹב בְּדִבְרָיִם. ואלו הם שדוחקים לדבר של חֲכָמָה ומְדִיקִים אותה

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

ומִחֲפִים לְדַעַת אֶת בְּרוּר הַדָּבָר, וְהֵם מְכָרִים לְרִבּוֹנָם. אֱלוֹ הֵם שָׂרְבוֹנָם מִשְׁתַּבַּח בָּהֶם בְּכָל יוֹם. אֱלוֹ הֵם שְׁנִכְנָסִים בֵּין עֲלִיּוֹנִים קְדוֹשִׁים, וְאֵלּוֹ נִכְנָסִים בְּכָל הַשְּׁעָרִים שְׁלֹמֶעֱלָה, וְאֵין מִי שִׁימְחָה בִּידָם. אֲשֶׁרִי חִלַּקְם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

אֲשֶׁרִי חִלַּקוּ שֶׁל מוֹשֶׁה - שְׁעָלְיוֹ כְּתוּב אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵּב

אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵּב (סה, ה): [זוהר שמות פ' יתרו (דף עט:)] **וַיִּקְרָא** אֵלָיו מִלֵּאֶפֶד ה' מִן הָהָר לֵאמֹר כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב וְגו'. רַבִּי יִצְחָק פֶּתַח, (תהלים סה) **אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵּב יִשְׁכֵּן חֲצֵרֶיךָ**. אֲשֶׁרִי חִלַּקוּ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְרַצָּה בּוֹ וְקָרַב אוֹתוֹ לְשֵׁרוֹת בְּתוֹךְ הַהִיכָל הַקְדוֹשׁ, שְׁכָל מִי שֶׁהוּא הִתְרַצָּה בּוֹ לַעֲבוֹדָתוֹ, רְשׁוּם הוּא מְרֻשָּׁמִים שְׁלֹמֶעֱלָה לְדַעַת, שֶׁהָרִי הוּא נִבְחָר מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוֹשׁ הַעֲלִיּוֹן לְשֵׁרוֹת בְּמִדּוּרוֹ, וְכָל מִי שֶׁנִּמְצָא בּוֹ אוֹתוֹ הָרֶשֶׁם, עוֹבֵר בְּכָל הַשְּׁעָרִים שְׁלֹמֶעֱלָה וְאֵין מוֹחָה בִּידּוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אֲשֶׁרִי חִלַּקוּ שֶׁל מוֹשֶׁה, שְׁעָלְיוֹ כְּתוּב אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵּב, וְכְתוּב (שמותב) וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל הָעֶרְפֶּל, (שם כד) וְנִגַּשׁ מוֹשֶׁה לְבָדוֹ אֶל ה' וְהֵם לֹא יִגָּשׁוּ. כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב - אֱלוֹ הַנִּקְבּוֹת. וְתִגִּיד לְבִנֵּי יִשְׂרָאֵל - אֱלוֹ הַזִּכָּרִים.

לְשׁוֹם אוֹרְחוֹתָיו בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת

אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵּב וְגו' (סה, ה): [זוהר חדש פ' נח (דף כ"ז:)] **רַבִּי יוֹחָנָן פֶּתַח**, (תהלים סה) **אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵּב יִשְׁכֵּן**

וְשִׁעְנוּ מִבְּמַחַת כָּל קַצְיוֹ אֶרֶץ וְיָם רַחֲקוֹם: הַתָּהוּ בְּעַל הַמִּשְׁכָּל
בְּמִנְיַת הַמִּשְׁכָּל
 ז' מִבֵּין תְּהִיָּם בִּבְחוֹ נֶאֱזָר בְּגִבּוֹרָה: ח מִשְׁבִּית שְׁאוֹן
 ימים שְׁאוֹן גְּלִיתָם וְחִמּוֹן לְאֵמִים: ט וַיִּירָאוּ יִשְׁבִּי
 קִצּוֹת מֵאוֹת־תֵּיף מוֹצְאֵי בֶקֶר וְעֶרֶב תִּרְנִין: י פְּקַדְתָּ
 הָאֶרֶץ וַתִּשְׁקַקְהָ רַבַּת תַּעֲשֶׂרְנָה פֶּלֶג אֱלֹהִים הַתָּהוּ בְּעַל הַמִּשְׁכָּל
בְּמִנְיַת הַמִּשְׁכָּל
 מָלֵא מַיִם תִּבּוֹן דְּגָנָם כִּי בֵן תְּכִינֶנָּה: יא תִּלְמִיָּה רִוְהָ
 נִחַת גְּדוּדֶיהָ בְּרִבִּיבִים תִּמְגַּנְנָה צִמְחָה תִּבְרַךְ:
 יב עֲטַרְתָּ שְׁנַת מוֹכֶתֶךָ וּמַעֲגִלֶךָ יִרְעֶפוֹן דָּשֵׁן:
 יג יִרְעֶפוּ נְאוֹת מִדְּבַר וְגִיל גְּבָעוֹת תַּחְגֶּרְנָה: יד לִבְשׁוֹ
 כָּרִים הִצָּאן יַעֲמֻקִּים יַעֲטֹפוּ כָּר יִתְרוֹעְעֻ אֶפֶס יִשִּׁירוּ:

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ————— ❧

חֲצִירֶיךָ נִשְׁבָּעָה בְּטוֹב בֵּיתְךָ קֹדֶשׁ הִכְלֶךְ. בֹּא וּרְאֵה כִּמָּה יֵשׁ
 לְאָדָם לְזָהָר וּלְבֹדֵק עֲצָמוֹ וּמַעֲשָׂיו בְּכָל יוֹם וְיוֹם. הִיאֵךְ? קָם
 בְּבֶקֶר - יֹאמֵר: זֶהי רִצּוֹן מִלִּפְנֵיךָ ה' אֱלֹהֵי, שִׁיְהֵא לִפִּי נָכוֹן
 וּמִסּוֹר בִּידֵי שְׁלֹא אֲשַׁכְּחֶךָ. מוֹשִׁיט רִגְלִיו לִלְכָת - יִשְׁגִּיחַ עַל
 צַעְדֵי רִגְלִיו שְׁלֹא יִשׁוּטוּ לְהִרְעוֹ. הֵלֶךְ לְדַבֵּר מִצְוָה - יִרוּץ,
 שְׁנֵאמַר (הוֹשֵׁעַ יֵא) אַחֲרֵי ה' יִלְכוּ כְּאֲרִיָּה יִשְׁאָג. וְאֶפְלוּ בְּשִׁבְתָּ
 מִצְוָה לָרוּץ. עֶבֶר כָּל הַיּוֹם - צִרִיךָ לְבֹדֵק אֶת גּוֹפּוֹ מֵה שַׁעֲשֵׂהָ
 בַּיּוֹם הַהוּא, וְאִם צִרִיךָ, יַעֲשֶׂה מִיד תִּשׁוּבָה עָלָיו קֹדֶם שִׁישֵׁן.

יב לחודש

סו א לְמַנְצַח שִׁיר מְזֻמָּר תְּרִיעוּ לְאֱלֹהִים ^{הַתִּקְוָה בְּעַל חֲסִידוֹתָיִם} בָּל
 הָאָרֶץ: ב וַמְּרוּ כְבוֹד שְׁמוֹ שִׁימוּ כְבוֹד תִּהְלְתוּ:
 ג אָמְרוּ לְאֱלֹהִים ^{הַתִּקְוָה בְּעַל חֲסִידוֹתָיִם} מֶה נִזְרָא מַעֲשֵׂיךָ בְּרַב עֵינֶךָ
 יִבְחָשׁוּ לָךְ אִיבִיד: ד כָּל הָאָרֶץ יִשְׁתַּחֲוֶה לָךְ וַיֹּמְרוּ לָךְ
 וַיֹּמְרוּ שְׁמֶךָ סֵלָה: ה לָבוּ וּרְאוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים ^{הַתִּקְוָה בְּעַל חֲסִידוֹתָיִם}
 נִזְרָא עֲלִילָה עַל בְּנֵי אָדָם: ו הִפֵּךְ יָם לִיבֶשֶׁת בַּנְּהַר

שימוש תהלים

למאן שיש לו רוח

הריעו לאלהים (סו, א): [שימוש תהלים לפרק סו] למאן דאלויה רוח
 כתוב יתיה ותלי עלוהי ולחוש עלוהי, הושיעני אלהים כי באו מים
 עד נפש.

זוהר תהלים

אם בְּנֵי אָדָם מְטִיבִים מַעֲשֵׂיהֶם - אוֹתוֹ הַגִּלְגָּל הַסּוֹבֵב מְסוֹבֵב
 אוֹתָם יְמִינָה וְאִזּוּ נַעֲשִׂים מַעֲשִׂים בְּעוֹלָם לְהִיטִיב לָהֶם כְּרָאוּ
 לָבוּ וּרְאוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים נִזְרָא עֲלִילָה עַל בְּנֵי אָדָם (סו, ה):
 [זוהר בראשית פ' וירא (דף קט.)] רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, (איוב לו) וְהוּא
 מְסֻבּוֹת מִתְהַפֵּךְ בְּתַחְבּוּלָתוֹ לְפַעֲלָם וְגו'. הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 מְסַבֵּב סְבוּבִים בְּעוֹלָם וּמַבִּיא גִּחְלִי אֵשׁ צָחִים לַעֲשׂוֹת מַעֲשָׂיו,
 וְאַחֵר כֵּן הוֹפֵךְ אוֹתָם וְעוֹשֶׂה אוֹתָם בְּגוֹן אַחֵר. וּבִמָּה?
 בְּתַחְבּוּלָתוֹ. עוֹשֶׂה תַחְבּוּלוֹת וּמְסַבֵּב סְבוּבִים כְּדִי לְהַפֵּךְ
 אוֹתָם, וְלֹא כְמוֹ אוֹתָם הָרָאוּשׁוּנִים. לְפַעֲלָם - מְשׁוּם פְּעָלָם שֶׁל

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

בְּנֵי אָנוּשׁ. כְּמוֹ שֶׁהֵם עוֹשִׂים מַעֲשִׂים, כִּךְ הוּא מְהַפֵּךְ אוֹתָם.
 כָּל אֲשֶׁר יֵצֵא עַל פְּנֵי תֵבֵל אֶרֶצָה – מִשּׁוּם מַעֲשֵׂי בְנֵי
 אָדָם הוּא מְהַפֵּךְ אוֹתָם מִסְבוֹת בְּכָל מָה שֶׁהוּא מַצְנֶה
 אוֹתָם עַל פְּנֵי תֵבֵל וְגו'. רַבִּי אֱלֶעָזָר אָמַר, וְהוּא מִסְבוֹת
 מִתְהַפֵּךְ – הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְסַבֵּב סְבוּבִים וּמְבִיא מַעֲשִׂים
 בְּעוֹלָם לְהַתְקִים, וְאַחֵר שְׁחוּשִׁים בְּנֵי אָדָם שִׁיתְקִימוּ אוֹתָם
 מַעֲשִׂים, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹפֵךְ אוֹתָם אֶת אוֹתָם מַעֲשִׂים
 מְכֻמוֹ שֶׁהֵיוּ בְּהִתְחַלָּה. בְּתַחֲבוּלָתוֹ, בְּתַחֲבוּלָתוֹ כְּתוּב, כְּמוֹ
 הָאֵמֶן הַזֶּה שֶׁעוֹשֶׂה כָּלִי חֶרֶס, בְּעוֹד שְׁאוֹתוֹ הַגִּלְגָּל מִסְתּוֹבֵב
 לְפָנָיו, חוֹשֵׁב לַעֲשׂוֹת כְּגוֹן זֶה – עוֹשֶׂה, חוֹשֵׁב לַעֲשׂוֹת כְּגוֹן
 אַחֵר – עוֹשֶׂה. מְהַפֵּךְ כָּלִי זֶה לְכָלִי אַחֵר מִשּׁוּם שְׁאוֹתוֹ
 הַגִּלְגָּל סוֹבֵב לְפָנָיו. כִּךְ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְהַפֵּךְ אֶת
 מַעֲשָׂיו שֶׁהוּא עוֹשֶׂה.

בְּתַחֲבוּלָתוֹ חֶסֶד יו"ד, וּמֵהוּ? זֶה בֵּית דִּין לְמִטָּה שֶׁהוּא
 גִּלְגָּל הַסּוֹבֵב לְפָנָיו, וְעַל זֶה הוּא מְהַפֵּךְ כָּלִים
 מְכָלִי זֶה לְכָלִי אַחֵר, וְכָל זֶה כְּפִי פְעֻלָּם שֶׁל בְּנֵי אָדָם. אִם
 בְּנֵי אָדָם מְטִיבִים מַעֲשִׂיהֶם – אוֹתוֹ הַגִּלְגָּל הַסּוֹבֵב מְסוֹבֵב
 אוֹתָם יְמִינָה, וְאֵז נַעֲשִׂים מַעֲשִׂים בְּעוֹלָם לְהִיטִיב לָהֶם
 כְּרָאוּי, וְהַגִּלְגָּל סוֹבֵב תָּמִיד וְלֹא שׁוֹקֵט בְּאוֹתוֹ צַד הַיָּמִין,
 וְהַעוֹלָם מִתְגַּלְגֵּל בּוֹ. בָּאוּ בְנֵי אָדָם לְהִרְעֵ – תַּחֲבוּלָתוֹ
 שְׁסוֹכְכֶת תָּמִיד וְהִיתָה עוֹמֶדֶת בְּסֻבּוֹב שֶׁל הַיָּמִין, הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא מְסוֹבֵב אוֹתָהּ לְצַד שְׂמָאל וּמְהַפֵּךְ מִסְבוֹת
 וְכָלִים שֶׁהֵיוּ שְׂמָאל. וְאֵז הַגִּלְגָּל סוֹבֵב וְנַעֲשִׂים מַעֲשִׂים

יַעֲבֹדוּ בְּרַגְלֵי שָׁם נִשְׁמָחָה בּוֹ: ז מוֹשֵׁל בְּגִבּוֹרָתוֹ עוֹלָם
 עֵינָיו בְּגוֹיִם תַּצְפִּינָה הַסּוֹרְרִים אֵל (ירמו) יְרוֹמוֹ לְמוֹ
 סֵלָה: ח בָּרְכוּ עַמִּים אֱלֹהֵינוּ ^{הַקּוֹץ בֵּלֵל הַבּוֹלֵם} וְהַשְׁמִיעוּ קוֹל
 הַתְּהִלָּתוֹ: ט הַשֵּׁם נִפְשָׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא נָתַן לְמוֹט רַגְלֵנוּ:
 י בִּי בַחֲנֻתֵנוּ אֱלֹהִים ^{הַקּוֹץ בֵּלֵל הַבּוֹלֵם} צִרְפָּתָנוּ בְּצִרְף בָּסָף:
 יא הִבֵּאתָנוּ בְּמִצְוֶה שְׁמֹת מוֹעֶקֶה בְּמִתְנִינוּ: יב הִרְבַּבְתָּ
 אֲנוֹשׁ לְרֹאשֵׁנוּ בָּאֲנוּ בָּאֵשׁ וּבַמִּים וַתּוֹצִיאֵנוּ לְרוּיָה:

== זוהר תהלים ==

בְּעוֹלָם לְהִרְעֵ לְבָנֵי אָדָם. וְהַגְלִגֵּל סוֹכֵב לְאוֹתוֹ צַד עַד שְׁבָנֵי
 אָדָם שְׁבִים לְהִיטִיב מַעֲשֵׂיהֶם, וְהַגְלִגֵּל עוֹמֵד בְּמַעֲשֵׂי בְנֵי
 הָאָדָם. וְעַל כֵּן בַּתְּחִבּוּלָתוֹ לְפַעֲלָם, וְלֹא עוֹמֵד תָּמִיד.

בָּאוּ בַּתְּנוּרִים עַל מְסִירוֹת נֶפֶשׁ וְהַתּוֹצָאָה מִכָּפֶךְ

בָּאֲנוּ בָּאֵשׁ וּבַמִּים (סו, יב): [זוהר שמות 9' וארא (דף כ"ט:)] וַתַּעַל
 הַצִּפְרָדֵּעַ. הִיְתָה אֶחָת וְהוֹלִידָה, וְהִתְמַלְאָה הָאָרֶץ מֵהֶם.
 וְהָיוּ כֻּלָּן מוֹסְרוֹת עֲצָמָן לָאֵשׁ, שְׁכָתוֹב וּבַתְּנוּרִיךְ וּבַמִּשְׁאָרוֹתֶיךָ.
 וּמָה הָיוּ אוֹמְרוֹת? (תהלים סו) **בָּאֲנוּ בָּאֵשׁ וּבַמִּים וַתּוֹצִיאֵנוּ לְרוּיָה**.
 וְאִם תֹּאמַר, אִם כֵּךְ מָה אֲכַפֵּת לְמִצְרִים שְׁכָל אוֹתָן הַצִּפְרָדֵּעִים
 נִכְנָסוֹת לָאֵשׁ? אֲלֹא כֻּלָּן נִכְנָסוֹת לָאֵשׁ וְהוֹלְכוֹת בַּתְּנוּרָה וְלֹא
 מִתּוֹת. וְאוֹתָן שְׁמִתוֹת מָה עָשׂוּ? לָחֵם הָיָה בַּתְּנוּרָה, וְנִכְנָסוֹת
 לְתוֹךְ הַלָּחֶם וּמִתְבַּקְּעוֹת, וְיוֹצְאוֹת מִהֶן אַחֲרוֹת וְנִשְׁאָבוֹת לְתוֹךְ
 הַלָּחֶם. בָּאוּ לְאָכֹל מִמֶּנּוּ, אוֹתָהּ פֶּת הַפֶּכֶה לְצִפְרָדֵּעַ בְּמַעֲיָהּ

יג אבוא ביתך בעולות אשלם לך נדרי: יד אשר פצו
 שפתי ודבר פי בצר לי: טו עלות מחים אעלה לך עם
 קמרת אילים אעשה בקר עם עתודים סלה: טז לבו
 שמעני ואספרה כל יראי אלהים <sup>הקו בעל הימלות
 במקל ופחות ביום</sup> אשר עשה
 לנפשי: יז אליו פי קראתי ורומם תחת לשוני: יח און
 אם ראיתי בלבי לא ישמע אדני: יט אבן שמע אלהים
 הקשוב בקול תפילתי: כ ברוך אלהים <sup>הקו בעל הימלות
 במקל ופחות ביום</sup>
 אשר לא הסיר תפילתי וחסדו מאתי:

===== זוהר תהלים =====

ורוקדות, ומרימות קולות עד שהיו מתים, וזה קשה להם
 מהכל.

סז א לְמַנְצָה בְּנִינָת מִזְמוֹר שִׁיר: * ב אֱלֹהִים
 יִחַנְנוּ וַיְבָרְכֵנוּ יְאֵר פָּנָיו אֶתָּנוּ סִלָּה:

— שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים —

לקדחת תמידית

אלהים יחננו (סז, ב): [שימוש תהלים לפרק סז] שם שלו י"ה. י' מן "יחננו, ה' מן "סלה שבסוף המזמור. והוא טוב לקדחת תמידית ולאדם הנתפש.

— זוהר תהלים —

הכנור היה מנגן ואמר שירת פרק זה

אלהים יחננו ויברכנו וגו' (סז, ב): [זוהר חלק ב' (דף טז): זוהר תורה] אמר רבי אלעזר בוא וראה בשעה ההיא שרוח צפון נתעורר והיה דופק באותן הנימין של הכנור, קם דוד המלך ומשבח ומהלל למלך הקדוש והיה מתיגע בתורה, והכנור

— מנורה טהורה —

ספר

מנורה הטהורה *

בו יבואר הענין לומר המזמור למנצח בנגינות מזמור שיר (מזמור ס"ז בתהלים) בצורת מנורה כתובה על קלף כשר. ליקוט גדול ונפלא מדברי מדרשים, זוהר, הרמ"א מהרש"ל, של"ה, סידור ד' קאפיל, שער הכוונות' למהרש"ו, שבט מוסר, מנורת המאור ועוד.

הערת מנורה טהורה

* [המלבה"ד]: ע"ב שמות היוצאים משלשה פסוקים אלו (שמות יד, יט-כא): "ויסע מלאך האלקים ההולך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם, ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמוד מאחריהם".

— זוהר תהלים —

היה מנגן ואמר שירה, ואיזו שירה היה אומר, בוא וראה בשעה שהקב"ה נתעורר לכל אותן המרכבות לתת להם טרף טי' כמו שביארנו שכתוב (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, אז כלם בשמחה פותחים ואומרים, אלהים יחנונו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה טי' כאשר

— מנורה טהורה —

סגולתה - קדושתה - אמירתה

סוד צורת מנורה וע"ב שמות

כתוב (שיר ד) קָלָךְ יִפָּה רַעֲיָתִי וּמוֹם אֵין בָּךְ. קָלָךְ יִפָּה רַעֲיָתִי - זוּ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וּמוֹם אֵין בָּךְ - אֵלֹו סִנְהֶדְרִין, שֶׁהֵם כְּנֶגֶד שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת. שְׁבָעִים נֶפֶשׁ שִׁירְדוּ עִם יַעֲקֹב, וְהַקְדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל כָּלָם. וְעַל זֶה אֵין בּוֹדֵקִין מִן הַסִּנְהֶדְרִין וּלְמַעַלָּה.

הערת מנורה טהורה

"ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל, ויהי הענן והחושך ויאר את הלילה, ולא קרב זה אל זה כל הלילה."
 "ויט משה את ידו על הים, ויולך ה' את הים ברוח קדים עזה כל הלילה, וישם את הים לחרבה ויבקעו המים."
 בכל פסוק יש ע"ב אותיות, וכל שם ושם משלש אותיות פסוק אחד ישר, ואחד הפוך (למפרע) ואחד ישר. (זוהר ויקרא קנא:)

זיו הזוהר

קטז. גם במאמר זה עלו קמשונים שיבושים ודילוגים בהזהר כמובא במפרשי הזהר, ובעזהש"י תקנתי ושמתי המעקשים למישור: אינון רתיכין היינו השבעים שרים של אומות העולם תובעים מן המלכות שפע פרנסה עבור האומות: קיז. זה הפסוק אומרים בדרך תפלה

זוהר תהלים

רוח צפון נתעורר ויורד לעולם מנשב ואומר, לדעת בארץ דרכך בכל גוים ישועתך^י והכנור בשעה שהוא מנגן בכח אותו הרוח פותח ואומר, יודיך עמים אלהים יודיך עמים כולם^ט [נרוח צפון מנשב ואומר, ישמחו וירננו לאמים כי תשפט עמים מישר ואלאמים בארץ תנחם סלה^כ והכנור משיב עוד ואומר, יודיך עמים אלהים יודיך

מגורה טהורה

ענף א'

ספר מנורת זהב לרבנו מהרש"ל זיע"א, וזל"ק: עמ"י עש"ו, ואתחיל כוונת המזמור והמנורה - פרק ס"ז בתהלים.

א. סודות ורמזים גדולים ונפלאים יש במזמור זה

זהה המזמור עשה דוד המלך עליו השלום, ויש בו סודות ורמזים גדולים ונפלאים, והוא עשוי כצורת מנורה. והם שלשה פסוקים ראשונים בצד ימין, והפסוק ישמחו וירננו באמצע, ושלשה

הצרת מנורה שחורה

וועיין מזה בווער שמות נב, ער. ויקרא נא: ז״ח פרשת אחרי, ד״ה פתח. תקוני
זווער, תיקון ע קז: תקוני ז״ח קיח. ע״ח שער נו״ן פ״ד, שעה״כ ק״ש דיוצר
סוף דרוש ה'.

זיו הזוהר

למדת המלכות המפרנסת אותם: קיח. רוח צפון היינו התעוררת הגבורה מן התפארת אל המלכות שזהו התחלת הזיוג בסוד הכתוב שמאלו תחת לראשי וגו', והתפארת מבקש שפע מעולם הבינה להשפיע להמלכות, ואומר אל הבינה אם הבנים שתשפע השפע בעבור זה למען דעת בארץ דרך וגו': קיט. כנור זו המלכות ואומרת זה הפסוק להמליץ שע"י קבלתם השפע יודיך עמים וגו': קכ. זהו שאומר רוח צפון של התפארת אל המלכות שתחלק

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

עמים כלם.] ודוד כאשר היה קם ונתעורר עליו רוח הקודש פתח ואמר, ארץ נתנה יבולה יברכנו אלהים אלהינו יברכנו אלהים וייראו אותו כל אפסי ארץ־קמא בשביל להמשיך הטוב של הקב"ה מלמעלה למטה, ואח"כ בא דוד ברוח הקודש וסדרם יחד, נכפל בכלם אותו המקרא של הכנור, לפי שזה הוא השתלמות כבודו של הקב"ה למעלה ולמטה, בשעה ששאר עמים נכנעים ומודים לו להקב"ה, וכיון שהם נכנעים ומודים לו אז נשתלם כבודו של הקב"ה למעלה ולמטה.

❧ ————— ❧ מנורה טהורה ❧ ————— ❧

פסוקים אחרונים בצד שמאל. והם שבעה פסוקים נגד שבעה קני המנורה. והקנה האמצעי הוא גוף המנורה, שנאמר (שמות כה, לב) שלשה קני מנורה מצדה האחת ושלשה קני מנורה מצדה השני.

הערת מנורה טהורה

ועיין רש"י סוכה מ"ה ריש ע"א ד"ה אני והוא בגימ' אנא ה' ועוד משבעים ושתים שמות הן הנקובים בשלש מקראות הסמוכין בפרשת בשלח ויסע ויבא ויס וכו', וראה בפ' ר"א ב"ע שמות ל"ג כ"א ובפסיקתא זוטרותא בשלח י"ד כ"א דע כי אלו שלשה פסוקים ויסע ויבא ויס כל אחד ואחד יש בו ע"ב אותיות כנגד ע"ב שמות, ומהם אתה מוצא שם המפורש אות מן הראשון

זיו הזוהר

להם השפע ביושר ואז ישמחו וירננו וגו': קמא. אלו הפסוקים יאמר דוד לתבוע שפע וברכה עבור ישראל, וימליץ שע"י שישראל יתברכו בשפע וברכה ויראו אותו כל אפסי ארץ, משא"כ אם ח"ו עם ישראל עניים חסרי השפע והם בשפלות ובצרות אז אין אומה"ע יראים מן הקב"ה ולמה יאמרו הגוים איה נא אלהיהם:

 מנורה טהורה

והפסוק הראשון, שהוא **למנצה בנגינות**, אינו מן המנין, אלא הוא שם המזמור. והם שמות קדושים מן הקדוש ברוך הוא, והם כתובים על כל אחד ואחד משבעה קני המנורה, והם שלש אותיות על כל קנה וקנה מן ששה קני המנורה, ושתי אותיות על קנה האמצעי.

ב. ז' פסוקים במזמור זה רומזים נגד ששה קצות העולם, ונגד הקדוש ברוך הוא **והשבעה** פסוקים מן המזמור הזה, דע, כי השבעה פסוקים מן המזמור הזה רומזים לששה קצות העולם, שהם, מזרח, מערב, צפון, דרום, שמים וארץ, והקדוש ברוך הוא אדון ומלך על כל, הוא רומז לקנה האמצעי שהוא גוף המנורה.

ג. הנר מקנה האמצעי היה מאיר ונותן אור גדול יותר מכל אור הנרות **וזה** הפסוק רומז ליום השביעי שהוא שבת, ומעלתו וקדושתו הוא על ששת ימי המעשה, והוא סוד עץ החיים אשר בתוך הגן. רצה לומר באמצע הגן, ומזה קנה האמצעי, היה בה שפע שמן לכל הנרות שעל קני המנורה, וזה הנר מקנה האמצעי היה מאיר ונותן אור גדול יותר מכל אור הנרות הששה שעל ששה קני המנורה.

כמו כן רומז להקדוש ברוך הוא, **שממנו בא האור והברכות והצלחות לכל העולם**. וכמו כן ארץ ישראל הוא קנה

 הערת מנורה טהורה

ואות מן האמצע ואות מן האחרון וכו', ותמצא זה השם בספר הישר והוא הנקרא וה"י יל"י סי"ט על"ם כו'.

וראה במגלה צמוקות אופן קצ"ט שכתב שם של ע"ב יש בו כל כ"ב אותיות חוץ מאות ג', וכן בשלשה פסוקי ימין שבתורה ימינך ה' נאדרי בכח, נטית ימינך, מימינו אש דת למו יש בכל אחד כל אותיות ולא נעלם רק אות גימל, וכן בפסוק וללוי אמר תומיך ואוריך, ג"כ נעלם ג', וכן בפסוק ארון וכפורת

מנורה טהורה

האמצעי, וירושלים הוא הנר מן הקנה האמצעי, ובית המקדש הוא האור המתפשט ומנוצץ. וירושלים של מעלה מכוון נגד ירושלים של מטה, דכתיב (ירמיה יז, יב) כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשינו, ובירושלים של מעלה שער השמים ובית המקדש וכסא הכבוד.

ד. מן הקנה האמצעי, שהוא ארץ ישראל, ישפיעו ממנו הברכות והצלחות והתנועות לכל הארצות

ומזה קנה האמצעי, שהוא ארץ ישראל, ישפיעו ממנו הברכות והצלחות והתנועות לכל הארצות, משש איקלימים שיש בעולם, ולפיכך אמר הנביא (יחזקאל כ, ו) וצבי היא לכל הארצות.

וממנו מוצצים ומתפרנסים כל הארצות שבעולם, כמו שמוצץ הילד החלב אמו. כי ארץ ישראל היא האם ושורש ועמוד החזק באמצע העולם, שעליה נשענים כל שבעה איקלמים מן העולם, וממנו מתפרנסין ומקבלים שבע הברכות והצלחות והתבואות לכל הארצות בצניעות. ובזה הענין תבין סוד קדושת יום השבת.

והאותיות הראשונות מן שלש פסוקים הם, א-ל י' י"י א"י, עולים בגימטריא ע"ב, נגד ע"ב שמות של הקדוש

הערת מנורה טהורה

וכרובים (ועי' בכלי יקר ושפתי חכמים תרומה כ"ה י"א אות ק'), וכן בפרשת סוטה וכן בכל תמניא אפי באות ק', וכן ב"א סליחות שהתפלל שלמה על בית המקדש, ה' במלכים ו' בדה"י, בכל אלו אין בהם גימל כו' עיי"ש. וראה בזהר צו ל"ד ע"ב ומום אין בך אלו הסנהדרין דאינון לקבל ע"ב שמהן, וכתב בספר דברי יצחק שהכוונה שהצירוף האחרון הע"ב הרי הוא "מום", וזה שאמרו דסנהדרין קבל ע"ב שמהן, ואם תאמר הרי סנהדרין אינם רק ע"א, על זה סיימו ומו"ם אין בך, עיי"ש.

— מנורה טהורה —

ברוך הוא, היוצאים מן ו' ויסע ויבא ויט. ובזה המזמור כל אותיות של ע"ב שמות.

ה. פסוק ראשון רמז לשבעה כוכבי לכת

ובפסוק ראשון אלקים יחננו תמצא שבעה תיבות, והוא רמז לשבעה כוכבי לכת, המנהיגים י"ב מזלות, והעולם כולו, ברצון השם יתברך. וכמו כן רמז לשבעת ימי השבוע.

ו. פסוק אחרון רומז לשבעה שבועות של ספירה

והפסוק האחרון, **יברכנו אלקים**, כמו כן יש בו ז' תיבות, שהוא רומז לשבעה שבועות של ספירה, ולשנת השמיטה שהיא שבע שנים. ושני קנים בצד ימין, שהם **לדעת בארץ, ויודוך עמים**, יש בכל אחד ששה תיבות, והם שנים עשר תיבות, נגד שנים עשר מזלות, טלה, שור, תאומים, סרטן, אריה, בתולה, מאזנים, עקרב, קשת, גדי, דלי, דגים. והשני פסוקים השמאליים, יש בהן כמו כן שנים עשר תיבות נגד שנים עשר שבטים. וסופי תיבות של שלש פסוקים מצד ימין הכ"ם גימטריא אדנ"י שהוא מכה האויבים מן הקורא מזמור זה בכוונה. וסופי תיבות של שלש פסוקים מצד שמאל **צו"ם** בגימטריא קו"ל, והפסוק האמצעי מתחיל ב', ומסיים בה', והוא י"ה, בזה השם נברא שני העולמות של (ישעיה כו, ד) כי ביה ה' צור עולמים, והם שלשה שמות היוצאים מאלו השבעה קנים, שהוא קו"ל, י"ה, אדנ"י. והם בגימטריא רי"ו, נגד רי"ו אותיות שם בע"ב שמות, שבהם קרע משה רבינו עליו השלום את הים, והם יוצאים מן ויסע ויבא ויט, וזה קו"ל י"ה אדנ"י, מה הקול ששמעו בני ישראל מסיני והוא קול אלקים חיים. וכנגד זה הקול הזכיר דוד עליו השלום שבעה קולות במזמור (תהלים כט) **הבו לה' בני אלים**.

— מנורה טהורה —

ובפסוק האמצעי, שהוא **ישמחו**, והוא גוף המנורה, הוא רומז ליום השבת, שהוא שביעי, תמצא בו מ"ט אותיות, כמספר כל התיבות שיש בשבעה פסוקים של המזמור, והוא רומז למ"ט שנים, ושנת החמישים יובל, והמ"ט אותיות שהם בקנה האמצעי, שהוא **ישמחו**, שהוא רומז ליום השבת, הוא רומז לאלף השביעי, שהוא שבת הגדול לחי עולמים.

ובשמות של י"ב מזלות טש"ת סא"ב מע"ק גד"ד, יש בהם מ"ט אותיות. ובשמות של י"ב שבטים, תמצא מ"ט אותיות. וכך תמצא בשנים עשרה אבנים שעל החושן, כמו שכתוב בפרשת פקודי (שמות לט, י-ג), הם מ"ט אותיות, כמספר אותיות שמות של שנים עשר שבטים, וכמספר שמות של שנים עשר מזלות.

והקנה האמצעי, יש בו אחד עשר תיבות, העשרה תיבות רומזים לעשרה גלגלים, שבהם שבעה כוכבי לכת, שהם גלגלים, שבתאי, צדק, מאדים, חמה, נוגה, כוכב, לבנה, אלו הן שבעה כוכבים המשרתים בשבעה ימי השבוע הקבועים כל אחד מהן בהשבעה גלגלים, והגלגל השמיני קבועים בו שנים עשר מזלות.

וגלגל התשיעי הוא המקיף וסובב כל הגלגלים, והים והיבשה וכל ברואיהם סגורים בתוכו, ובזה הגלגל קבועים כל הכוכבים הנראים בלילה, וסובב ומנהיג כל כוכבי שמים וגלגליהם ממזרח למערב.

והגלגל העשירי הוא נקרא גלגל השכל, ממנו מתפשט השכל לגלגלים ולכל הנבראים, ועליו כסא הכבוד והשכינה. ועל זה אמרה תורה (ויקרא כז, לב) העשירי יהיה קודש לה'. וזה סוד יום הכיפורים, שהוא בעשור לחודש השביעי, והוא יום קודש.

— מנורה טהורה —

ועל זה גלגל עשירי רומזים עשרה מאמרות שבספר בראשית, וי' דברות. ועל זה, בזה הפסוק האמצעי שהוא שורש ועמוד לכל הקנים, והוא ישמחו, מתחיל ב' רומז ל' גלגלים האלו, ומסיים בה', הרי יו"ד ה"א, והוא י"ה, וי"ה במילואו בגימטריא יהוד, רומז שהקדוש ברוך הוא יושב על כסא רם ונשא, על אלו י' גלגלים, והם הכל י"א, נגד י"א תיבות שיש בקנה האמצעי.

וי' שבראש זה הפסוק וה' בסופו שמילואו יהוד, רומז שהקדוש ברוך הוא השגחתו וממשלתו בעליונים ובתחתונים, כמו שאמר הכתוב (דברים ד, ט) וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד. (תהלים עב, יט) וימלא כבודו את כל הארץ.

ועל זה הטעם יו"ד למעלה וה' בסופו. ועל זה אמר דוד עליו השלום עשר פעמים הללויה במזמור (ק"ו) הללו א-ל בקדשו וגו', עד בצלצלי תרועה, כנגד י' גלגלים, ואחר כך סיים כל הנשמה תהלל י-ה הללויה, כנגד י"א תיבות שהם בקנה האמצעי. והזכיר י"ה בזה הפסוק, רומז להקב"ה שעל כסא הכבוד, ומציץ וצופה ומביט עד סוף כל הדורות. ועל זה אמר (שם סח, ה) סולו לרוכב בערבות ביה-ה שמו. הכ' של ביה שמו, בגימטריא שני, רצה לומר, השגחתו וממשלתו בעליונים ובתחתונים ומפרנס כל העולם כולו מקרני ראמים עד ביצי כינים. כמו שאמר דוד עליו השלום (שם לג, יד) ממכון שבתו השגיח אל כל יושבי הארץ היוצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם. ושומע ומאזין כל התפילות והצעקות ברגע אחד, צופה ומביט עד סוף כל הדורות, והשגחתו וממשלתו בכל העולם מעלה ומטה, כמו שאמר הנביא (עמוס ט, ב) אם יעלו לשמים משם אורידם ואם יחתו בשאול ידי יקחם ואם יתחבאו בקרקע הים משם אצוה את הנחש ונשכם.

מנורה טהורה

ראה והבן, בכח אלו השביעיות לכמה ענינים רומזים, כי בפסוק ראשון של התורה, והוא בראשית (בראשית א, א) יש בו ז' תיבות, כנגד ז' כוכבי לכת, וכנגד ז' ימי השבוע. ויש בו כ"ח אותיות, שהם, שבתאי, צדק, מאדים, חמה, נוגה, כוכב, לבנה.

ועל זה אמר הפסוק (במדבר יד, יז) ועתה יגדל נא כח ה' כאשר דברת, וכמו כן תמצא בפסוק ראשון של עשרת הדברות, שהוא (שמות כ, א) וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמור. ז' תיבות וכ"ח אותיות. לאמור כי בזה הפסוק נמצא כ"ח אותיות, ובפסוק אחרון של תורה, שהוא (דברים לד, יב) ולכל היד החזקה עד כל ישראל, יש בו י"ב תיבות, ומ"ט אותיות, כנגד שנים עשר שבטים ומ"ט יובלות. וכמו כן רומזים שבעה קני המנורה, לשבעה חלקי העולם, וקראו לאלו החלקים שבעה ארצות.

והשבעה חלקים האלה, קורין אותו בלשון הקודש, נופות, יפה נוף משוש כל הארץ (תהלים מח, ג), שאמר על ארץ ישראל, ובלשון ערב קורין לאלה הז' נפיות, איקלימים, שהעולם נחלק לז' חלקים הנקראים איקלימים, הה' איקלימים יש בהן ישוב, והישוב הוא ממזרח למערב באורך העולם, והוא מיושב מבני אדם ומבהמות וחיות.

והשני איקלימים לצד דרום ולצד צפון, שהם ימין ושמאל, הם חורבות, ואין בהם ישוב באלו השני קצוות, צד דרום מפני החום הגדול, וצד צפון מפני קרירות הגדול שבו, ואלו השני קצוות רעות הם לכל חי. והאמצעי, שהוא ממזרח למערב, הוא טוב ומיושב, ובכל האחד ואחד מז' איקלימים שולט בו כוכב אחד מז' כוכבי לכת.

— מְנוּחָה טְהוּרָה —

ואלו הן שמות מן ה' איקלימים המיושבים, שהם ממזרח למערב, א' ארץ ישמעאל. ב' תוגרמה ויון. ג' אשכנז. ד' צרפת. ה' ספרד. תמצא בשמות אלו האיקלימים, כמו כ"ח אותיות כמנין ז' שמות ז' כוכבי לכת, ובמספר ימי השבוע שהם אחד שנים ג' ד' ה' ו' ושביתון תמצא בשמות ז' ימים אלו כ"ח אותיות, וכמנין אותיות פסוק בראשית.

ראה היאך בחר הקב"ה בכל השביעיות, בז' ימי השבוע בחר בקנה האמצעי, שהוא רומז ליום השבת, ולבוא ברוך הוא, ולכסא הכבוד, ולעץ החיים אשר בתוך הגן. בחדשי השנה בחר בחודש השביעי מתשרי עד ניסן, שהוא ז'. ובו פסח, ובו נעשו ניסים לישראל. ובפסח שבעה ימים, הראשון מקרא קודש, וביום השביעי מקרא קודש, וכן מחודש ניסן עד חודש תשרי, שבעה חדשים, בחר בחודש השביעי שהוא תשרי. ובזה החודש שהוא שביעי לניסן, הוא יותר חשוב, כי יש בו שבע מצוות, כגון ראש השנה, צום כיפור, והם שבעה דברים, סוכות לולב, אתרוג, הדס ערבה.

גם בשנים, בחר השם יתברך בשנת הז' שנת השמיטה, שנאמר (ויקרא כה, ד) ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ שבת לה'. והוא שנת השמיטה לקרקעות ולעבדים ולשפחות. ועוד, זה ההיקף לשבע שמיטות שנאמר (שם שם, ח) וספרת לך שבע שבתות שנים שבע שנים שבע פעמים והיו לך ימי שבע שבתות השנים תשע וארבעים שנה, והוא מקרא קודש, וחייבים לקדשו, שנאמר (שם שם, י) וקדשתם את שנת החמישים שנה וקראתם דרוור בארץ לכל יושביה. וכן עבד עולם יוצא לחירות, ונקרא עולם, וכמו כן נמשך זה ההיקף לששת אלפים, ובחר באלף השביעי, יהיה שבת הגדול לעולם.

— מנורה טהורה —

וכן אמרו חז"ל (סנהדרין צ"ז ע"א) שתא אלפי שנין הוה עלמא, וחד חרוב. רצה לומר, חרוב שיעשה הקדוש ברוך הוא בזמן ההוא כלייה גדולה באומות, חוץ מישראל ששומרים את יום השבת, שהוא רומז לקנה האמצעי שבתחילתו י', ובסופו ה'. והוא שם י-ה, והשגחתו וממשלתו ברום ובתחת. וזה רומז שעל קנה האמצעי כסא הכבוד והקב"ה י-ה עומד על כסא רם ונשא. והקנה האמצעי הוא ירושלים ובית המקדש ועץ החיים, לפיכך אמר (ישעיה סו, א) השמים כסאי והארץ הדום רגלי. וירושלים של מטה מכוון נגד ירושלים של מעלה, ועל זה אמר דוד (תהלים קכב, ג) ירושלים הבנויה, שבנאה י-ה, שבנאה אותה ירושלים כעיר שחברה לה יחדיו, אותה ירושלים שהיא למטה שהיא בנויה כצורת ירושלים שלמעלה, ששתייהן מחוברות ומכוונות זה כנגד זה. ועל אלו שתי ירושלים שהן שנים, שלמטה ושלמעלה, נקרא ירושלים שלמטה בתוספת יו"ד, כמו עינים ידיים רגלים, על שם שתי ירושלים שלמעלה ושלמטה, זה ששת אלפים נגד ששת ימי הבריאה, יום לאלף יום לאלף, והאלף השביעי הוא נגד יום השבת, שכולו יהיה שבת מנוחה לחי עולמים, ולישראל. ובלע המות לנצח ויתבטל הגיהנם, ובזה האלף השביעי שהוא השבת הגדול, יתגלה האור הגדול הגנוז לצדיקים, כמ"ש דוד ע"ה (שם לא, כ) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך נגד בני אדם.

וזה האור הצפון רומז לאור הנר שעל קנה האמצעי, וזה הנר יהיה מעין אורו כפלי כפלים יותר מכל ששת הנרות, כי הוא רומז לאור הגדול הצפון לצדיקים בזה האלף השביעי שהוא כולו שבת ומנוחה ותענוג גדול לישראל ששומרים השבת.

ובאותו הזמן יתבטל היצה"ר, ובלע המות לנצח. ואז יהיו כולם

מנורה טהורה

דומים למלאכי השרת, כי הקב"ה יעשה כליה בכל האומות שלא ישאיר שום אומה בעולם, אלא ישראל לבד. כמ"ש הנביא (ירמיה ל, יא) ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי אתך אני כי אעשה כלה בכל הגוים אשר הדחתך שמה ואותך לא אעשה כלה וגו'. ולא ישאיר שום אומה בעולם אלא ישראל, כמו שהבטיחנו הקב"ה בתורתו הקדושה ע"י מרע"ה, ככתוב (דברים לג, כז) מעונה אלקי קדם ומתחת זרועות עולם ויגרש מפניך אויב ויאמר השמד. כי בסוף אלף הששי נשמדו ויאבדו כל הכותיים, שהם שונאי ישראל. ועם קדוש שומרי השבת ישארו ויצליחו הם לבדם בכל העולם. וישכון ישראל בטח בדד עין יעקב (שם שם, כח), רצונו לומר, עין יעקב כמו ויכם את עין הארץ, מראה הארץ, רצונו לומר, כי באותו האלף השביעי לא יהיה מראה בשום אומה בעולם, אלא עין יעקב לבדו, לפי שכולם יהיו ישראל, ויהיו כל ישראל יודעים את השם למקטנם ועד גדלם, כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים (ישעי' יא, ט).

וזה האלף השביעי כנגד גלגל שבתאי, שהוא גלגל השביעי, וזה הכוכב משרת ביום השבת, והוא הגלגל הגדול שבכל השבעה גלגלים.

ואחר שישלים זה האלף השביעי, אז יתחיל אלף השמיני שהוא כנגד גלגל השמיני, שבו קבועים י"ב מזלות, ואז יתחיל להיות לנשמות תענוג גדול, ופושטים צורות ולובשים צורות אחרים, והיו רוחניים כמו מלאכי השרת, לא ירעבו ולא יצמאו ולא חסרון כיס ולא צלמות. והיו כולם שכלים נפרדים, וזה רומז (ויקרא יב, ג) וביום השמיני ימול בשר ערלתו. רצה לומר, שיתבטל נפש הבהמית המתאווה המותרות בזה האלף השמיני, וכמו כן רמז (במדבר כט, לה) ביום השמיני עצרת.

מנורה טהורה

על זה אמר שלמה עליו השלום (קהלת יא, ב) תן חלק לשבעה וגם לשמונה. ועל זה אומר הכתוב (דניאל יב, ג) והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד. יהיו מאירים ככוכבים לעולם ועד, כי בגלגל השמיני קבועים כל הכוכבים שהם נראים בלילה וי"ב מזלות. לפיכך דימה אותם בזה אלף השמיני לכוכבים. ובאלף התשיעי, שהוא כנגד גלגל התשיעי, אז יהיו ישראל במילואם יותר ויותר במעלה, ובאותו תענוג, ויעלו עוד מדרגה למדרגה יותר גדולה, שיהיו קרובים לגלגל העשירי, שהוא גלגל השכל, שעליו כסא הכבוד, ושם השכינה, ואין שום מלאך יכול לדעת מקומו. ואומרים איה מקום כבודו להעריצו. וישראל יהיו חוזרים כמו מלאכי השרת ויעלו למדרגה יותר מהמלאכים, שיעלו עד לגלגל השכל מתחת כסא הכבוד עם אברהם יצחק ויעקב אבותינו, ומשה ואהרן ודוד וכל הנביאים וכל הצדיקים שהיו מעולם.

ועתה ראה לכמה רמזים וכמה סודות גדולים מן בורא העולמות, מן עולם הבא ומן העולם הזה ועולם העליון, רומז זה המזמור, שכל אלו השביעיות שרמזתי לך, תבין סוד השבועה, ולמה נקרא שבועה, כי כל העושה שבועה הוא נשבע בכל אלה השביעיות, וכל הנשבע לשקר הוא משקר באלו השבעה דברים, בהקדוש ברוך הוא, ובששה קצות העולם, ובכל השביעיות כולם שאמרנו.

ועוד ראה, שהפסוק (תהלים לו, י) כי עמך מקור חיים באורך נראה אור, שהוא כתוב על הקנים, יש בו שבעה תיבות, ועל כל קנה וקנה משבעה קני המנורה, היה כתוב תיבה אחת, ועל קנה האמצעי שהוא שבת וארץ ישראל, כתוב עליו חיים, בעבור שהוא

— ❦ — **מנורה טהורה** — ❦ —

ארץ החיים, ומארץ החיים ישפיע כל הברכות והצלחות, לכל שבעה חלקי הארץ, הנקראים איקלימים. ונקרא ארץ החיים, בעבור שהוא באמצע העולם, כמו עץ החיים שהוא באמצע בגן עדן. וכמו קיים הלב באמצע הגוף, שממנו יתפשט ויבוא רוח חיים לכל איברי הגוף, ש-ד-י ממונה על יצר, ותכתוב יצר במילואו יו"ד צד"י רי"ש, ותמצא ש-ד-י בסופי תיבות.

וזהו בסוד המזמור והמנורה, בעזרת השם יתברך נותן התורה, והוא יתן לי ולכל ישראל עוז ותעצומות לזכות לאורה של ביאת הגואל אשר לקוו ומיחליו שמורה, עכ"ל. (נדפס על ידי יחיאל בר אשר הכהן גף ז"ל, הנקרא מיכל כהן יצ"ו מויניציאה)

ענף ב'

בספר דברי תורה להאדמו"ר מהאלמין על פירוש תפילות ופיוטים ברכת קריאת שמע

על הראשונים כו' פודנו ומצילנו מעולם הוא שמך ואין לנו עוד אלקים זולתך סלה: צ"ב א. ההמשך של התפילה על הראשונים לסוף קטע הקודם ד"ה ויציב, שמסיים על אבותינו ועלינו, על בנינו ועל דורותינו, ועל כל דורות זרע ישראל עבדיך. ב. הכוונה במ"ש דבר טוב וקים לעולם ועד וכו'. ג. ביאור גואלנו גואל אבותינו וכו'. ד. פודנו ומצילנו מעולם הוא שמך, מהו ההמשך מעולם הוא שמך למ"ש מקודם פודנו ומצילנו, וגם מה שסיים ואין לנו עוד אלוקים זולתך סלה, צ"ב.

ואפשר לומר הכוונה בדיוק א, עיין מחפץ חיים ורבי הלל מקאלאמאייע בביאור על בנינו כו'. ועיין ד"ת פ' פנחס ופ' דברים בד"ה דהנה ידוע, וכו', הכוונה בדיוק ב, כנ"ל.

§ מנורה טהורה §

הכוונה בדיוק ג, גואלינו בזכות אבותינו, שלעולם יתפלל רק בזכות אבות ולא בזכות עצמו, ראה ספר הגלגולים הקדמה, קין והבל קרח ומשה רבינו ע"ה בתי' וצפורה כו'. ועיין עץ חים בהקדמה לברכת ק"ש.

הכוונה בדיוק ד, דהנה ידוע שהשם החמישי מע"ב שמות הוא מה"ש ר"ת של מעולם הוא שמך, (ראה במלא הרועים במסכת שבת דף י"ב, שמציין לזה, ועי"ע בח"א מהרש"א שם).

ואפשר לבאר בהקדם הכתוב בפרשת עקב "והי' עקב תשמעון וגו' ושמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החסד וגו' (דברים ז,יב). ובמדרש: הלכה מנורה של פרקים מהו לטלטלה בשבת וכו'. וצריך להבין, מהו ההמשך של "עקב תשמעון" למנורה של פרקים?

ואפשר לומר, דהנה אנו אומרים בכל יום "היום יום ראשון בשבת וכו'". והנה ידוע גודל מעלת אמירת קפיטל ס"ז בתהלים שנקרא "מזמור המנורה", שכתוב בס' מנורת זהב להמהרש"ל, ובשם הרמ"א בספרו תורת העולה, דהאומר מזמור המנורה בצורת המנורה, ובפרט כשאומרה על קלף, זוכה לכל הברכות והשפעות טובות, וכאילו הדליק המנורה בבית המקדש. וכהיום נדפס המזמור הזה בהרבה סידורים בצורת המנורה. ועפ"י האריז"ל מובא לאומרו בכל יום ז' פעמים לפני התפילה בביהמ"ד, וכל פעם יסבב את הבלעמערס שקורין עליו בס"ת, ובשבת רק פעם אחת. ועוד כתב שם, שבכל יום כיון כוונת השמות של "אנא בכח" וכו' ומזה מתבטלים כל המקטרגים וכו'.

ובכוונת האר"י כתב, שבמזמור המנורה יש רי"ו אותיות כנגד ג'

— ❦ — **מנורה טהורה** — ❦ —

פעמים שם ע"ב, והאותיות של תחילת כל פסוק "אלקים יחנונו גו' סלה", "לדעת גו' ישועתך", "יודוך גו' כולם", "ישמחו גו' סלה", "יודוך גו' כולם", "ארץ גו' אלקינו" ו"יברכנו גו' ארץ", הם מספר **ע"ב**, וסופי האותיות של סופי הפסוקים הנ"ל הם **צו"ס הכ"ס י"ה**, ג"כ כמספר רי"ו, שלש פעמים שם ע"ב.

והנה שם ע"ב שמות של הקדוש ברוך הוא מובא ברש"י (סוכה מ"ה ריש ע"א ד"ה אני והוא בגימ' אנה ה') יוצאים מן הפסוקים **ו'יסע ו'יבא ו'יט**. ובזה המזמור מרומזים כל אותיות של ע"ב שמות, ועיי' בתוי"ט ובאוהחה"ק שם.

ובספרי הבעש"ט מובא, שכשאמר הקב"ה "מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו", מקשים המפרשים מה הי' לו למשה רבינו ע"ה לעשות בעת צרה ח"ו אם לא לצעוק אל השי"ת; אז עס טוט וויי שרייט מען. ומתרצים המפרשים, שהיות והי' הקטרוג גדול, שהס"מ טען הללו עובדי ע"ז והללו עובדי ע"ז, והשי"ת לא יכל להשתיק את המקטרג, לכן אמר הקב"ה למשה מה תצעק אלי, לא יעזור לך כולם הצעקות, רק "דבר אל בני ישראל ויסעו", פי' תכוין השם של חסד (ע"ב) "ויסע ויבא ויט", שבג' פסוקים אלו יש שם החסד, וג' פעמים ע"ב הם מספר רי"ו כמנין האותיות של שם החסד, שכל שם הוא של ג' אותיות, ובזה השם יכולים להשתיק כל שטן ופגע רע ומקטרג.

עפ"י האריז"ל צריך לומר מזמור המנורה: פעם אחת בתיקון חצות, שבע פעמים לפני התפילה, פעם אחת בתוך התפילה, לפני ברוך שאמר ופעם אחת תפילת שמו"ע, ופעם אחת אחר כל סדר תפילה, ע"כ ס"ה 11 פעמים - לפני מנחה ואחר

§ ————— § **מנורה טהורה** ————— §

שמו"ע ואחר מנחה, לפני מעריב אחר שמו"ע ואחר מעריב - לפני ברכת המזון ג' פעמים ביום ולפני השינה ובק, ש שעל המטה, ס"ה 22 פעמים ביום.

ומצאתי בספר סגולות ישראל לאומרו במסע הדרך 70 פעמים להכניע 70 אומות העולם (כמדומה לי בשם מדרש תלפיות).

והנה ראיתי בספר מבעל מקובל גדול ספרדי שהקשה, למה הגלות נתארך כ"כ, הלא ה' לו להשי"ת לפדות אותנו מזמן, כי הלא עמו אנכי בצרה, ומהו הריוח של ה' שאנו סובלים יסורים בגלות כ"כ הרבה זמן. ותירץ, כי בזמן שבית המקדש ה' קיים ה' אהרן עומד ומטיב את הנרות, ועכשיו בחנוכה כל הכלל ישראל מדליקים נרות חנוכה וממילא יש להש"י יותר נחת, כי יש לו עכשיו רבבות אהרן הכנ"ס שמדליקים נרות חנוכה.

ובאופן זה אפ"ל מה שאמרו חז"ל כל הלומד פרשת עולה כאילו הקריב עולה, ובאופן זה כל ישראל מקריבין כל יום קרבנות, ואומרים כל יום "הבכור והמעשר והפסח וכו'", וכאילו מקריבין בכל יום כל הקרבנות כולם, כמבואר בתפלה "עליה השלם כל הקרבנות".

והעולה על כולנה כשאומרים המזמור "למנצח" בצורת מנורה, שחשוב כאילו הדליק המנורה בבית המקדש, ובפרט שאומרים המזמור 22 פעמים ביום. ולא לחינם תקנו האריז"ל לאומרו כ"כ הרבה פעמים ביום. וג"כ ע"י אמירת הלמנצח שסגולתו נורא מאד ופועל בשמים יותר מכל התפילות נזכה ע"י לבנין בית המקדש השלישי, כי מצא מין את מינו וניעור.

— מְנוּרָה טְהוּרָה —

ובזה אפשר לפרש הפסוק "והי' עקב תשמעון", "עק"ב" הוא בחינת עקביים, שהוא עקבתא דמשיחא, כמבואר בעץ חיים שבעקבתא דמשיחא יכשלו בחלב דחלק אחוריים, "תשמעון את המשפטים האלה", מה שהצדיקים אומרים, כמ"ש "באין מליץ יושר מול מגיד פשע תגיד ליעקב דבר חוק ומשפט", "תגיד ליעק"ב", שהוא בחי' עקביים בעקבתא דמשיחא, "דבר חוק ומשפט", שיקיימו דברי השופט (משפ"ט הו"ע שופ"ט), "אין לך אלא שופט שבימין", כמו רבינו האריז"ל שאמר וגילה לנו הסוד הגדול של אמירת למנצח בצורת מנורה, "ושמרתם ועשיתם אותם", אז "ושמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החסד", חס"ד הוא מספר ע"ב, שהוא ע"ב שמות המרומזים בצורת המנורה.

ועוד אמר "ושמר ה' אלקיך לך", כי ע"י אמירת למנצח בצורת מנורה, עי"ז ניצול מכל מיני פגעים רעים בדרך, כמבואר במנורת המאור ובשבט מוסר ועוד שהוא סגולה נפלאה לפני שיוצאים לדרך ובשעת הנסיעה ג"כ, כמובא לעיל.

וראה במפרשי המדרש הסמיכות של הלכות מנורה לפרשת עקב, שהוא רק מפני שדרשו בשבת, והי' אז קהל גדול בשעת הדרש, לכן דרשו ההלכות שצריכים להזהר בהם.

וידוע המדרש פליאה "אין עושין מלאכה אלא בשבת", שמבארים המפרשים "אלא בשבת" כשואמרים "היום יום כו' בשבת", ובשבת אומרים "היום יום שבת".

ובאופן זה אפשר לבאר ג"כ כאן "מהו לטלטלה בשבת", זאת אומרת, בכל השבוע שאומרים אז "**בשבת**".

מנורה טהורה

וידועים דברי הפחד יצחק ועוד, שמתרצים הקושי' איך מותר לומר פרקי תהלים לסגולה, וחד מהם רצו לומר ע"ז כי לא נחש ביעקב, אבל מובא כבר בזה בשו"ת הרשב"א ורב האי גאון ומובא בהקדמה לס' שמוש תהלים שבאופן אמירת פרקי תהלים מותר ואין שום חשש, וכל הספרים מלאים עם סגולות לתיקון הגוף והנפש ע"י פסוקי תהלים (בענין אמירת תהלים לחולי הנפש עי' בס' יסוד התשובה ויסוד יוסף), ובליקוטי הגר"א מביא הסודות בענין אמירת מזמור שיר חנוכת הבית לדוד סגולתו, ויש בזה י"ג פעמים שם הוי"ה הוצ"א אותיות או תיבות ועוד כוונות, עיי"ש. ובליקוטי הגר"א ובעץ חיים מביא ג"כ על קפיטל לדוד ה' אורי, וסגולתו אפילו לכל השנה אחר התפילות, כמובא בספרי החיד"א והגר"א.

וזהו כוונת המדרש אם מותר לומר ולטלטל ה"למנצח" שנכתב על קלף בצורת מנורה בשב"ת, זאת אומרת, בכל השבוע, שאומרים בשיר של יום "היום יום כו' בשבת": ר"א אומר חייב חטאת, כלומר שמחוייב לומר ה"למנצח" בצורת מנורה כדי לקנות העון של חיוב חטאת, שידוע גודל הענין של אמירת תהלים לכל הרוצים לשוב בתשובה לתקן העבירות, כמבואר בשל"ה ובראשית חכמה ובזהר.

וידוע גודל הענין שכל אחד מישראל עומד ומשתוקק להיות ולהתפלל אצל הכותל מערבי שהוא מקום המקדש, ומבזבז ממון רב כדי לזכות להתפלל כמה פעמים אצל הכותל. ובהו שהוא אומרים את ה"למנצח" בצורת מנורה, לא רק שהוא עומד אצל הכותל רק הוא ממש בבית המקדש ומדליק ומטיב הנרות, ולא רק פעם אחת ביום, רק 22 פעמים ביום. ולפי החיד"א בעבודת הקודש והבן איש חי, שבשעה שאומרים מזמור "אלקים יחננו

— ❦ — **מנורה טהורה** — ❦ —

ויברכנו" יצייר במחשבתו צורת המנורה אם אין הציור מנוח לפניו, ה"ז חשוב ג"כ כמדליק המנורה בבית המקדש.

ובזה אפשר לפרש כוונת התפילה של פודנו ומצילנו כו', שבעקבתא דמשיחא (עי' סוף סוטה "אין לנו על מי להשאן אלא על אבינו שבשמים") שלא יהיה לנו אל מי לילך ולבקש רחמים ותחנונים שכבר כלו כל הקיצין אנו מבקשים פודנו ומצילנו בזכות השם מעולם הוא שמך בזכות של השם מה"ש שהוא שם של ע"ב שמות כנ"ל, ותיבת "הוא" ג"כ בגי' י"ב ע"י צרופי י"ב שמותיו של הקב"ה, ואם תכוון כנ"ל אז, ואין לנו עוד אלוקים שלא יהיה עוד מדת הדין ויהיה כולו רחמים ויהיה זולתך סלה, הכוונה בזה ש"סלה" בגימטריא צ"ה, בהקדם מה שבארתי שבפרשת שמיני בסוף הפרשה נרשם מספר הפסוקים של פרשת שמיני, **צ"א פסוקים, עבדי"ה סימן.** וצ"ב הרמז בצ"א פסוקים מה בעי בזה. וביארתי שם, דהנה הפסוק מסיים **ובין החיה אשר לא תאכל**, ולדברי הנועם אלימלך הנ"ל דחי' זו אדום והכוונה בזאת החי' אשר תאכלו שאדום יכלה מן הארץ, אפ"ל דזהו שאמר הכתוב, **דכל זמן שהוא ובין החיה אשר לא תאכל**, דעדיין לא נכלה אדום מן הארץ, צ"א פסוקים, פי' דבזמן הגלות יש יחוד השמות הוי' אדנ"י שעולים בגימטריא צ"א, אבל לעתיד לבוא בב"א יהי' יחוד השלם אדנ"י יהי"ה, כמובא מהאריז"ל, ועיין בספה"ק זרע קודש (פרשת וירא) שכתב וז"ל, רומז לנו הכתוב בר"ת מתיבות י'ושב פ'תח ה'אהל היא יפ"ה, ע"ד שאמרו [רבותי] ז"ל מאי האי דאמרו אינשי כשמזווגים ומתחתנים איש ואשה אומרים שהזיווג יהי' עולה יפה, ולהבין איזה מקום יהי' עולה, ומאי הלשון הזה שיהי' עולה יפה, ופי' כי כלל העבדות לייחד קוב"ה ושכינתו בחי' יחוד שמות הוי' ואד' שהצדיקים מייחדין במעשיהם הטובים.

— מנורה טהורה —

והנה כתוב בספרים שלעתיד יהי משם הוי' אותיות יהי"ה, שהו' תהי' יו"ד, וזה (זכריה י"ד ט') ביום ההוא יהי' ה' אחד, וכו', ונמצא יהי' יחוד קוב"ה [ושכנתי] יהי"ה אדנ"י גי' מספר יפ"ה, שהזיווג הזה של איש ואשה מעורר הזיווג העליון לקרב ביאת משיחנו, ויהי' זיווג יהי"ה אדנ"י גימ' מספר יפ"ה וכו', ועד שם היתה עבודת אברהם ליחוד הנ"ל, והפתח לזה היה אברהם שממנו התחיל להשתלשל אומה הישראלית, עכדה"ק. אבל כל זמן שעדיין לא נכלה החי' זו אדום, היחוד הוא הוי' אדנ"י.

ויש לפרש עד"ז דזהו שמפטירין פרשת שמיני (שמואל ב' ו'-ז) מענין דוד המלך, וסיום ההפטרה הוא ונאמן ביתך וממלכתך עד עולם לפניך כסאך יהיה נכון עד עולם ככל הדברים האלה וגו', פי' דרק בעת הגלות היחוד הוא הוי' אדנ"י, אבל לעתיד לבוא יכון כסא דוד ואז באמת יהי' היחוד יהי' אדנ"י שעולה בגימטריא צ"ה, וזהו הרמז ע'ולם כ'כל ה'דברים ר"ת בגימטריא צ"ה, דכשיכון כסא דוד בב"א יהי' יחוד ב' שמות הקדושים צ"ה, ודו"ק.

ועי' בשערי ציון להתפלל כל יום תפילת הע"ב שמות והיא סגולה גדולה להנצל מכל פגעים רעים, עיי"ש, ועי"ע עבודת הקודש להחיד"א, ועיי"ע בכ"י שלי באריכות, ואכמ"ל.

וזהו ג"כ ביאור של עזרת אבותינו אתה הוא מעולם מעולם וכו' יום סוף להם בקעת וזדים טבעת וידידים העברת עברו ים שמרמז לכוונת ע"ב שמות של ויסע ויבא ויט שע"י הי' הישועה לשמך הגדול על שפת הים, הכוונה לשם הנ"ל, וזהו הכונה צור ישראל צור בגימטרי' רצה עם הכולל שע"י שם הנ"ל נעשה מצרה אותיות רצה, ועי' בעש"ט על התורה סו"פ בלק ביאור הוד והדר אותיות דוה כו' וביאור שויתי הוי' לנגדי עיי"ש, ואכמ"ל.

§§ ————— §§ **מנורה טהורה** §§ ————— §§

וע"י אמירת התפילה הזאת בכוונה הנ"ל מבטל האדם כל גזירות רעות ומרעין בישין מעליו ומעל כל בני ביתו ומעל כל ישראל. ובזה ממתיק וממלל כל הדינים, וכל אחד לפי כח כונתו ועומק מחשבתו וקירות לבו והכנתו בכל אבריו וחושיו בודאי יהיה לבו בטוח בה' שיהיו לו לרצון אמרותיו לפני אדון כל ויומתקו מעליו כל הדינים וכל המקטרגים, ויתהפכו למליצי יושר, וישיג מבוקשיו במהרה בקרוב לכל טוב ורצון אמן ואמן.

ענף ג'

פרק א - מזמור המנורה

פסוקים של מזמור ס"ז שבתהלים שנקראת מזמור המנורה עוסקים בבקשה ובשבח ה' המולך על כל העולם

(א) הקב"ה הראה מזמור הזה לדוד המלך, ולמשה רבינו ע"ה

דוד המלך עליו השלום הראהו הקב"ה ברוח הקדש מזמור "למנצח בנגינות מזמור שיר אלהים יחננו" וכו' כתוב על טס של זהב מופז עשוי בצורת מנורה. וכן הראה אותו למשה רבינו ע"ה. והיה דוד המלך ע"ה נושא זה המזמור כתוב ומצוייר וחקוק במגיניו בטס של זהב כצורת מנורה כשהיה יוצא למלחמה והיה מכיין סודו והיה נוצח אותם ואויביו נופלים לפניו. (קונטרס מנורת זהב כ"י מועתק מכ"י הרב מהר"ר חיים באכנר זלה"ה בעל אור חדש על דיני ברכות. והעיד הרב מהר"ח הנזכר שהוא העתיקו מכתבת יד הקדש של הגאון מהרש"ל ז"ל ושם כתוב סודות ונפלאות הרמוזות במזמור הנזכר) ("מדבר קדמות" להחיד"א ז"ל [מערכת ד' אות כ"ב])

(ב) צורת המנורה היתה לדוד למגן ולמחסה

... לכן מקובל שהמנורה היתה מצויירת במגן דוד. להיות כי זכות התורה והאמונות האמיתיות עם עיקרי הדת היו עומדים לדוד

§————— § **מנורה טהורה** §————— §

במלחמותיו, ולכן היתה המנורה למגן ולמחסה אליו, והוא מבואר. (תורת העולה לרבינו משה איסרליש הרמ"א ז"ל [סוף פרק כ'] ועיי"ש מה שהאריך בענין המנורה)

(ג) לכוין לדעתו של דוד המלך ע"ה

בספר "כף החיים" לר' חיים פלאג'י ז"ל (אות י"ד) אחרי העתיק לשון החיד"א בס' מדבר קדמות, הוסיף בזה הלשון: "וכן אנן יתמי דיתמי דלא בינת אדם לנו, ראוי לכוין לדעתו של דוד המלך ע"ה וכל קדושים עמו דהוו ידעי עומקן של דברים סוד ה' ליראיו".

(ד) סוד גדול לאומרה בצורת מנורה

סוד גדול לומר למנצח זה בצורת המנורה. וכן בסדור עם כוונות האריז"ל של רבינו יעקב קאפיל ז"ל נדפס המזמור הזה בצורת המנורה. וכן בסדר "עבודה ומורה דרך" דפוס סלאוויטא נדפס המזמור בצורת המנורה. וכתוב שם מעל המנורה: בכל עת שאומר זה המזמור ובפרט בליל ספירה, יאמר אותו בציור המנורה. (סדור עם כוונות האריז"ל של רבינו שבתי מראשקוב ז"ל, [בסדר תיקון חצות ובכוונות ספירת העומר])

(ה) טעם אמירת מזמור אלקים יחנונו - כאילו מקביל פני שכינה

ז"ל האבודרהם, בסדר שחרית של חול: "ויש מקומות שנוהגין לומר בכל יום מימות העומר, "מזמור שיר אלקים יחנונו ויברכנו", מפני שיש בו מ"ט תיבות חוץ מן הפסוק הראשון שהוא פתיחת המזמור, והם כנגד מ"ט ימי העומר. ועוד יש בו שבעה פסוקים חוץ מן הפסוק הראשון, והם כנגד ז' שבועות. ובמקצת מקומות אומרים אותו בכל יום, מפני שנקרא "מזמור המנורה" והקורא אותו בכל יום נחשב

§ ————— § **מנורה טהורה** § ————— §

כמדליק המנורה בבית המקדש וכאילו מקביל פני שכינה כי תמצא ז' פסוקים כנגד ז' קני מנורה, וגם יש בו מ"ט תיבות כנגד מנין הגביעים והכפתורים והפרחים והנרות שבז' קני המנורה שעולין למנין מ"ט. ופסוק ראשון יש בו ד' תיבות כנגד מלקחיה ומחתותיה, מלקחיה תרי, ומחתותיה תרי. עכ"ל. (שלמי צבור למהרי"ט אלגזי ז"ל במשפטי הזמירות)

(ו) יגן מכל גזירות רעות להקהל

לצייר הלמנצח בצורת מנורה בבית הכנסת על הארון הקודש ויגין בעד גזירה רעה ח"ו להקהל. ("יראת אל" להגאון מוהר"ר אלעזר מגרמיזא בעל הרוקח ז"ל, מהרש"ל בספרו מנורת המאור, האריז"ל, סגולות ישראל)

(ז) להנצל העיר מכל צרה

סגולה להנצל העיר מכל צרה לצייר המנורה בארון הקודש ולקרות בו בכל יום כשנוטלין ס"ת מבה"כ זו לאחרת וק"ו לבית להתפלל זהו סגולות ס"ת. (זוהר ויקרא, ספר זכירה)

פרק ב

סגולתה - לאומרה על קלף

(א) שכרו רב ועצום:

מה מאד הפליגו באמירת "למנצח בנגינות - בציור מנורה. וכתבו ז"ל ששכרו רב ועצום. וראיתי קונטרס בכתב יד לראשונים בזה בסודותיו ותועלותיו. ולפחות לעשות נחת רוח ליוצרינו נאמר אותו בכונה בציור מנורה כתוב על קלף. (עבודת הקודש להחיד"א ז"ל, חלק "צפורן שמיר" [סימן ב' אות ח"י], ועי' חס"ל [אות ו'], ש"ץ [דף ס"ו ע"א], כף החיים להרח"ף [סי' י"ב אות י"ד], כף החיים [סי' נ"א אות י"א])

(ב) יאמר על קלף או נייר, - ויהי' זקוף לפניו ולא משכב

כשאומר "למנצח בנגינות מזמור שיר" המצויר בצורת המנורה על

— ❧ — **מנורה טהורה** — ❧ —

קלף או על ניר, יזקוף את הציור של המנורה שמסתכל בו, כדי שיהיה הציור זקוף לפניו כדמיון המנורה שהיתה זקופה ועומדת בהיכל, ולא יניח הציור מושכב ושטוח לפניו. (עוד יוסף חי' לבמח"ס "בן איש חי" [בפרשת ויגש אות ג'])

(ג) לאומרה אחר כל שלש תפילות

מצאתי כתוב, שיאמר קודם שיסיים העמידה מזמור "למנצח בנגינות... אלקים יחננו" בצורת מנורה כתובה על קלף. (עבודת הקודש להחיד"א ז"ל, חלק כף אחת [סימן כ"ו])

(ד) להדביק הלמנצח בסידור ע"י תפירה או דבק

בספר סגולות ישראל (מערכת מ' אות ס"ד) כתב וז"ל: ועיין להרב שע"ת סי' א' ס"ק ג' שכתב דכיון שיש בה שם המפורש אינו ראוי שתהי' בקלף מצויירת כדי שלא תפיל לארץ שע"פ הרוב אינם משמרים אותה כראוי ותשתפכנה בראש כל חוצות ע"ש, והרב כף החיים כתב שיהיה זהיר שלא תפיל ארצה. ואני אומר דיותר טוב שתהיה דבוקה בסידור ע"י תפירה או ע"י דבק בתחלת הסידור וזהו דרך הנאה לעשות כבוד לשמו י"ת עכ"ל.

(ה) בכתב אשורית זוכים שכל תיבה עלה למעלה וכו' והוא סגולה בדוקה ומנוסה **"כשאתה"** אומר שמע תצייר את צורת השי"ן והמ"ם והעי"ן כמו שהם כתובים בכתב אשורית לנגד עיניך וכן על זה הדרך בכל תיבה ותיבה עד הסוף. גם תביט הנקודות וטעמים שעל כל אות ואות כאשר הם מצוירים לפניך בסידור ובזה אז תזכה שכל תיבה ותיבה תעלה ממש כצורתה למעלה מעלה כל אות למקומו ושורשו לפעול פעולות ותיקונים נפלאים הצריכים אליו ודבר זה הוא סגולה נפלאה בדוק ומנוסה למרגילים עצמם בזה

§ ————— § **מנורה טהורה** § ————— §

לבטל ולהסיר מעליו כל מחשבות ההבלים הטורדות ומונעות טהרת המחשבה וכוונה".

(בן איש חי)

ו. עיני תמיד אל ה'

וכן הרב החיד"א זצוק"ל כותב בזה"ל: "כשאתה הולך לישן יצייר שם המיוחד הוי"ה ב"ה כאילו כתוב לפניו בכתב אשורית גדולה עיני תמיד אל ה' כי הוא יוציא מרשת רגלי" (צפורן שמיר ס"ח קכ"א)

ז) וכן כתב רבינו הקדוש הרבי רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א בצעטיל קטן שלו שיצייר לפניו בשעת אכילה אותיות מאכ"ל "בכתב אשורית".

(צעטיל קטן)

פרק ג

גודל מעלת אמירת מזמור ס"ז, הנקרא מזמור המנורה - סודות ורמזים גדולים ונפלאים שממנו הברכה והאורה והצלחה לכל העולם.

א. בספר "יראת אל" להגאון הגדול מוהר"ר אלעזר מגרמיזא בעל הרוקח ז"ל (העתקנו לפי כת"י ישן. ויתכן שהוא הכת"י לראשונים שראהו החיד"א ז"ל כמובא להלן). בתחילת הקונטרס מצוייר המזמור בצורת המנורה. (הפסוק "אלהים יחנונו ויברכו" וגו' הוא הקנה הימיני תחת תיבת "למנו", דהיינו לימין הקורא). מעל הפסוק למנו צחב וגו' כתוב הפסוק "כי עמך מקור חיים" וגו'. למטה אצל קני המנורה כתובים השמות היוצאים מסופי הפסוקים של ששה הקנים. אח"כ כתוב כך:

המזמור הזה עשה דוד המלך עליו השלום ברוח הקודש ויש בו סודות ורמזים גדולים ונפלאים והוא עשוי בצורת

❧ ————— ❧ **מנורה טהורה** ————— ❧

המנורה. והם ג' פסוקים בצד ימין ופסוק ישמחו וירננו באמצע וג' פסוקים בצד שמאל והם ז' פסוקים כנגד ז' קני המנורה. והקנה האמצעי הוא גוף המנורה.. ופסוק ראשון למנצח... אינו מן המנין אך הוא שם (...) המזמור. והם שמות הקדושים של הקב"ה והם כתובים על כל אחד ואחד מז' קני המנורה. והם ג' אותיות על כל קני המנורה וב' אותיות על קנה האמצעי. וששה פסוקים מן המזמור הזה דע כי ו' פסוקים רמוזים לששה קצוות העולם מזרח מערב צפון דרום שמים וארץ. והש"י ברא אותם הוא אדון ומלך על כל.. רומז לקנה האמצעי שהוא הגוף. וזה הפסוק רומז ליום השבת שמעלתו וקדושתו על ו' ימי המעשה והוא סוד עץ החיים (אשר בתוך הגן) רצה לומר באמצע הגן ומזה קנה האמצעי היה בו שפע השמן לכל הנרות שעל קני המנורה. וזה הנר מקנה האמצעי היה מאיר ונותן אור גדול יותר מכל הנרות שעל ז' קני המנורה. כמו כן רומז להקב"ה שממנו הברכה והאורה וההצלחה לכל העולם. וכמו כן ארץ ישראל הוא קנה האמצעי וירושלים הוא נר מן קנה האמצעי ובהמ"ק הוא האור המתפשט, וירושלים ובהמ"ק של מטה דכתיב כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו. ומזה קנה האמצעי שהוא א"י ישפיעו ממנו הברכות וההצלחות והתבואות לכל הארצות מן הו' איקלמים שיש בעולם. לפיכך אמרו... א"י ראש לכל הארצות וממנו מוצצים ומתפרנסים כל הארצות שבעולם...

ובזה הענין תבין סוד קדושת יום השבת. והאותיות הראשי פסוקים מן הז' פסוקים... בגימטריא ע"ב כנגד שמות של הקב"ה היוצאים מן ויס"ע ויב"א וי"ט.

ובזה המזמור תמצא האותיות של ע"ב שמות. בפסוק ראשון אלהים יחננו תמצא בו ז' תיבות והוא רמז לז' ככבי לכת

§ ————— § **מנורה טהורה** § ————— §

(והמזלות) המנהיגים המזלות והעולם כולו ברצון הש"ית... (כאן בא באריכות רמזים וסודות על מספר התיבות שבכל פסוק וראשי תיבות וכו'). וידו המלך ע"ה נושאו במגניו מצויר בצורת מנורה והיה נוצח מלחמותיו ואויביו נופלים לפניו.

ואמרו בעלי הקבלה הקב"ה הראה לדוד מזמור זה ברוח הקודש כתב באותיות מופז ונעשה בצורת מנורה. וכן הראה למשה רבינו ע"ה במראה אשר הראה ה' את משה כן עשה את המנורה. **והרואה** אותו מצויר בצורת מנורה ימצא חן וחסד בעיני אלקים ואדם.

ואם יצויר בבה"כ בארון הקודש יגין בעד גזירה להקהל. **והאומרו** בכל יום קודם הנץ החמה, לא יקרה לו מקרה רע. **וחשוב** הוא לפני הקב"ה כאילו הדליק המנורה בבית המקדש. **ומובטח** שהוא בן עוה"ב.

והאומרו בבוקר אחר ברכת כהנים ז' שבועות כל ימי הספירה לא יקרה לו נזק כל השנה כולה ויצליח במעשיו. והכל רומזים עניינם כנגד ז' קני המנורה חנינה ברכה אורה ישועה הודאה שמחה רננה שכל אלו ענינים עתידיים להיות לישראל. וראוי לכוין בה. וגם טוב לאומרו ז"פ כשאדם יוצא לדרך לשלום ולהצלחה.

והפסוק "כי עמך מקור חיים באורך נראה אור" היה כתוב עליה על כל קנה וקנה תיבה אחת... ועל הקנה האמצעי שהוא שבת ועץ החיים... כתוב עליו תיבת החיים בעבור שהוא ארץ החיים וממנו יושפעו כל הברכות והצלחות... ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

§§ ————— §§ **מנורה טהורה** §§ ————— §§

2. חמשה חומשי תורה - נגד המנורה נאמרו.

בקונטרס "מנורת זהב" שהועתק מכתב יד מופת הדור הגאון

מהר"ר שלמה נ"ע מאוסטרא לוריא מהרש"ל (נדפס

בויניציאה על ידי יחיאל בר אשר הכהן ז"ל הנקרא מיכל כהן יצו. וחיד"א ז"ל ראה

קונטרס זה בכת"י והביא עדות לכך שכתב היד הועתק מכתבת יד הקודש של הגאון

מהרש"ל ז"ל, כמובא להלן) ובו העתק כמעט כלשון הספר "יראת אל"

בשם הגאון בעל הרוקח ז"ל. ובצד ציור המנורה כתוב כך:

חמשה חומשי תורה נגד המנורה נאמרו.

בראשית ז' תיבות (בפסוק הראשון של ספר בראשית יש בו ז' תיבות) נגד

שבעה נרות.

שמות י"א תיבות נגד י"א כפתורים.

ויקרא ט' תיבות נגד ט' פרחים.

במדבר י"ז תיבות נגד גובה של מנורה שהוא י"ז טפחים ומשהו,

כיון שהאחרון חסר לא נכתבה תיבה נגדו.

דברים כ"ב תיבות נגד כ"ב גביעים.

והיתה גבוהה י"ח טפחים להורות על מספר ח"י כי היא עץ החיים

אשר בה תוסיף חיים על המחזקים בה כמו שנאמר "עץ

חיים היא" וגו'.

ג) הקב"ה הראה מזמור הזה לדוד המלך, ולמשה רבינו ע"ה

דוד המלך עליו השלום הראהו הקב"ה ברוח הקדש מזמור

"למנצח בנגינות מזמור שיר אלהים יחנונו" וכו' כתוב על טס

של זהב מופז עשוי בצורת מנורה. וכן הראה אותו למשה רבינו

— ❧ — **מנורה טהורה** — ❧ —

ע"ה. והיה דוד המלך ע"ה נושא זה המזמור כתוב ומצוייר וחקוק במגיניו בטס של זהב כצורת מנורה כשהיה יוצא למלחמה והיה מכיין סודו והיה נוצח אותם ואויביו נופלים לפניו. (קונטרס מנורת זהב כ"י מועתק מכ"י הרב מהר"ר חיים באכנר זלה"ה בעל אור חדש על דיני ברכות. והעיד הרב מהר"ח הנזכר שהוא העתיקו מכתיבת יד הקדש של הגאון מהרש"ל ז"ל ושם כתוב סודות ונפלאות הרמוזות במזמור הנזכר).

(מדבר קדמות"א להחיד"א ז"ל [מערכת ד' אות כ"ב])

(ד) צורת המנורה היתה לדוד למגן ולמחסה

... לכן מקובל שהמנורה היתה מצויירת במגן דוד. להיות כי זכות התורה והאמונות האמיתיות עם עיקרי הדת היו עומדים לדוד במלחמותיו, ולכן היתה המנורה למגן ולמחסה אליו, והוא מבואר. (תורת העולה לרבינו משה איסרליש הרמ"א ז"ל [סוף פרק כ'] ועיי"ש מה שהאריך בענין המנורה)

(ה) לכוון לדעתו של דוד המלך ע"ה

בספר "כף החיים" לר' חיים פלאג'י ז"ל (אות י"ד) אחרי העתיק לשון החיד"א בס' מדבר קדמות, הוסיף בזה הלשון: "וכן אנן יתמי דיתמי דלא בינת אדם לנו, ראוי לכוין לדעתו של דוד המלך ע"ה וכל קדושים עמו דהוו ידעי עומקן של דברים סוד ה' ליראיו".

(ו) סוד גדול לאומרה בצורת מנורה

סוד גדול לומר למנצח זה בצורת המנורה. וכן בסדור עם כוונות האריז"ל של רבינו יעקב קאפיל ז"ל נדפס המזמור הזה בצורת המנורה. וכן בסדר "עבודה ומורה דרך" דפוס סלאוויטא נדפס המזמור בצורת המנורה. וכתוב שם מעל המנורה: בכל עת

§§ ————— §§ **מנורה טהורה** §§ ————— §§

שאומר זה המזמור ובפרט בליל ספירה, יאמר אותו בציור המנורה.
(סדור עם כוונות האריז"ל של רבינו שבתי מראשקוב ז"ל, [בסדר תיקון חצות ובכוונות
ספירת העומר])

ז) טעם אמירת מזמור אלקים יחננו - כאילו מקביל פני שכינה
ז"ל האבודרהם, בסדר שחרית של חול: "ויש מקומות שנוהגין
לומר בכל יום מ"מות העומר, "מזמור שיר אלקים יחננו
ויברכנו", מפני שיש בו מ"ט תיבות חוץ מן הפסוק הראשון שהוא
פתיחת המזמור, והם כנגד מ"ט ימי העומר. ועוד יש בו שבעה
פסוקים חוץ מן הפסוק הראשון, והם כנגד ז' שבועות. ובמקצת
מקומות אומרים אותו בכל יום, מפני שנקרא "מזמור המנורה"
והקורא אותו בכל יום נחשב כמדליק המנורה בבית המקדש
וכאילו מקביל פני שכינה כי תמצא ז' פסוקים כנגד ז' קני מנורה,
וגם יש בו מ"ט תיבות כנגד מנין הגביעים והכפתורים והפרחים
והנרות שבז' קני המנורה שעולין למנין מ"ט.

**ופסוק ראשון יש בו ד' תיבות כנגד מלקחיה ומחתותיה, מלקחיה תרי,
ומחתותיה תרי. עכ"ל.** (שלמי צבור למהרי"ט אלגזי ז"ל במשפטי הזמירות)

ח) יגן מכל גזירות רעות להקהל
לצייר הלמנצח בצורת מנורה בבית הכנסת על הארון הקודש ויגין
בעד גזירה רעה ח"ו להקהל. ("יראת אל" להגאון מוהר"ר אלעזר
מגרמיזא בעל הרוקח ז"ל, מהרש"ל בספרו מנורת המאור, האריז"ל, סגולות ישראל)

ט) להנצל העיר מכל צרה
סגולה להנצל העיר מכל צרה לצייר המנורה בארון הקודש
ולקרות בו בכל יום כשנוטלין ס"ת מבה"כ זו לאחרת וק"ו
לבית להתפלל זהו סגולות ס"ת.
(זוהר ויקרא, ספר זכירה)

§§ ————— §§ מנורה טהורה §§ ————— §§

פרק ד

(א) אמירתו כשנכנס לבית הכנסת

אחר שנכנס לבית הכנסת יאמר מזמור אלהים יחננו ז' פעמים ויקיף בכל פעם התיבה.

ובשבת יקיף פעם אחת התיבה ולא יותר. (אור הישר עמוד העבודה סימן ה, סידור תפלה ישרה ברדיטשוב)

(ב) בלמנצח יש שבעה פסוקים - כנגדם יקיף שבע הקפות סביב התיבה שבאמצע בית הכנסת

בסידור חמדת ישראל דף יא: וז"ל: ק: ואחר שנכנס לבית הכנסת ישתחוה כנגד ההיכל ויאמר אח"כ מזמור אלהים יחננו ויברכנו וכו' אשר יש בו שבעה פסוקים וכנגדם יקיף שבעה הקפות סביב התיבה שבאמצע בית הכנסת. וטוב הוא שיכוין לגמור פסוק אחד בכל הקפה מהם. ויכוין כי התיבה היא כנגד המלכות ותכוין להמשיך אליה שבעה אורות מקיפים שהם מן החס"ד עד המלכות ואור המקיף של המלכו"ת ג"כ אנו ממשיכים אליה והיא בכלל השבעה מקיפים וגם תכוין לכלול עצמן לקבל מן שבעה אורות המקיפים האלו אתה והמלכות ביחד. עוד ביום ראשון תכוין לפסוק ראשון שהוא אלהים יחננו וכו' ותכוין כי היא גובר על הששה הפסוקים והוא תגבורת החסד על הששה התחתונות וביום השני תכוין כי פסוק השני גובר על כולם והוא הגבורה. ובה תכוין עד יום הששי כי אז תכוין בפסוק הששי הגובר על כולם.

ואמנם ביום השבת (אי"ן) צורך רק להקיף אלא הקפה אחת בלבד והוא ספיקא אם הוא כנגד הת"ת הנקראת שבת וכולם

§—————§ מנורה טהורה §—————§

כוללין בו. אם הוא כנגד הבינה הכולל לכל השבעה ולכן אין בשבת רק הקפה אחת, עכ"ל.

(ג) סדר הקפת התיבה באמירת למנצח
... כשיכנס ישתחוה כנגד ההיכל, ואחר כך יאמר מזמור אלקים
יחנונו (שבו) שבעה פסוקים כנגד שבעה מקיפים דחסד עד המלכות,
ואם עדיין אין שם בני אדם הרבה דלא מחזי כיוהרא.

ובכל פסוק ממנו יקיף פעם א' התיבה סוד המלכות ז' פעמים
להמשיך לה מקיפים אלו ושיהנה גם הוא מאורם. ותכוין
לכלול נפשך עם המלכות יחד לקבל מז' אורות מקיפים הנ"ל ועל
ידי הקפה אנו ממשיכין אליה.
יום ראשון אלהים יחנונו וכו' שהוא כנגד מקיף החסד הוא הגובר,
על שאר פסוקים.

יום שני לדעת וכו' שהוא כנגד מקיף הגבורות והוא הגובר וכו'.
יום שלישי יודוך וכו' שהוא כנגד מקיף הת"ת והוא הגובר וכו'.
יום רביעי ישמחו וכו' שהוא כנגד מקיף נצח והוא הגובר על
שאר וכו'.

יום חמישי יודוך וכו': שהוא כנגד מקיף ההוד והוא הגובר על
שאר וכו'.

יום ששי ארץ וכו'. שהוא כנגד מקיף היסוד הוא הגובר על שאר וכו'.
יום שבת יברכנו אלהים ויראו אותו כל אפסי ארץ שהוא כנגד
מקיף המלכות והוא הגובר על שאר וכו'.

(סידור האריז"ל להר"ר שבת ז"ל)

— ❧ — מנורה טהורה ❧ —

פרק ה

(א) לאומרה על קלף

מה מאד הפליגו באמירת "למנצח בנגינות - בציור מנורה. וכתבו ז"ל ששכרו רב ועצום. וראיתי קונטרס בכתב יד לראשונים בזה בסודותיו ותועלותיו. ולפחות לעשות נחת רוח ליוצרינו נאמר אותו בכונה בציור מנורה כתוב על קלף. (עבודת הקודש להחיד"א ז"ל, חלק "צפורן שמיר" [סימן ב' אות ח"י], ועי' חס"ל [אות ו'], ש"ץ [דף ס"ו ע"א], כף החיים להרח"ף [סי' י"ב אות י"ד], כף החיים [סי' נ"א אות י"א])

(ב) יאמר על קלף או נייר, - ויהי' זקוף לפניו ולא משכב

כשאומר "למנצח בנגינות מזמור שיר" המציור בצורת המנורה על קלף או על נייר, יזקוף את הציור של המנורה שמסתכל בו, כדי שיהיה הציור זקוף לפניו כדמיון המנורה שהיתה זקופה ועומדת בהיכל, ולא יניח הציור מושכב ושטוח לפניו. (עוד יוסף חי' לבמח"ס "בן איש חי" [בפרשת ויגש אות ג'])

(ב) לאומרה אחר כל שלש תפילות

מצאתי כתוב, שיאמר קודם שיסיים העמידה מזמור "למנצח בנגינות... אלקים יחננו" בצורת מנורה כתובה על קלף. (עבודת הקודש להחיד"א ז"ל, חלק כף אחת [סימן כ"ו])

(ד) להדביק הלמנצח בסידור ע"י תפירה או דבק

בספר סגולות ישראל (מערכת מ' אות ס"ד) כתב וז"ל: ועיין להרב שע"ת סי' א' ס"ק ג' שכתב דכיון שיש בה שם המפורש אינו ראוי שתהי' בקלף מצויירת כדי שלא תפיל לארץ שע"פ הרוב אינם משמרים אותה כראוי ותשתפכנה בראש כל חוצות ע"ש, והרב כף החיים כתב שיהיה זהיר שלא תפיל ארצה. ואני אומר

— מנורה טהורה —

דיותר טוב שתהיה דבוקה בסידור ע"י תפירה או ע"י דבק בתחלת הסידור וזהו דרך הנאה לעשות כבוד לשמו י"ת עכ"ל.

(ה) בכתב אשורית זוכים שכל תיבה עלה למעלה וכו' והוא סגולה בדוקה ומנוסה **"כשאתה"** אומר שמע תצייר את צורת השי"ן והמ"ם והעי"ן כמו שהם כתובים בכתב אשורית לנגד עיניך וכן על זה הדרך בכל תיבה ותיבה עד הסוף. גם תביט הנקודות וטעמים שעל כל אות ואות כאשר הם מצוירים לפניך בסידור ובזה אז תזכה שכל תיבה ותיבה תעלה ממש כצורתה למעלה מעלה כל אות למקומו ושורשו לפעול פעולות ותיקונים נפלאים הצריכים אליו ודבר זה הוא סגולה נפלאה בדוק ומנוסה למרגילים עצמם בזה לבטל ולהסיר מעליו כל מחשבות ההבלים הטורדות ומונעות טהרת המחשבה וכוונה".

וכן הרב החיד"א זצוק"ל כותב בזה"ל: "כשאתה הולך לישן יצייר שם המיוחד הוי"ה ב"ה כאילו כתוב לפניו בכתב אשורית גדולה עיני תמיד אל ה' כי הוא יוציא מרשת רגלי".

(צפורן שמיר ס"ח קכ"א)

וכן כתב רבינו הקדוש הרבי רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א בצעטיל קטן שלו שיצייר לפניו בשעת אכילה אותיות מאכ"ל "בכתב אשורית".

(צעטיל קטן)

פרק ו

(א) האומרה בכל יום בהנץ החמה, לא יקרה לו שום רע.

כל האומר (מכאן בחוקי חיים אות ס' סק"ג) מזמור "למנצח בנגינות מזמור שיר" (תהלים סז) בצורת המנורה בכל יום בהנץ החמה,

— ❧ — **מנורה טהורה** ❧ —

לא יקרה לו שום מקרה רע, וחשוב לפני הקדוש ברוך הוא כאלו הוא מדליק נרות בבית המקדש.

יצליח במעשיו ולא יהא נזוק כל היום.

ובספר "מנורת המאור" כתב: לאמרו בימי העמר כששליח צבור אומר ברכת הכהנים, יאמר היחיד "למנצח בנגינות מזמור שיר" עד "אפסי ארץ", ויצליח במעשיו (אגרת הרמב"ן), ויסתכל בצורת המנורה, ולא יהא נזוק כל היום. ומסים שם: וטוב לאמרו אפלו כל ימות השנה. עד כאן לשונו.

ילך לשלום ולהצלחה

וכל האומרו שבע פעמים בדרך ויכון בו, ילך לשלום ולהצלחה. וטוב שכל אדם יסתכל בו קדם צאתו לדרך, ובדרך יתפלל אותו כאמור.

(שבט מוסר פל"א)

(ב) אמירתו קודם ברכת המזון

מנהג הרב לומר קודם ברכת המזון פסוקים אלו (תהלים סז) "למנצח בנגינות" וגו', (תהלים לד, ב) אברכה את ה' וגו', (קהלת יב, יג) סוף דבר הכל נשמע וגו' (תהילים קמה, כא) תהלת ה' ידבר פי וגו', (תהילים קטו, יח) ואנחנו נברך י"ה וגו', (יחזקאל מא, כב) וידבר אלי זה השלחן וגו'. (אור הישר עמוד העבודה סימן יב, סידור תפלה ישרה כתר נהורא ברדיטשוב)

(ג) לאומרה בימי הספירה - סודותיו

לדעתי סוד הכתוב הזה וצורך העניינים המיוחסים אל השמאל לסיוע פעולות הימין וצורתם ותבניתם צויירו ונרשמו במזמור נכבד ומעולה היה המנהג לאמרו בימי הספירה. והוא, "אלהים יחננו ויברכנו" וגומר (תלים ס"ז), שבא בקבלה שהיה מצוייר

מנורה טהורה

במגן דוד כדמות מנורה. שלשה קני מנורה מצדה האחד והם ג' פסוקים רצופים, אלקים יחננו, לדעת בארץ, יודוך עמים. ושלשה קני מנורה מצדה הב' והם יודוך עמים, ארץ נתנה יבולה, יברכנו אלהים. והקנה האמצעי הוא פסוק ישמחו וירננו לאומים, העומד באמצע, כי הוא ארוך מכולם כמשפט הקנה האמצעי. והנה יש בז' הקנים מ"ט תיבות כמספר ימי הספירה, כמו שמספר הפסוקים הנזכרים היו על מספר שבתותיה וכו'. וזה תוארה, הקנה הראשון מהימין הוא "אלהים יחננו ויברכנו" וגו'. וכו', הקנה הראשון מהשמאלי וכו' "הוא יברכנו אלהים וייראו אותו כל אפסי ארץ". וכו'. והנה להיות הימים האלה, שמתחלת ספירת העומר ועד תשלומה בכללם ופרטם, מסכימים עם כללי ופרטי המזמור הזה, רצוני, בהיות מספר הפסוקים כמספר השבועות, ומספר התיבות כמספר הימים כמו שאמרנו, היה המנהג בכל ישראל לקרא אותו בכל לילות זה הזמן, סמוך לספירה, וכו'.

(עקידת יצחק לרבינו יצחק עראמה זללה"ה [בפרשת אמור])

(ד) לאומרה מעומד - ובימי הספירה יכוין בכל יום ויום מן המ"ט ימים **גם** ראיתי למוזרי ז"ל, מקפיד וזהיר מאד, לומר אחר ספירת העומר, "מזמור אלהים יחננו" כו', כולו מעומד, ולכוין בכל יום ויום מן המ"ט ימים, בתיבה אחת ממ"ט תיבות שיש בזה המזמור. גם יכוין באות אחת ממ"ט אותיות שיש בפסוק "ישמחו וירננו" כו'. וזה מספר אותיות המ"ט של הפסוק "ישמחו" כדי שלא תטעה בהם, תיבת לאמים חסר ו', תשפוט מלא ו', תיבת מישור מלא ו'. ("שער הכוונות" למהר"י ז"ל [ענין ספירת העומר, סוף דרוש י"א])

(ה) סגולתה בימי העומר, בברכת כהנים, ובכל יום, וחשוב כאלו הדליק את הנרות בבית המקדש **מצאתי** כתוב בשם אגרת הרמב"ן, דכל ימי העומר כשאוברים

מנורה טהורה

ברכת כהנים, אם יאמר היחיד מזמור זה יצליח במעשיו, ואם יסתכל בצורת המנורה שבו לא יהא ניזוק כל היום. ומסיים, וטוב לאומרו בכל יום. וכל האומרו בצורת המנורה בכל יום בהנף החמה לא יקרה לו שום מקרה רע, וחשוב כאילו הדליק את הנרות בבית המקדש. עכ"ל. ("שלמי חגיגה" למהרי"ט אלגאזי [בהלכות ספירת העומר אות ל"ו], ראה באריכות בפתחי עולם אות ט"ז, ובכף החיים אות ל"ו)

(ו) ההצלחה תשרה בכל מעשיו

בספר ילקוט מעם לועז בפ' אמור בדיני ספירת העומר (ויקרא דף רע"ט) וז"ל: אומרים הספרים שכל האומר מזמור זה כפי שהוא מצויר כאן בכל אחד מימי העומר אחרי ברכת כהנים שאומרים הכהנים בשחרית, לא יארע לו שום נזק באותה שנה, וההצלחה תשרה בכל מעשיו. ומזמור זה כתב דוד המלך בצורת מנורה במגיניו כשהיה יוצא למלחמה, ובזה נצח את אויביו. (כסא רחמים)

(ז) למצוא חן בעיני אלקים ואדם - אם הוא מצוייר על ארון הקודש יגן בעד גזירה רעה על הקהל

המזמור הזה וכל זה עם המנורה רומז לעניינים גדולים, ויש בו סגולות רבות והיה דוד המלך ע"ה נושא זה המזמור כתוב ומצוייר במגיניו כצורת מנורה כשהיה יוצא למלחמה היה נוצח אותם ונופלים לפניו אויביו.

ואמרו חכמים ז"ל, כל מי שמתפלל אותו זה המזמור כמנורה בכל יום בהנף החמה, לא יקרה לו שום גזירה רעה ויהיה חשוב לפני בורא עולם ית' הב"ה כאילו הוא מדליק נרות בביהמ"ק ויהיה מובטח שהוא בן עולם הבא. וכל האומר אותו אחר ברכת כהנים בבוקר בשבעה שבועות של ימי הספירה לא יקרה לו שום נזק

§ מנורה טהורה §

בכל השנה כולה, ויהיה מצליח במעשיו, וכו', וכמו כן כל הקורא אותם בכוונה שיכוון בו, וכל האומר אותו שבעה פעמים בדרך ויכוין, כי ילך לשלום ולהצלחה. (מהרש"ל, בספרו "מנורת זהב טהור", והוא העתק מדברי רבינו אלעזר בעל הרוקח בספר "יראת אל")

(ח) ע"י אמירתה - זוכים להקביל נרו של מלך המשיח

מצאתי במדרש רבתי פרשת אמור, אמר רבי אלעזר בן שמוע, בזכות "יערוך את הנרות", תנצלו מן "ערוך מאתמול תפתה" (ישעיהו ל'). אמר רבי חנן בזכות להעלות נר תמיד, אתם זוכים להקביל נרו של מלך המשיח, כמש"נ [תהלים קל"ב], ערכתי נר למשיחי, וגו', הנה ודאי דרשות אלו רומזים על מה שנתבאר, כי כלל התורה מצלת מדינה של גיהנם ומקרבת מלך המשיח וכו', עכ"ל. (תורת העולה לרבינו משה איסרליש הרמ"א ז"ל [סוף פ"כ])

(ט) לצייר לפניו צורת המנורה

טוב לומר "מזמור אלהים יחננו ויברכנו" בצורת המנורה. ובציור ההשכלה בלבד סגי, אם אין ציור מונח לפניו. (בן איש חי לרבינו יוסף חיים ז"ל [שנה ראשונה פ' ויגש ד'])

(י) יועיל לכמה דברים טובים

מצאתי כתוב שיש לומר זה המזמור בצורת המנורה. ויועיל כוונתו לכמה דברים טובים כי יש בו סודות גדולים. ובפרט בלילי ספירה. (סדור "שערי השמים" מבעל השל"ה ז"ע)

(יא) אחר כל שלש תפלות

יאמר אחר כל שלש תפלות "מזמור לדוד ה' רעי" ומזמור "אלקים יחננו" (האר"י ז"ל), (עבודת הקודש להחיד"א ז"ל, חלק קשר גודל [אות י"ג])

— ❧ — **מנורה טהורה** — ❧ —

יא*) אחר הסרת הטלית

בסידור האריז"ל להר"ר שבתי מראשקוב ז"ל (בדף קי"ז) וזל"ק:
אחר הסרת הטלית יאמר מזמור לדוד ה' רועי, ומזמור
אלקים יחננו, עכ"ל.

יב) הטעם שאומרים אחר התפלה

בסידור עמודי שמים למהריעב"ץ (דף קצ"ח) דפוס ישן נושן
שהדפיסו הגאון המחבר זצ"ל, וזל"ק: י"א למנצח (ס"ז)
וי"א גם אדון עולם, הטעם כדי לסיים במה שהתחילו להתפלל
בדרך שעושין בסיום התורה, עכ"ל.

יג) סגולה להצלחה

יאמר בכל יום בבקר קפטיל ס"ז בצורת המנורה בדוק ומנוסה, (מצאתי
בכמה ספרים), (שער הצלחה מהצה"ק המקובל מרן רבי ברוך פנחס מסקאליע זי"ע)

יד) סגולתה - להולך לדרך

כל האומר מזמור למנצח בנגינות בצורת המנורה ז' פעמים
כשיוצא לדרך ויכוון בו, ילך לשלום ולהצלחה, וטוב שיאמרה
קודם שיסיים תפלת העמידה כשהוא כתובה על קלף. (ס' יראת אל,
מהרש"ל בס' מנורת זהב טהור, תורת העולה לרבינו הרמ"א, עבודת הקדוש, אגרת
הרמב"ן שלמי חגיגה למהרי"ט אלגזי, שבט מוסר, כף החיים)

טו) סגולתה - לתיקון היסוד

מובטח לו שלא יקרנו מקרה בלתי טהור, עיין הרש"ץ. (ימלט נפשו,
לקוטים מפרדס, מע' מנורה, סגולות ישראל)

טז) לפני השינה יאמר הלמנצח

בסידור חמדת ישראל שסידר הגאון הקדוש המקובל האלקי גדול
מרבן שמו מוהר"ר שמואל וויטאל זי"ע, בן הגה"ק

§ ————— § **מנורה טהורה** ————— §

המקובל האלקי הנשר הגדול מו"ה חיים וויטאל זי"ע, שקיבל מפני רבו האר"י זי"ע, שקיבל מפי אל"י ז"ל, (בדף קי"ד ע"ב) וזל"ק: א"ש עוד אני אומר קודם שאישן יאמר: "למנצח בנגינות מזמור שיר" וכו', עכ"ל.

(יז) כאלו הדליקה בביהמ"ק - כאלו מקבל פני השכינה - לא יקרה לו שום גזירה רעה - מובטח לו שהוא בן עוה"ב

בספר ראה מעשה ד' קכ"ב שכתב וז"ל: ובספר לקוטים מפרדס (ערך המנורה) כתב וז"ל: מה שנוהגים לכתוב "למנצח בנגינות" בצורת מנורה ולמעלה כותבים שם הוי"ה ב"ה בפ' שויתי ד' לנגדי תמיד שתועיל לענין היראה וגם מועיל לנצח אויבינו ודוד המלך ע"ה ה' נושא המנורה ומנצח אויביו ולזה כותבין למנצח ופ' שויתי והיא סגולה שלא יוזק ולא יקרא לו מקרה רע ב"מ עכ"ל. ובס' חרדים כ' על פ' ובשם אלקינו נדגול צריך שישא דגל ד' בימינו ושם ד' חקוק עליו כי מלחמות היצר הוא מלחמות השם והרשעים וכסילים מרים קלון דגל הטומאה החיצונית ואז גורם לשלוט הבאים מסטרא דילה שם העכו"ם והצדיקים הקדושים מרימים דגלו י"ת באותיותיו ואז אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ד"א נזכיר המה כרעו ונפלו ואנחנו קמנו ונתעודד ה' הושיעה המלך הנלחם מלחמותינו הוא יעננו ביום קראנו.

וכתב בספר שערי תפלה להרב מהר"י רוקח בד"ן זה וז"ל: למנצח בנגינות עיין הרד"א (ד' מ"ו ע"ב) דהקורא אותו בכל יום בצורת המנורה נחשב לו כאלו הדליקו בביהמ"ק וכאלו מקבל פני השכינה יעיי"ש. ועיין מהרח"ך ז"ל שכתב בצורת המנורה. האריז"ל ה' אומר, מי שאומר זה המזמור בצורת

❧ ————— ❧ **מנורה טהורה** ————— ❧

המנורה בכל יום בהנץ החמה לא יקרה לו שום גזירה רעה וכאלו מדליק נרות בבית המקדש ומובטח לו שהוא בן עולם הבא וימצא חן ושכל טוב בעיני אלקים ואדם ואם הוא מצויר על ארון הקודש יגן עלינו מכל גזירות רעות להקהל וכל אומרו ז"פ בדרך ויכוין בה ילך לשלום ולהצלחה ע"ש וראיתי דברים נפלאים ציור מנורה נאה מהרב מהרי"א אל אנקא"ר כת"י וכתוב בה כל המעלות, וכו'.

(יה) כאילו נבנה בית המקדש - וכאילו הדליק המנורה בבית המקדש **טעם** על גודל ענינו באמירת למנצח בצורת מנורה, כי איתא במנחות דק"י אע"א: "אלו תלמידי חכמים העוסקים בהלכות עבודה מעלה עליהם הכתוב כאלו נבנה בית המקדש בימיהם". ומטעם זה כתוב בסה"ק "יראת אל" להקדוש רבי אלעזר מגרמיזא בעל הרוקח ז"ל "שהאומרה חשוב הוא לפני הקב"ה כאילו הדליק המנורה בבית המקדש, ומשפיע שפע לכל העולם" יע"ש.

ובחנוכה בשעת הדלקת הנרות אמרתי הטעם למה הקב"ה מאריך גליותינו כל כך, (עי' באריכות בשבט מוסר פנ"ב כמה טעמים על זה) כי בזמן שבית המקדש היה קים היה אהרן הכהן עומד ומטיב את הנרות והיה להקב"ה נחת רוח מאוד כיודע, ועכשיו בעת הגלות אין לו להקב"ה הנחת רוח הזה אמרתי לתרץ, כי בעת שבית המקדש היה קים היה רק אחד מדליק את הנרות, והיום יש לו להקב"ה מליוני יהודים שמדליקים נרות חנוכה, וכפי הנראה יש להקב"ה יותר נחת רוח מזה, כי אינו דומה למיעוט העוסקים במצוה או המרובים העוסקים במצוה.

— מנורה טהורה —

וראה בס' קב הישר (פרק צ"ו) שמאריך בגודל קדושת הנרות של מצוה וכו' וזל"ק: והרה"ג מהרש"ל ז"ל כתב בהקדמת ספר הנקרא ים של שלמה וזל"ק, פעם אחת בא לידי ע"י נר של מצוה כאילו הראו לי מן השמים ונתנו לי הרמנא ואמיץ כח מרקייע ופתחו לי שערי אורה ע"כ. ושמעתי מפי מורי ע"פ קבלה שהענין הוא כך, כשהיה הרב ר' שלמה לוריא ז"ל מחבר ספרו ים של שלמה, אירע לו שהיה רק נר קטן דלוק לפניו והיה זמן קרוב להכבות, והיה דלוק כמה שעות יותר משלש וארבע נרות שלמים, וזה העיד עליו תלמידו ונכדו זל"ל, בעל הנר הכיר בנרו כי ה' עמו ע"כ, וזה אירע להגאון הנ"ל נס ממש כנר של שמן הקודש שבבית המקדש, זכותו יעמוד לנו ואשרי לו ואשרי יולדתו, עכ"ל. ועיי"ש יותר באריכות. [אמר המעתיק: אולי זכה לזה "מדה כנגד מדה" ע"י שכתב קונטרס "מנורת זהב" בגודל מעלת אמירת מזמור ס"ז שבתהלים, הנקרא מזמור המנורה, וכתב שם סודות ורמזים גדולים ונפלאים שממנו הברכה והאורה והצלחה לכל העולם, עיין לעיל בפ"ג]

ובספר זרע קודש (דף צ"ו) כתב: וע"י שאנו זוכרין נס חנוכה ומדליקין נרות, אנו ממשיכין גאולה העתידה, וכמ"ש מודים אנחנו לך וכו' הטוב כי לא כלו רחמיך, ולכן ע"י נר חנוכה אנו ממשיכין תקון כל העולם שהוא ע"י אור האמת כנ"ל... ומשיח ר"ת תבות מ'דליקין ש'מונת י'מי ח'נוכה, רומז שמצוה זו תקרב ביאתו במהרה בימינו. ובספר שארית ישראל (דף ט') כתב: "וקבלתי ממורי הרב מטשערנאביל זל"ל, [הרה"ק בעמח"ס מאור עינים] כי חנוכה הוא בסוד אורו של משיח כמאמר ערכתי נר למשיחי, שע"י מצות הנרות בחנוכה נמשך עלינו אור משיח

❧ ————— ❧ **מנורה טהורה** ————— ❧

צדקינו אור צדיקים אור צדיק יסוד עולם הכולל בתוכו אור שבעה רועים בחי' אור זרוע לצדיק, שע"י אור של חנוכה נמשך אורו של משיח" וכו'. ואחרון חביב מה שכתב זקני הרמ"א ז"ל בספרו תורת העולה (ספ"ב) וז"ל: מצאתי במדרש רבתי פרשת אמור וכו', אמר רבי חנן בזכות להעלות נר תמיד, אתם זוכים להקביל נרו של מלך המשיח, כמש"נ [תהלים קל"ב], ערכת' למשיח, וגו'.

הנה ודאי דרשות אלו רומזים על מה שנתבאר, כי כלל התורה מצלת מזינה של גיהנם ומקרבת מלך המשיח וכו'. עכל"ק והיות ואנו רואים שכל הספה"ק מלאים בגודל הענין של אמירת למנצח על קלף בצורת מנורה על כן ראוי לכל אחד לקיים דברי הקדוש בעל החיד"א ז"ל בספרו "עבודת הקודש" שכתב בזה הלשון "ולפחות לעשות נחת רוח ליוצרנו נאמר אותו בכונה בציור מנורה. כתוב על קלף", עכ"ל. (חיים של שלום שו"ע או"ח סימן א')

(ט) לכתוב הפסוק "כי עמך מקום חיים" וכו' על הקנים - סגולתה" **...ראה** שהפסוק "כי עמך מקור חיים באורך נראה אור" שהוא כתיב על הקנים, יש בו שבעה תיבות ועל כל קנה וקצה מז' קני המנורה היה כתוב תיבה אחת ועל קנה האמצעי שהוא שבת וארץ ישראל כתוב עליו חיים בעבור שהוא ארץ החיים, ומארץ החיים ישפיע כל הברכות והצלחות לכל ז' חלקי הארץ הנראים איקלימים, ונקרא ארץ החיים בעבור שהוא באמצע העולם כמו עץ החיים שהוא באמצע גן עדן וכמו קיים הלב באמצע הגוף שממנו יתפשט ויבוא רוח חיים לכל איברי הגוף. (מהרש"ל, בספרו "מנורת זהב טהור", והוא העתק מדברי רבינו אלעזר בעל הרוקח בספר "יראת אל")

— מנורה טהורה —

(כ) כשיוצא לדרך יאמר הפסוק לישועתך קויתי ה' שכתוב מתחת ציון המנורה ישר והפוך

הטעם שכתוב בהרבה ספרים הפסוק "לישועתך קויתי ה'". מתחת לציון המנורה נראה שהוא מטעם שמזמור המנורה טוב לומר קודם יציאת לדרך, וכן הוא גם פסוק לישועתך קויתי ה'.

וכן כתב רבינו בחיי (בפרשת ויחי): ודע כי בעל השמות מוציאים מן הכתוב הזה השם שמועיל בדרך כנגד השונאים... והשם היוצא מן הכתוב הזה* הוא בסדר אותיות הכתוב והתיבות משולשות. וידוע ומפורסם הוא בנקודו. וצריך אדם להזכירו בסדרן למפרע גם כן**, כדי שילך בדרך סלולה וישיב אויביו אחר וכו' עכ"ל. (*עיין "תורת חיים" לר' חיים כהן [ליוורנו תרנ"ד], ביאור על עניני נסתר שבפירוש רב"ח) (**דהיינו ה' קויתי לישועתך וכו', [האזרח בישראל])

ובצאתי אפרוש כפי בתפלה לבורא כל עולמים שיהיו אמרינו ומעשינו לרצון לפני אדון כל וספרינו זה "ספר סגולות ישראל החדש" יהיה לנו לתרופה נפלאה לעמוד איתן כחומות ברזל מול הנסיונות הקשים והמרים בכלל ובפרט, ויגן מכל גזירות רעות ונצליח בכל מעשינו ונמצא חן בעיני אלקים ואדם ושנוכח לראות בנים ובני חיים וקיימים עוסקים בתורה ובמצוות לשמה מתוך בריאות הגוף השלימה ונוכח להתדבק באורח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום ויראו עינינו וישמח לבנו בישועתו באמת בישועת עולמים בביאת אליהו הנביא זל"ט ומלך המשיח במהרה בימינו אכ"ר.

ג לַדַּעַת בְּאַרְצֵן דְּרַכְךָ בְּכָל גּוֹיִם יִשְׁוַעְתָּהּ: ד יוֹדוּךָ עַמִּים
אֱלֹהִים תְּהִי יוֹדוּךָ עַמִּים כָּלָם: ה יִשְׁמְחוּ וִירְנְנוּ לְאֵמִים

תקנה בעל חובות
בענין המדות כולם

זוהר תהלים

כָּל הָאוֹמֵר אֲמֵן יְהֵא שְׁמִיָּה רַבָּא בְּכָל כַּחוֹ, קוֹרְעִין לוֹ גִּזְרֵי דִּינוֹ
שֶׁל שְׁבָעִים שָׁנָה

לַדַּעַת בְּאַרְצֵן דְּרַכְךָ וְגו' (סו, ג): [נתיקוני זוהר הקדמת תקוני זוהר
(דף ט.ו.)] כָּל הָאוֹמֵר אֲמֵן יְהֵא שְׁמִיָּה רַבָּא בְּכָל כַּחוֹ,
קוֹרְעִים לוֹ גִּזְרֵי דִּינוֹ שֶׁל שְׁבָעִים שָׁנָה, שֶׁהֵם שְׁבָעִים שָׁנִים
אַחַר אֵלֶּף וּמֵאֵתִים שָׁנִים שֶׁנִּחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וַיֵּשׁ מִי
שֶׁמָּחַשְׁבֹּת אוֹתָם מִשְׁבַּטֵּל הַתְּמִיד, מִשּׁוּם שֶׁבִּדְרָגָת יַעֲקֹב תְּלוּי
קֶץ הַגָּאֻלָּה, שֶׁדְּרָגָתוֹ אֲמֵת. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב תִּתֵּן אֲמֵת לַיעֲקֹב,
שֶׁהוּא סִימָן אֵלֶּף מֵאֵתִים תְּשַׁעִּים. וַיֵּשׁ מִי שֶׁהוֹסִיף בּוֹ ב',
קְרוֹב יְהוּ"ה לְכָל קְרָאִיו לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ בְּאֲמֵת, לַדַּעַת
בְּאַרְצֵן דְּרַכְךָ. אֵף כֵּן אֲרֵץ - אֵלֶּף ר"ן, מֵאֵתִים וְתְשַׁעִּים, לְקִים
בָּהֶם אֲמֵת מֵאַרְ"ץ תַּצְמַח, כְּשִׁיְהִי בַּחוּץ כַּחֲשֹׁבֹן אֲרֵ"ץ,
אֲבָל גִּזְרֵי דִּינָם שְׁבָעִים שָׁנָה.

דָּוִד הַמֶּלֶךְ קָם וְשִׁבַּח וְהוֹדָה לַמֶּלֶךְ הַקְדוֹשׁ

יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים וְגו' (סו, ו): [זוהר שמות פ' יתרו (דף ס"ו:) רַבִּי
אֶלְעָזָר פָּתַח וְאָמַר, (תהלים סו) יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים יוֹדוּךָ
עַמִּים כָּלָם. בָּא וְרָאָה, דָּוִד הַמֶּלֶךְ קָם וְשִׁבַּח וְהוֹדָה לַמֶּלֶךְ
הַקְדוֹשׁ, וְהוּא הִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה בְּאוֹתָהּ שְׁעָה כְּשֶׁרוּחַ צֶפּוֹן
הִתְעוֹרְרָה וְהִיָּתָה מִכָּה בְּאוֹתָם נִימֵי הַכְּנוֹר, וְהַכְּנוֹר הִיָּה מְנַגֵּן
וְאוֹמֵר שִׁירָה וְכו'. וְאִיזוֹ שִׁירָה הוּא אָמַר? בָּא וְרָאָה, בְּשַׁעָה

בִּי תִשְׁפֹּט עַמִּים מִיִּשׁוּר וּלְאֻמִּים בְּאֶרֶץ תַּנְחֵם סֵלָה:
 ו יִדְוֹף עַמִּים אֱלֹהִים ^{הַקֹּדֶם בְּעַל הַחַיִּימוֹת} יִדְוֹף עַמִּים כָּלָם: ז אֶרֶץ ^{בְּעַל הַחַיִּימוֹת כָּלָם}
 נְתַנָּה יְבוּלָהּ וּבְרַכְנוּ אֱלֹהִים ^{הַקֹּדֶם בְּעַל הַחַיִּימוֹת} אֱלֹהֵינוּ ^{בְּעַל הַחַיִּימוֹת כָּלָם}:
 ח וּבְרַכְנוּ אֱלֹהִים ^{הַקֹּדֶם בְּעַל הַחַיִּימוֹת} וַיִּירָאוּ אֹתוֹ כָּל אַפְסֵי אֶרֶץ: ^{בְּעַל הַחַיִּימוֹת כָּלָם}

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ————— ❦

שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְעוֹרֵר אֶל כָּל אוֹתָן הַמְּרַכְבוֹת לְתֵת לָהֶן טָרֶף, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ שְׂכָתוֹב (מְשַׁלִּי לֹא) וְתָקַם בְּעוֹד לִילָה וְתִתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ וְחָק לְנַעֲרֹתֶיהָ, אִזּוֹ כָּלָם בְּשִׂמְחָה פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים, (תהלים יז) אֱלֹהִים יַחַנְנוּ וּבְרַכְנוּ יָאֵר פָּנָיו אֶתְנוּ סֵלָה. כְּשֶׁרוֹחַ צֶפּוֹן מִתְעוֹרֵר וְיִוְרֶדֶת לְעוֹלָם, נוֹשְׁכַת וְאוֹמְרַת, לְדַעַת בְּאֶרֶץ דְּרָכָךְ בְּכָל גּוֹיִם יִשְׁוַעְתָּךְ. בְּשַׁעַת שֶׁמִּנְגֵן הַכְּנוֹר בְּאוֹתָהּ רֹחַ, פּוֹתַח וְאוֹמֵר, יִדְוֹף עַמִּים כָּלָם.

אֲשֶׁרִי חִלְקֵנוּ שְׂזָכֵינוּ לְשִׁמְעַע דְּבָרִים אֱלֹ לְפָנָיו

יִדְוֹף עַמִּים אֱלֹהִים וְגו' (ס, י): [זוהר שמות פ' יתרו (דף ט"ח.)] אֶמֶר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ, עַל זֶה כָּתוּב (תהלים יז) יִדְוֹף עַמִּים אֱלֹהִים יִדְוֹף עַמִּים כָּלָם. בָּא רַבִּי אֶלְעָזָר וְנִשְׁק יְדוֹ. בָּכָה רַבִּי אָבָא וְאָמַר, (שם קג) כִּרְחַם אָב עַל בָּנִים. מִי יִרְחַם עַל רַבִּי אֶלְעָזָר וַיִּשְׁלִים דְּבָרָיו, חוּץ מֵאַהֲבַת מוֹרְנוֹ? אֲשֶׁרִי חִלְקֵנוּ שְׂזָכֵינוּ לְשִׁמְעַע דְּבָרִים אֱלֹ לְפָנָיו, שְׁלֹא נִבּוֹשׁ בָּהֶם לְעוֹלָם הַבָּא.

דָּוִד סִדֵּר אוֹתָם בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ

אֶרֶץ נְתַנָּה יְבוּלָהּ וְגו' (ס, י): [זוהר שמות פ' יתרו (דף ט"ח.)] כְּשֶׁהִזְהִי דָּוִד קָם וּמִתְעוֹרֵר עָלָיו רֹחַ הַקֹּדֶשׁ, פָּתַח

⚡—————⚡ זוהר תהלים ⚡—————⚡

וְאָמַר, אֶרְץ נִתְּנָה יְבוּלָהּ יִבְרַכְנוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ יִבְרַכְנוּ
אֱלֹהִים וְיִירָאוּ אוֹתוֹ כָּל אַפְסֵי אֶרֶץ. כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ אֶת טוֹב
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְלַמְעָלָה לְמַטָּה. אַחֵר כֶּךָ בֶּא דוֹד וְסֹדֶר
אוֹתָם בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ כְּאַחֵד, הַסֵּתֶכֶל בְּכָל הַפְּתוּב הַזֶּה שֶׁל
הַפְּנֹר, שֶׁל שְׁלֵמוֹת וְכְבוֹד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַעְלָה
וּלְמַטָּה.

סח א לַמְּנִיצָה לְדָוִד מִזְמוֹר שִׁיר: ב יָקוֹם אֱלֹהִים
 יִפּוּצוּ אוֹיְבָיו וַיִּגְנוּסוּ מִשְׁנֵאָיו מִפְּנֵיו: ג כִּתְּנֶהָ עֵשָׂן
 תִּתְּנֶהָ בַּחֲמָם דּוֹגַג מִפְּנֵי אֵשׁ יֹאכְדוּ רְשָׁעִים מִפְּנֵי
 אֱלֹהִים: ד וְצַדִּיקִים יִשְׁמְחוּ וַעֲלֹצוּ לִפְנֵי אֱלֹהִים
 וַיִּשְׁשֻׁ בְּשִׂמְחָה: ה שִׁירוּ לְאֱלֹהִים
 שְׁמוֹ סֹלוּ לְרֹכֵב בְּעָרְבוֹת בֵּיתָ שְׁמוֹ וַעֲלוּ לִפְנֵיו: ו אָבִי

הקדוש בעל הכול
 ובעל רחמים ברוך

הקדוש בעל הכול
 ובעל רחמים ברוך

הקדוש בעל הכול
 ובעל רחמים ברוך

הקדוש בעל הכול
 ובעל רחמים ברוך

שימוש תהלים

לרוח בישא

יקום אלהים יפוצו אויביו (סח, ב): [שימוש תהלים לפרק סח] לרוחא
 בישא סב מנא מלא מיא דלא חמו שמשא ולחיש אותו ושם שלו
 י"ה. י' מן "יקום, ה' מן "נורא באותיות הנ"ך.

זוהר תהלים

סוד ערבות שבלולב ביום השביעי

סֹלוּ לְרֹכֵב בְּעָרְבוֹת וגו' (סח, ה): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קט"ה).]
 אותם עשרה רקיעים סוד הסודות שלא נמסר, רק
 ליודעי החכמה, והכל הוא בסודות של המנוחה הקדושה,
 שהוא גלה סוד כל רקיע ורקיע, והם שמשים שמשמים
 בכל אחד ואחד. שבעה רקיעים הם למעלה, ושבעה רקיעים
 הם למטה, כמו שלמעלה. שבעה רקיעים הם שבהם כוכבים
 ומזלות להנהיג העולם הזה כפי דרכו וכמו שצריך לו.
 בכלם השביעי עדיף, חוץ מן השמיני שמנהיג את כלם
 ועומד על כלם. כתוב סלו לרכב בערבות. מי רוכב בערבות,

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

ומי הן העֲרָבוֹת? אֵלָא עֲרָבוֹת זֶה הָרָקִיעַ הַשְּׁבִיעִי, וְלָמָּה נִקְרָא עֲרָבוֹת? עַל שֶׁהוּא כָּלוּל מֵאֵשׁ וּמִמַּיִם כְּאַחַד, וּמִצַּד הַדְּרוֹם, וּמִצַּד הַצָּפוֹן, וְהוּא מְעַרְבַּ מִשְׁנֵי צַדִּידִים.

וְאִם תֹּאמַר, אִם כֵּן, שְׁתֵּי הָעֲרָבוֹת שֶׁמִּתְחַבְּרוֹת בְּלוּלָב, וְשְׁנֵינוּ עֲרָבוֹת. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים סח) סָלוּ לְרֹכֵב בְּעֲרָבוֹת. אִם כֵּן, מִי נוֹתֵן יְרֻכִים בְּגוֹף, אוֹ גּוֹף בִּירְכִים? שֶׁהִרִי זֶה עוֹשֶׂה פְּרוֹת וְנִצָּנִים, וְזֶה לֹא עוֹשֶׂה פְּרוֹת וְנִצָּנִים. אֵלָא וְדַאי שֶׁהַכֹּל הוּא סוּד שֶׁל עֲרָבוֹת שֶׁבְּלוּלָב. אוֹתָם עֲרָבוֹת שֶׁבְּלוּלָב, אֶחָד אֵשׁ וְאַחַד מַיִם. בְּסוּד הַזֶּה שֶׁל כָּלָם, וְהוּא שְׁבִיעִי, הוּא אֵשׁ וּמִיִּם כָּלוּלִים כְּאַחַד בְּסוּד אֶחָד, וּמִשּׁוֹם שֶׁעֲרָבוֹת הוּא סוּד הַכָּלָל שֶׁל כָּל שֵׁשֶׁת הָאֲחֵרוֹנִים, הוּא סוּד הַמְּרַכְּבָה הָעֲלִיוֹנָה, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֶה בְּרָקִיעַ הַזֶּה יוֹתֵר מִכָּל הָרָקִיעִים, וְתִשׁוּקָתוֹ תָּמִיד לְתַקֵּן אוֹתוֹ הָרָקִיעַ בְּיָפִי עֲלִיוֹן. וְעַל זֶה סָלוּ לְרֹכֵב בְּעֲרָבוֹת, לְאוֹתוֹ שְׂרוּכָב בְּעֲרָבוֹת, וּמִיָּהוּ? אוֹתוֹ הָרָקִיעַ טָמִיר וְגִנּוּזוֹ שֶׁעוֹמֵד עַל גִּב הַחַיּוֹת, שֶׁהוּא רוֹכֵב בְּעֲרָבוֹת.

וְעַלֹּזוֹ לְפָנָיו. לֹא כְּתוּב מִלְּפָנָיו, אֵלָא לְפָנָיו, שֶׁהִרִי אֵין מִי שִׂדַּע בּוֹ כָּלוּם. אָבֵל לְפָנָיו, מִי שֶׁנִּכְנָס אֶצֶל הָרָקִיעַ הַזֶּה, צָרִיד לְהִכָּנֵס בְּשִׁמְחָה וְלֹא בְּעֶצֶב כָּלָל, מִשּׁוֹם שֶׁהָרָקִיעַ הַזֶּה גּוֹרֵם, שֶׁשֶּׁם לֹא שׁוֹרָה עֶצֶב וְרִגְזוֹ כָּלָל, שֶׁהִרִי שֵׁם הַכֹּל בְּשִׁמְחָה. וְעַל זֶה, כִּהֵּן גְּדוֹל שְׁעוֹמֵד לְפָנָיו לֹא הָיָה נִכְנָס לְבֵית הַקֹּדֶשׁ – רַק בְּשִׁמְחָה וּלְהִרְאוֹת שִׁמְחָה, שֶׁהִרִי הַמְּקוֹם גּוֹרֵם. וְעַל זֶה כְּתוּב (תהלים ק) עֲבַדְנוּ אֶת ה' בְּשִׁמְחָה בְּאוֹר לְפָנָיו

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

בְּרִנָּה. שְׁהִי צִרִיךְ שְׁלֵא לְהִרְאוֹת בּוֹ עֶצֶב. וְאִם תֹּאמַר, אִם כֵּן, מִי שֶׁהוּא בְּצַעַר וְדַחַק, שְׁלֵא יָכוֹל לְשַׁמַּח אֶת לְבוֹ, וּמִתּוֹךְ דְּחָקוֹ יֵשׁ לוֹ לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הָעֶלְיוֹן. אִם כֵּן, לֹא יִתְפַּלֵּל תְּפִלָּה כָּלֵל, וְלֹא יִכְנֹס בְּעֶצֶב כָּלֵל, שְׁהִי לֹא יָכוֹל לְשַׁמַּח אֶת לְבוֹ וּלְהַכְנִס לִפְנֵי בְּשִׁמְחָה. מֶה הַתְּקוּן שִׁישׁ לְאָדָם הַזֶּה?

אָמַר וְדַאי הָרִי שְׁנִינוּ, כָּל הַשְּׁעָרִים נִנְעָלוּ וְנִסְגְּרוּ, וְשַׁעְרֵי דְמַעוֹת לֹא נִסְגְּרוּ, וְאִין דְּמַעָּה אֵלֹא מִתּוֹךְ צַעַר וְעֶצֶב, וְכָל אוֹתָם הַמַּמְנִים עַל אוֹתָם הַשְּׁעָרִים, כָּלֵם מִשְׁבָּרִים חֲתִיכוֹת קִשּׁוֹת וּמִנְעוּלִים וּמִכְנִיסִים אוֹתָן דְּמַעוֹת, וְאוֹתָהּ תְּפִלָּה נִכְנָסֶת לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ. וְאִזּוֹ לְאוֹתוֹ מְקוֹם יֵשׁ דְּחַק מֵאוֹתוֹ עֶצֶב וְדַחַק שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה סג) בְּכָל צָרָתָם לֹא (לו) צָר. תְּשׁוּקַת אוֹתוֹ הָעוֹלָם הָעֶלְיוֹן לְמְקוֹם הַזֶּה, כְּזֶכֶר שֶׁתְּשׁוּקָתוֹ תָּמִיד אֵל הַנִּקְבָּה. כְּשֶׁנִּכְנַס הַמֶּלֶךְ לְגִבְרִיהַ וּמוֹצֵא אוֹתָהּ בְּעֶצֶב, אִזּוֹ כָּל מֶה שֶׁהִיא רוֹצָה, נִמְסָר בִּידֶיהָ, וְאוֹתוֹ אָדָם וְאוֹתָהּ תְּפִלָּה לֹא חוֹזֶרֶת רִיקָם, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חָס עָלָיו. אֲשֶׁרִי חָלְקוֹ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם שֶׁשׁוּפָךְ דְּמַעוֹת לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּתַפְלָתוֹ. כְּמוֹ זֶה בְּשִׁבְתָּ, מִי שִׁיוֹשֵׁב בְּתַעֲנִית בְּשִׁבְתָּ, מִתּוֹךְ צַעְרוֹ מֵרָאָה עֶצֶב, וּבְשִׁבְתָּ שׁוּלֵט אוֹתוֹ רָקִיעַ עֲלִיּוֹן, אוֹתוֹ שֶׁנֶּרְאָה בְּשִׁמְחָה, שֶׁהוּא שְׂמִיחָה וּמִשְׁמַח לְכָל. אוֹתוֹ שִׁיוֹשֵׁב בְּעֶצֶב, מִשּׁוֹם שֶׁהוּא שׁוּלֵט, מוֹצִיא אֶת אוֹתוֹ הָאָדָם מֵאוֹתוֹ הָעֵנֶשׁ שֶׁנִּגְזַר עָלָיו, וְהִרִי גֵאֵמַר סֵלוּ – הָבוּ כְבוֹד וְרוּמָמוֹת לְאוֹתוֹ שְׂרוּכָב בְּעֶרְבוֹת,

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

שהוא שמחה ומשמח לכל, הרקיע שעל גבי החיות בִּי"ה שמו ודאי, שהרי באותו מקום השם הזה נכלל. ועלזו לפניו משום שלא צריך להראות לפניו עצב, כמו שנתבאר.

רבי אלעזר אמר, פסוק זה כף צריך לומר: סלו לרכב על ערבות. מה זה בערבות? ביה שמו, ביה הוא היה צריך להיות! מה זה שמו? אלא פסוק זה על נסתר כל הנסתרים, עתיק כל העתיקים נאמר, אותו שלא התגלה ולא נודע כלל שהוא רוכב בערבות. ואם תאמר שהוא בא ורוכב בו, אם כן, אף על גב שהוא נסתר, במקום הזה עומד להתגלות. אלא סלו לרכב בערבות, זהו עתיק של כל העתיקים, נסתר כל הנסתרים, שלא ידוע. ובמה הוא רוכב? בערבות, בִּי"ה, שהוא סוד קדמון שיצא לפניו (ממגו), וזהו שמו. מאותו נסתר שלא ידוע שמו הוא י"ה. לא שהוא הוא, אלא הוא הוא, בשביל שאותה פרקת שנפרסה ויצאה מלפניו. אבל הפרקת הזו היא שמו, וזוהי מרכבתו, ולא נודע כלל.

אמן יהא שמיה רבא מברך בשם הזה כלולים שש מאות ושלוש עשרה מצוות של התורה שהן הכלל של כל הסודות העליונים והתחתונים

וזהו שמו הגדול, משום שיש שמו שאינו כל כף גדול כמו זה אף על גב שיש בו תוספת אותיות. זהו השם הגדול, ולכן בשם הזה אנו מוציאים אמן, שהוא ממנו. בזה הולך אמן בכל הזמן, ובשם אחר לא כף.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

אָמֵן יְהֵא שְׁמִיה רַבָּא מְבָרַךְ, שְׁפָאָשׁר הָשֵׁם הִזָּה מִתְחַתֵּן
 - הַכֹּל בְּשִׁלְמוֹת, וְכֹל הָעוֹלָמוֹת שְׂמֵחִים בְּשִׂמְחָה.
 בְּשֵׁם הִזָּה כָּלוּלִים עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים. בְּשֵׁם הִזָּה כָּלוּלִים
 שֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִצְוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁהֵן הַכֹּלֶל שֶׁל
 כָּל הַסּוּדוֹת הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים. הַכֹּלֶל שֶׁל עוֹלָם הַזֵּכֶר
 לְמַעֲלָה, וְהַכֹּלֶל שֶׁל עוֹלָם הַנִּקְבָּה לְמַטָּה. וְכֹל הַמִּצְוֹת כֻּלָּן
 פְּרָקִים וְאִיבָרִים, לְהִרְאוֹת בִּהֵן אֶת סוּד הָאֱמוּנָה. מִי שֶׁלֹּא
 יִשְׁגִּיחַ וְלֹא יִתְבּוֹנֵן בַּסּוּדוֹת שֶׁל מִצְוֹת הַתּוֹרָה, לֹא יֵדַע
 וְלֹא יִתְבּוֹנֵן אִיךְ מִתְקַנֵּים הָאִיבָרִים בַּסּוּד עֲלִיּוֹן. כָּל אִיבָרֵי
 הַגּוּף מִתְקַנֵּים עַל הַסּוּד שֶׁל מִצְוֹת הַתּוֹרָה, וְאִף עַל גִּב
 שֵׁישׁ אִיבָרִים שֶׁהֵם גְּדוּלִים וְעֲלִיּוֹנִים, כָּלֶם קִטְנִים וּגְדוּלִים,
 אִם נִטֵּל מֵהֶם אֶחָד, אֲפֹלוּ הַקֵּטָן בְּיוֹתֵר שֶׁל הָאָדָם, הוּא
 נִקְרָא בַּעַל מוֹם. כָּל שֹׁכֵן וְכָל שֹׁכֵן אוֹתוֹ שְׂפוּגִים אֲפֹלוּ
 מִצְוָה אַחַת מֵאוֹתָן מִצְוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁמִּטִּיל מוֹם בְּמָקוֹם
 שֶׁלֹּא צָרִיךְ.

בֵּא וְרֵאזָה מַה כָּתוּב, (כְּרֵאשִׁית ב) וַיִּקַּח ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם
 וַיַּנְחֵהוּ בִּגְן עֵדֶן לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ. וְשִׁנְיָנוּ, לְעִבְדָּהּ
 וּלְשִׁמְרָהּ - אֵלוּ קִרְבָּנוֹת, וְהַכֹּל אֶחָד. אֲבָל הַסּוּד הִזָּה שֶׁל
 מִצְוֹת הַתּוֹרָה, לְעִבְדָּהּ - אֵלוּ רַמ"ח אִיבָרִים עֲלִיּוֹנִים.
 וּלְשִׁמְרָהּ - אֵלוּ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשָׁשִׁים וְחֲמִשָּׁה אִיבָרִים
 תַּחְתּוֹנִים. אֵלֶּה הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁל זְכוֹר, וְאֵלֶּה הַתַּחְתּוֹנִים שֶׁל
 שְׂמוֹר, וְהַכֹּל אֶחָד. אֲשֶׁרִי מִי שֶׁזּוֹכֶה לְהִשְׁלִים אוֹתָם. מִצְוֹת
 הַתּוֹרָה גּוֹרְמוֹת לְאָדָם לְהִשְׁלִים רוּחוֹ וּנְשִׁמָּתוֹ בְּעוֹלָם הִזָּה

יתומים וְדִין אֱלֻמְנוֹת אֱלֹהִים <sup>הקדש בעל היבולות
בעקב ופירות ביום</sup> בְּמַעֲזֵן קֶרֶשׁוֹ:
 אֱלֹהִים <sup>הקדש בעל היבולות
בעקב ופירות ביום</sup> מוֹשִׁיב יְחִידִים בֵּיתָה מוֹצִיא אֲסִירִים
 בַּבּוֹשְׁרוֹת אֶךְ סוֹרְרִים שְׂכָנֵנו צָחִיחָה: ה אֱלֹהִים <sup>הקדש בעל היבולות
בעקב ופירות ביום</sup>
 בְּצִאתָךְ לִפְנֵי עַמְּךָ בְּצַעֲדֶךָ בִּישִׁימוֹן סֶלָה: ט אֶרֶץ
 רָעָשָׁה אֶף שָׁמֹם נָטְפוּ מִפְּנֵי אֱלֹהִים <sup>הקדש בעל היבולות
בעקב ופירות ביום</sup> זֶה סִינֵי
 מִפְּנֵי אֱלֹהִים <sup>הקדש בעל היבולות
בעקב ופירות ביום</sup> אֱלֹהֵי <sup>הקדש בעל היבולות
בעקב ופירות ביום</sup> יִשְׂרָאֵל: י גִּשְׁם נְדָבוֹת
 תְּנִיף אֱלֹהִים <sup>הקדש בעל היבולות
בעקב ופירות ביום</sup> נִחֲלָתָךְ וְנִלְאָה אֶתָּה כּוֹנֵנָתָה:

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

ובעולם הבא. התורה מזכה את האדם לרשת שני עולמות,
 עולם הזה ועולם הבא. כל מי שמשתדל בתורה, משתדל
 בחיים. חיים בעולם הזה, וחיים בעולם הבא. נצול מכל
 הענשים הרעים שלא יכולים לשלט עליו. אם בהשתדלות
 כך, כל שכן מי שעושה מעשה.

אותם שלא שומרים את ברית הקדש הזו גורמים התפרדות
 בין ישראל לאביהם שבשמים

גִּשְׁם נְדָבוֹת תְּנִיף וגו' (ס"ח, י'): [זוהר ח"א פ' וישב (דף קפ"ט):] ובא
 וראה, אותם שלא שומרים את ברית הקדש הזו,
 גורמים התפרדות בין ישראל לאביהם שבשמים, משום
 שכתוב וסרתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחיתם להם,
 וכתוב ועצר את השמים ולא יהיה מטר. שזהו כמו
 שמתחנה לאלוה אחר, שמשקר באות הברית הקדושה הזו.
 וכאשר הברית הקדושה נשמרת בעולם כראוי, אז הקדוש

יֵא חִיתָךְ יִשְׁבוּ בָּהּ תָּבִין בְּמוֹכָתְךָ לְעֵנִי אֱלֹהִים ^{הַתָּה עַל חַסְדֶּיךָ}
 יב אֲדַנִּי וַתֵּן אִמֶּר חֲמֻשָּׁרוֹת צָבָא רַב: יג מְלָכֵי צָבָאוֹת
 יִדְדוּן יִדְדוּן וַיָּנֹת בֵּית תַּחְלָק שָׁלָל: יד אִם תִּשְׁכַּבְנוּ בֵּין
 שְׁפָתִים בְּנָפִי יוֹנָה נִחְפָּה בְּכֶסֶף וְאַכְרוּתֶיהָ בִּירְקָרָק
 חֲרוּץ: טו בְּפֶרֶשׁ שְׂדֵי מְלָכִים בָּהּ תִּשְׁלַג בְּצִלְמוֹן: טז הָר
 אֱלֹהִים ^{הַתָּה עַל חַסְדֶּיךָ} הָר בְּשָׁן הָר גְּבַנְגִּים הָר בְּשָׁן: יז לְמָה
 תִּרְצְדוּן הָרִים גְּבַנְגִּים הָהָר חֲמֹד אֱלֹהִים ^{הַתָּה עַל חַסְדֶּיךָ} לְשִׁבְתּוֹ

זוהר תהלים

ברוך הוא נותן ברכות למעלה להריק בעולם, כמו
 שְׁנֵאֲמַר (תהלים סח) גֶּשֶׁם נְדָבוֹת תִּנְיָף אֱלֹהִים נַחֲלָתְךָ וְנִלְאָה
 אֶתָּה כּוֹנֵנָתָה. גֶּשֶׁם נְדָבוֹת - זֶהוּ גֶשֶׁם יֶצוֹן, כְּשֶׁמִּתְרַצָּה
 הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וְרוּצָה לְהַרְיֵק לָהּ
 בְּרָכוֹת, אֲזִי נַחֲלָתְךָ וְנִלְאָה אֶתָּה כּוֹנֵנָתָה. נַחֲלָתְךָ - הֵם
 יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם נַחֲלָתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר
 (דברים לב) יַעֲקֹב חָבֵל נַחֲלָתוֹ. וְנִלְאָה - זֶה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל,
 שֶׁהִיא נִלְאָה בְּאַרְץ אַחֲרָת. שֶׁהִיא צְמָאָה לְשִׁתּוֹת, וְאִזְּהִיא
 נִלְאָה. וּכְשֶׁאֲוֹתוֹ גֶּשֶׁם שֶׁל רְצוֹן נִתֵּן, אִזְּהִיא כּוֹנֵנָתָה.
 וְעַל כֵּן שְׁמִים וְאַרְץ וְכָל צָבָאָם, כָּלֵם עוֹמְדִים עַל הַקִּיּוֹם
 הַזֶּה, שֶׁכְּתוּב (ירמיה לג) אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֲקוֹת
 שְׁמִים וְאַרְץ לֹא שְׁמַתִּי, וּמִשּׁוּם כֵּךְ צָרִיךְ לְהִזְהָר בְּזֶה,
 וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ. וּמִשּׁוּם כֵּךְ כְּתוּב וַיְהִי יוֹסֵף יָפָה תֹּאֵר וַיְפַה
 מֶרְאֶה, וְאַחֲרָיו כְּתוּב וַתִּשָּׂא אִשָּׁת אֲדֹנָיו אֶת עֵינֶיהָ אֶל
 יוֹסֵף.

אֵלֶּיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִשְׁבֶּן לְנֶצַח: יְיָ רֶכֶב אֱלֹהִים
 רַבְתִּים אֶלֶּיךָ שְׁנֵאָן אֲדָנִי בָּם סִינִי בַּקֹּדֶשׁ:

— זוהר תהלים —

אֶלֶּיךָ שְׁנֵאָן כָּלִל שֶׁל כָּל הַצִּיּוּרִים = שׁו"ר נִשְׁ"ר אֲרִי"ה ו' זֶהוּ
 אָדָם

רֶכֶב אֱלֹהִים רַבְתִּים וּגו' (סח, יח): [זוהר ח"א פרשת בראשית (דף יח:)]
 עַץ פָּרִי עֲשֵׂה פָרִי - דְּמוּת זָכָר וּנְקֵבָה. וְדְמוּת פְּנִיָּהּ פְּנִי
 אָדָם, אֵלֶּה אֵינָם כְּאוֹתָם כְּרוּבִים. אֵלֶּה פְּנִים גְּדוּלוֹת בְּדְמוּת
 חֲתוּמָה. כְּרוּבִים, פְּנִים קִטְנוֹת כְּמוֹ תִּינוּקוֹת. פְּנֵי אָדָם, כָּל
 הַדְּמוּת כְּלוּלוֹת בָּהֶם. בְּגִלְלָה שֶׁהֵם פְּנִים גְּדוּלוֹת וּמִצְטַיֵּרִים
 בָּהֶם צִיּוּרִים חֲקוּקִים כְּמוֹ חֲקִיקוֹת שֵׁם הַמֶּפָּרֶשׁ בְּאַרְבַּעַת
 צַדֵּי הָעוֹלָם, מִזֶּרֶחַ מִצְרָ"ב צָפוֹן וְדָרוֹם.

מִיכָאֵל רֹשֶׁם רְשׁוּם לְצַד דָּרוֹם, וְכָל הַפְּנִים מִסְתַּכְלִים
 אֵלָיו. פְּנֵי אָדָם, פְּנֵי אֲרִי"ה, פְּנֵי שׁו"ר, פְּנֵי
 נִשְׁ"ר. אָדָם הוּא זָכָר וּנְקֵבָה, וְלֹא נִקְרָא אָדָם פָּרִט לְאֵלֶּה.
 מִצְטַיֵּרִים צִיּוּרִים שֶׁל רֶכֶב אֱלֹהִים רַבְתִּים, שֶׁכְּתוּב (תהלים
 סח) רֶכֶב אֱלֹהִים רַבְתִּים אֶלֶּיךָ שְׁנֵאָן. שְׁנֵאָן כָּלִל שֶׁל כָּל
 הַצִּיּוּרִים, שׁו"ר נִשְׁ"ר אֲרִי"ה. ו' זֶהוּ אָדָם, הַתְּפִשְׁטוֹת
 שֶׁנִּכְלָלָה בְּאֶחָד בְּסוּד זָכָר וּנְקֵבָה. וְכָל הָאֱלֹפִים וּרְבֻבוֹת,
 כָּלִם יוֹצֵאִים מִהֶסוּד הַזֶּה שְׁנֵאָן. וּמִהַדְּמוּת הֵלְלוּ נִפְרָדִים
 כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּצִדֵּיהֶם כְּמוֹ שְׂרָאוּי לָהֶם. וְאֵלֶּה הֵם
 שְׁמֵשְׁלָבִים אֶחָד בְּאֶחָד, וְכְלוּלִים אֶחָד בְּאֶחָד, לְהִיּוֹת כָּל
 אֶחָד וְאֶחָד כְּלוּל בְּחִבְרוֹ. שׁו"ר נִשְׁ"ר אֲרִי"ה אָדָם

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

מִתְנַהֲגִים בְּסוּד שֶׁל אֲרַבְעָה שְׁמוֹת חֻקִּים עוֹלִים
לְהִתְנַהֵּג וּלְהִסְתַּכֵּל. עוֹלָה לְהִתְנַהֵּג וּלְהִסְתַּכֵּל שׁוֹר אֶל פָּנֵי
אָדָם. עוֹלָה שֵׁם אֶחָד מִתַּעֲטֵר מְחַקֵּק בְּסוּד שֶׁל שְׁנֵי גֻּנִים,
וְהוּא א"ל. אַז חוֹזֵר לְאַחֹר, וְהִכְסֵּא חוֹקֵק וְגוֹלֵף אוֹתוֹ,
וְנִרְשָׁם לְהִתְנַהֵּג בְּסוּד הַשֵּׁם הַזֶּה. עוֹלָה לְהִתְנַהֵּג וּלְהִסְתַּכֵּל
נֶשֶׁר אֶל פָּנֵי הָאָדָם. עוֹלָה שֵׁם אֶחָד, מִתַּעֲטֵר מְחַקֵּק בְּסוּד
שֶׁל שְׁנֵי פָנִים גֻּנִים לְהִיּוֹת מוֹאָר וְלַעֲלוֹת בַּעֲלִיָּה בַּעֲטוּר
שְׁלִמְעָלָה, וְהוּא גְדוֹל. אַז חוֹזֵר לְאַחֹר, וְהִכְסֵּא חוֹקֵק
וְגוֹלֵף אוֹתוֹ, וְנִרְשָׁם לְהִתְנַהֵּג בְּסוּד הַשֵּׁם הַזֶּה.

עוֹלָה לְהִתְנַהֵּג וּלְהִסְתַּכֵּל אֶרֶיָּה אֶל פָּנֵי אָדָם. עוֹלָה שֵׁם
אֶחָד מִתַּעֲטֵר מִתְחַקֵּק בְּסוּד שֶׁל שְׁנֵי פָנִים גֻּנִים
לְהִתְחַזֵּק וּלְהִתְיַשֵּׁר בְּתִקְוָה, וְהוּא גְבוּר. אַז חוֹזֵר לְאַחֹר,
וְהִכְסֵּא חוֹקֵק וְגוֹלֵף אוֹתוֹ, וְנִרְשָׁם לְהִתְנַהֵּג בְּסוּד הַשֵּׁם
הַזֶּה. אֲד"ם מְסַתְּכָל בְּכֻלָּם, וְכֻלָּם עוֹלִים וּמְסַתְּכִים בּוֹ.
אַז כָּלֶם הַצִּטִּירוֹ בְּחֻקֵּיקָתָם בְּצִיּוּר זֶה בְּסוּד שֵׁם אֶחָד
שֶׁנִּקְרָא נוֹרָא. וְאֵז כְּתוּב עָלֶיהֶם (יחזקאל א) וְדַמּוּת פְּנֵיהֶם
פָּנֵי אָדָם. כָּלֶם כְּלוּלִים בְּדַמּוּת הַזֶּה. וְהַדַּמּוּת הַזֶּה כּוֹלֵלֶת
אוֹתָם. וְעַל סוּד זֶה נִקְרָא הַקְדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא (נחמיה ט)
הָאֵל הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא. שֶׁהֵרִי הַשְׁמוֹת הִלְלוּ חֻקִּים
הֵם לְמַעֲלָה בְּסוּד הַמְרַכְּבָה הַעֲלִיּוֹנָה, כְּלוּלָה בְּאַרְבַּע
אוֹתִיּוֹת יְהו"ה, שֶׁהוּא הַשֵּׁם שְׁכוּלִל הַכֹּל. דְּמִיּוֹת הָאֵלָה
מְחַקְקוֹת וְגִלּוּפוֹת בְּכִסָּא, וְהִכְסֵּא חֻקֵּיק מְרַקֵּם בָּהֶם, אֶחָד
לְיָמִין וְאֶחָד לְשְׂמָאל וְאֶחָד לְפָנִים וְאֶחָד לְאַחֹר, רִשּׁוֹם

יט עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי לְקַחַת מִתְּנוּת בְּאָדָם וְאִם
 סוֹרְרִים לְשֹׁכֵן יְהוָה אֱלֹהִים ^{הַתָּה בְּעַל חִבּוּלֹת וּבְנֵי הַמְּרוֹחַת בָּיִת} : כ בְּרוּךְ אֲדֹנֵי יוֹם יוֹם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּאַרְבַּעַת צַדִּי הָעוֹלָם. הַפֶּסֶא, כִּשְׁהוּא עוֹלָה, רָשׁוּם
 בְּאַרְבַּע הַדְּמִיּוֹת הִלְלוּ. אַרְבַּעַת הַשְּׁמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים הִלְלוּ
 לוֹקָחִים אֶת הַפֶּסֶא הַזֶּה, וְהַפֶּסֶא נִכְלָל בָּהֶם, עַד שְׁלוֹקָח
 וְלוֹקָט נִפְשׁוֹת וְעֲנוּגִים שֶׁל כְּסוּפִים. כִּיּוֹן שְׁלוֹקָח וְלוֹקָט
 אוֹתָם עֲנוּגִים וְכְסוּפִים, יוֹרֵד מֵלֹא כְּמוֹ עֵץ שֶׁמֶלֶא עֲנָפִים
 לְכָל צַד וּמֵלֹא פְרוֹת. כִּיּוֹן שֶׁהוּא יוֹרֵד, יוֹצֵאִים אַרְבַּע
 הַדְּמִיּוֹת הִלְלוּ מְצִיּוּרִים בְּצִיּוּרֵיהֶם חֲקוּקִים מְאִירִים נוֹצְצִים
 מְלַהֲטִים, וְהֵם זוֹרְעִים זֶרַע עַל הָעוֹלָם, וְאִזּוּ נִקְרָא עֵשֶׁב
 מְזִרִיעַ זֶרַע, הָעֵשֶׁב שֶׁהֵם זוֹרְעִים זֶרַע עַל הָעוֹלָם.

מִתְּנוּת טוֹבוֹת מִהַקְבָּ"ה בְּזִכּוֹת – אֶהְרֹן מֹשֶׁה וּמִרְיָם

עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי וְגו' (סח, יט) : [זוהר ח"ג פ' אמור (דף ק"ג).]
 שְׁנִינוּ, שְׁלֹשׁ מִתְּנוּת עֲלִיּוֹנוֹת הַזְדַּמְנוּ לְיִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי
 שְׁלֹשָׁה אַחִים: מֹשֶׁה, אֶהְרֹן וּמִרְיָם. מִן – בְּזִכּוֹת מֹשֶׁה. עֲנִי
 כְּבוֹד – בְּזִכּוֹת אֶהְרֹן. בָּאֵר – בְּזִכּוֹת מִרְיָם. וְכֻלָּם אַחֻזִּים
 לְמַעְלָה. מִן בְּזִכּוֹת מֹשֶׁה, שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת טז) הִנְנִי מִמְטִיר לָכֶם
 לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם. מִן הַשָּׁמַיִם (דוּקָא) – זֶה מֹשֶׁה. עֲנִי כְבוֹד
 בְּזִכּוֹת אֶהְרֹן, שֶׁכְּתוּב (בְּמִדְבָר יד) אֲשֶׁר עֵינַי בְּעֵינָי (אֶהְרֹן) נִרְאָה
 אֶתָּה ה' וְגו', וְכְתוּב (וַיִּקְרָא טז) וְכִסֵּה עֲנַן הַקְּטָרֶת. מִה לְמַעְלָה
 שְׁבָעָה, אִם כָּאֵן גַּם שְׁבָעָה, שֶׁהָרִי בְּקִטְרֶת שְׁבָעָה עֲנִיִּים

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

נִקְשָׁרִים כְּאַחַד (ועוד). וְאַהֲרֹן הוּא רֹאשׁ לְכָל שְׁבַעַת הָעֲנָנִים, וְהוּא קוֹשֵׁר אֶת שֵׁשֶׁת הָאַחֲרִים עִמּוֹ בְּכָל יוֹם. בְּאֵר בְּזִכּוֹת מַרְיָם, שֶׁהָרִי הָיָא וְדָאִי נִקְרָאת בְּאֵר. וּבִסְפָּר הָאֲגָדָה, (שמות ב) וַתִּתְּצַב אַחֲתוֹ מִרְחָק לְדַעַה וְגו' – זוֹהִי בְּאֵר מִיָּם חַיִּים, וְהִפֵּל קֶשֶׁר אֶחָד. מִתָּה מַרְיָם – הִסְתַּלְּקָה הַבְּאֵר, שֶׁכְּתוּב (במדבר ב) וְלֹא הָיָה מִיָּם לְעֵדָה. וּבִאֲוֹתָהּ שָׁעָה רָצְתָה בְּאֵר אַחֲרֵת לְהִסְתַּלֵּק, שֶׁהִיָּתָה מְצוּיָה עִם יִשְׂרָאֵל. כְּשֶׁרָאֲתָה שֶׁשָּׂה עֲנָנִים שֶׁהָיוּ קְשׁוּרִים עָלֶיהָ, נִקְשְׁרָה הָיָא בָּהֶם. מִת אַהֲרֹן, הִסְתַּלְּקוּ אוֹתָם עֲנָנִים וְהִסְתַּלֵּק עֲנָן הַבְּאֵר עִמָּהֶם. בָּא מֹשֶׁה, הִחְזִיר אוֹתָם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (תהלים סח) עָלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי לְקַחַת מִתְּנוֹת בְּאֲדָם. לְקַחַת מִתְּנוֹת וְדָאִי, אוֹתָן מִתְּנוֹת שֶׁהָיוּ בְּרֵאשׁוֹנָה – בְּאֵר וְעֲנָנִים. בְּאֵר – זֶה בְּאֵרוֹ שֶׁל יִצְחָק. עֲנָנִים – אֵלוֹ הָעֲנָנִים שֶׁל אַהֲרֹן. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִפְּנֵי מָה זָכָה אַהֲרֹן לָזֶה? מִשּׁוֹם שֶׁהוּא קְשׁוּר בְּעֲנָנִים (ראש לעננים), וְהוּא נִקְשֵׁר כָּל יוֹם וְיוֹם לְכָלם כְּאַחַד, שֶׁכָּלם מִתְּבָרְכִים עַל יָדוֹ.

אַשְׁרֵי חִלְקוֹ שֶׁל מֹשֶׁה שֶׁרְבוּנוֹ חֲפִץ בִּיקְרוֹ עַל כָּל שְׂאֵר בְּנֵי הָעוֹלָם

עָלִיתָ לְמָרוֹם וְגו' (סח, יט): [זוהר ח"ג פ' נשא (דף קמ"ח.)] וְהָיָה בְּיוֹם כָּלוֹת מֹשֶׁה, וְדָאִי כָלְתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה. שֶׁשְׁנִינּוּ, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מָהוּ שֶׁכְּתוּב (תהלים סח) עָלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי וְגו'? אֵלָּא בְּשָׁעָה שֶׁאָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא (שמות ג) שֶׁל נְעִלְיָה מֵעַל רִגְלֶיהָ, הִזְדַּעְזַע הָהָר. אָמַר מִיכָאֵל לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

ברוך הוא: רבונו של עולם, התרצה לסתור אדם? והרי כתוב (בראשית ה) זכר ונקבה בראם ויברך אתם, ואין נמצאת הברכה אלא במי שהוא זכר ונקבה, ואתה אומר להפריד מאשתו? אמר לו: הרי קים משה פריה ורביה, כעת אני רוצה שישא את השכינה, ובשבילו תרד השכינה לדור עמו. זהו שכתוב עלית למרום שבית שבי. ומהו השבי? שכינה שנשאה לך. לקחת מתנות באדם. באדם לא כתוב, אלא באדם הידוע למעלה. וביום שיורדה השכינה, אותו יום שנשאה למשה היא ירדה, זהו שכתוב כלות משה, כלת משה ממש.

אשרי חלקו של משה שרבונו חפץ ביקרו על כל שאר בני העולם

עֲלִיתָ לְמָרוֹם וּגו' (סח, יט): [זוהר במדבר פ' נשא (דף קמ"ח):] וביהושע שפניו כפני הלבנה, כתוב (יהושע ה) של נעלך, שלא נפרד אלא בזמנים ידועים, שהרי השכינה לא נשאה לו כל כך ולא נראתה לו, שכתוב (שם) ויפל יהושע אל [על] פניו ארצה. אבל כאן כלת משה ודאי. מתנות באדם, מתנת כתוב. אשרי חלקו של משה שרבונו חפץ ביקרו על כל שאר בני העולם.

הופיע והאיר לישראל מהר פארן - ממה שאמרו בני פארן שלא רוצים לקבל מזה הוסיפו ישראל חביבות ואור יותר כראוי

עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי וּגו' (סח, יט): [זוהר ח"ג פ' בלק (דף קצ"ב).] בא וראה, כתוב (שופטים ה) ה' בצאתך משעיר

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

בְּצַעֲדָךְ מְשִׁדָּה אָדוֹם אֶרֶץ רַעֲשָׁה וְגו'. בְּשַׁעַת שְׂרָצָה הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא לְתַת תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, הֵלֶךְ וְזָמַן אֶת בְּנֵי עַשׂוֹ וְלֹא
 קִבְּלוּהָ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים לג) ה' מְסִינִי בָּא וְזָרַח מִשְׁעִיר
 לָמוֹ, וְלֹא רָצוּ לְקַבְּלָהּ. הֵלֶךְ לְבָנֵי יִשְׁמַעֲאֵל, וְלֹא רָצוּ לְקַבְּלָהּ,
 שֶׁכְּתוּב הוֹפִיעַ מִהֵר פֶּאֶרְזָן. כִּיּוֹן שֶׁלֹּא רָצוּ, חֲזַר לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל.
 כֹּף שָׁנִינוּ. עִכְשָׁו יֵשׁ לִשְׁאֹל, וְהָרִי שָׁנִינוּ שָׁאִין חֲטָאָה כְּשֶׁאִדָּם
 מִדְּקָדֵק דִּיוּקִים בַּתּוֹרָה וְיִשְׁאֹל שְׁאֵלוֹתָיו לְהָאִיר דְּבָרָיו. פֶּסוּק
 זֶה לֹא מִתִּשְׁב, וְיֵשׁ לִשְׁאֹל, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּשֶׁהֵלֶךְ
 לְשַׁעִיר, לֹאִיזָה נְבִיא שְׁלָהֶם הַתְּגִלָּה? וְכְּשֶׁהֵלֶךְ לְפֶאֶרְזָן, לֹאִיזָה
 נְבִיא שְׁלָהֶם הַתְּגִלָּה? אִם תֹּאמַר שֶׁהַתְּגִלָּה לְכֻלָּם, לֹא מִצָּאֵנוּ
 זֶה לְעוֹלָמִים, פָּרַט לְיִשְׂרָאֵל לְבָדָם, וְעַל יְדֵי מִשָּׁה. וְהָרִי
 נִתְבָּאָר שֶׁכֹּף צָרִיךְ הַפֶּסוּק לֹאמַר: ה' לְסִינִי בָּא וְזָרַח לְשַׁעִיר
 לָמוֹ הוֹפִיעַ לְהֵר פֶּאֶרְזָן. מַה זֶה מִשְׁעִיר לָמוֹ? וּמַה זֶה מִהֵר
 פֶּאֶרְזָן? הַכֹּל יֵשׁ לְדַעַת וּלְהַסְתַּכֵּל, וְהָרִי שָׁאִלָנוּ, וְלֹא שֶׁמִּעֲנֵנוּ
 וְלֹא יִדְעֵנוּ.

כְּשֶׁבֶא רַבִּי שְׁמַעוֹן, בָּא וְשָׁאֵל דְּבַר כְּמִקְדָּם. אָמַר לוֹ, הָרִי
 שָׁאֵלָה זֹו נֶאֱמָרָה. ה' מְסִינִי בָּא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות
 יט) הִנֵּה אֲנֹכִי בָּא אֵלֶיךָ בְּעַב הָעֲנָן, וּמִסִּינִי בָּא וְהַתְּגִלָּה
 עָלֵיהֶם. וְזָרַח מִשְׁעִיר לָמוֹ, מִמָּה שֶׁאָמְרוּ בְּנֵי שַׁעִיר שֶׁלֹּא
 רוֹצִים לְקַבֵּל, מִזֶּה הָאִיר לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל וְהוֹסִיף עָלֵיהֶם אוֹר
 חֲבִיבוֹת גְּדוֹלָה. גַּם כֹּף הוֹפִיעַ וְהָאִיר לְיִשְׂרָאֵל מִהֵר פֶּאֶרְזָן,
 מִמָּה שֶׁאָמְרוּ בְּנֵי פֶאֶרְזָן שֶׁלֹּא רוֹצִים לְקַבֵּל, מִזֶּה הוֹסִיפוּ
 יִשְׂרָאֵל חֲבִיבוֹת וְאוֹר יוֹתֵר פְּרָאוּי. וּמַה שֶׁשָּׁאֵלָתָ עַל יְדֵי מִי

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

התגלה אליהם – (בא ראה) סוד עליון הוא, והתגלה הדבר על ידך. התורה יצאה מסוד עליון, של ראש (קדוש) המלך הנסתר. כשהגיעה לזרוע שמאל (ימין), ראה הקדוש ברוך הוא באותה זרוע דם רע שמתרבה משם. אמר, צריך לברר וללכך זרוע זו, ואם לא ימך אותו דם רע, יפגם הכל. אבל צריך לברר מכאן כל פגם.

סדר קבלת התורה אצל עם ישראל בדוקא

מה עשה? קרא לסמא"ל, ובא לפניו, ואמר לו: התרצה תורתי. אמר: מה כתוב בה? אמר לו: לא תרצח. דלג הקדוש ברוך הוא למקום שצריך. אמר: חס ושלוש, תורה זו שלך היא, ושלך תהיה. לא רוצה תורה זו. שב והתחנן לפניו. אמר: רבון העולם, אם אתה נותן לי אותה, כל שלטוני עובר, שהרי שלטוני על הרג הוא, וקרבנות לא יהיו, ושלטוני על כוכב מאדים. אם כך הכל יתבטל מן העולם. רבון העולם, קח תורתך, ולא יהיה לי חלק ונחלה בה. אבל אם נותן לפניך, הרי עם בני יעקב להם ראיה. והוא חשב שלשון הרע אמר עליהם. וזהו וזרח משעיר למו, משעיר ממש יצא לישראל אור. אמר סמא"ל: ודאי אם בני יעקב יקבלו את זה, יעברו מן העולם ולא ישלטו לעולמים. שב אליו כמה פעמים ואמר זה, ואמר לו: אתה בכור, ולך ראיה. אמר לו: הרי לו בכורתי, והרי מכתיה לו, ואני הודיתי. אמר לו: הואיל ולא רצית שיהיה לך בה חלק, תעבר ממנה בכל. אמר: יפה. אמר

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

לו: הואיל וכך, תן לי עצה איך אעשה שיקבלוה בני יעקב שאתה אומר. אמר לו: רבון העולם, צריך לשחד אותם. קח אור מאור חילות השמים ותן עליהם, ובזה יקבלוה, והרי שלי יהא בתחלה. הפשיט ממנו אור שכסה אותו, ונתן לו לתת להם לישראל, זהו שכתוב וזרח משעיר למו. משעיר ממש. זה סמא"ל, שכתוב (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו. למו – לישראל.

ביון שבער זה והעביר דם רע מזרוע שמאל, חזר לזרוע ימין (שמאל). ראה בו גם כך. אמר: כך גם צריך לנקות מדם רע זרוע זו. קרא לרה"ב, אמר לו: התרצה תורתך? אמר לו: מה כתוב בה? דלג לו ואמר: לא תנאף. אמר: אוי אם ירשה זו יוריש לי הקדוש ברוך הוא, ירשה רעה שיעבר ממני כל שלטוני בה, שהרי ברפת המים נטלתי, ברפת דגי הים, שכתוב (בראשית א) פרו ורבו וגו', וכתוב (שם יז) והפרייתי אתו והרבייתי אתו וגו', וכתוב (שם טז) והוא יהיה פרא אדם. התחיל להתחנן לפני רבוננו ואמר לו: רבון העולם, שני בנים יצאו מאברהם – הרי בני יצחק, תן להם, ולהם ראוייה. אמר לו: איני יכול, שאתה הבכור ולך ראוייה. התחיל להתחנן לפניו, ואמר: רבון העולם, בכורתי תהא שלו, ואור זה שירשתי על זה, קח ותן להם. וכך עשה. זהו שכתוב הופיע מהר פארן. מה שונה שבסמא"ל כתוב וזרח, וברה"ב כתוב הופיע? אלא נטל באותו אור שהפשיט ממנו סמא"ל חרב והרג, להרג בדין ולהרג כראוי. זהו שכתוב (שם) ואשר חרב גאותך. אף על גב שלא היתה שלך. ונטל אותה ברכה שהפשיט ממנו רה"ב קצת, כמו שהופיע קצת מברכתם

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

לַעֲשׂוֹת פְּרִיָּה וּרְבִיָּה. בְּגִלְל כֶּךָ הוֹפִיעַ מִהֵר פֶּאֶרְן, וְלֹא
כָּתוּב וְזָרַח.

עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי

בִּיּוֹן שְׁנִטְל מִתְּנוֹת אֵלּוּ לְיִשְׂרָאֵל מֵאוֹתָם שְׁלִיטִים גְּדוֹלִים,
בָּא וְקָרָא לְכָל אוֹתָם רַבּוֹת קֹדֶשׁ שְׁמֻמִּים עַל שְׁאָר
הָעַמִּים, וְהִשִּׁיבוּ לוֹ גַּם כֶּךָ, וּמִכָּלֶם קִבֵּל וְנִטְל מִתְּנוֹת
לְתֵת לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל. לְרוֹפֵא שֶׁהָיָה לוֹ כָּלִי אֶחָד מִלֹּא סֵם
חַיִּים וּשְׁמָרוֹ לִבְנֵי. רָצָה לְתֵת לִבְנֵי אֶת אוֹתוֹ כָּלִי שְׁמֵן
אֶפְרֶסֶמוֹן שֶׁל סֵם חַיִּים. הָרוֹפֵא הָיָה חָכֵם, אָמַר: עֲבָדִים
רָעִים יֵשׁ בְּבֵיתִי, אִם יִדְעוּ שְׁאֲנִי נוֹתֵן לִבְנֵי אוֹצֵר זֶה,
יֵרַע בְּעֵינֵיהֶם וְיִרְצוּ לְהִרְגּוֹ. מָה עָשָׂה? לָקַח קֶצֶת סֵם
הַמָּוֶת וְנָתַן עַל פֶּתַח הַכָּלִי, קָרָא לְעֲבָדָיו וְאָמַר לָהֶם: אַתֶּם
נְאֻמִּים לִפְנֵי, הִתְרַצוּ אֶת אוֹתוֹ הַסֵּם? אָמְרוּ: נִרְאָה מִה
זֶה. טָרֵם הִרִיחוּ רָצוּ לָמוֹת. אָמְרוּ בְּלִבָּם: אִם סֵם זֶה יִתֵּן
לִבְנֵי, וְדַאי יָמוֹת, וְאָנּוּ נִירֵשׁ אֶת אֲדוֹנֵנוּ. אָמְרוּ לִפְנֵינוּ:
מוֹרֵנוּ, סֵם זֶה לֹא רָאוּי אֶלָּא לִבְנֵךָ, וְהָרִי שְׁכַר עֲבוֹדָתְנוּ
הַשְּׂאֲרָנוּ אֶצְלָךָ, לָךְ וְתֵן לוֹ לְשַׁחַד שְׁיִקְבֵּל סֵם זֶה. כֶּךָ
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא רוֹפֵא חָכֵם, יָדַע שְׁאֵם יִתֵּן תּוֹרָה
לְיִשְׂרָאֵל טָרֵם שְׁיִוִּדֵיעַ לָהֶם, בְּכָל יוֹם הָיוּ רוֹדְפִים אֶת
יִשְׂרָאֵל עָלֶיהָ וְהוֹרְגִים אוֹתָם. אֲבָל עָשָׂה אֶת זֶה, וְהֵם נִתְּנוּ
לוֹ מִתְּנוֹת וְאוֹצְרוֹת כְּדֵי שְׁיִקְבְּלוּהָ, וְכָלֶם קִבְּלֵם מִשָּׁה לְתֵתָם
לְיִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים סח) עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי וְגו'.

וּמַשּׁוּם זֶה יִרְשׁוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה כָּלִי עֲרֵעוֹר וּבְלִי קִטְרוֹג

יַעֲמֹם לָנוּ הָאֵל יִשְׁוַעְתָּנוּ סִלָּה: כֹּא הָאֵל לָנוּ אֵל
 לְמוֹשְׁעוֹת וְלִיהוֹנָה (קרי ולאליהם) אֲדֹנֵי לְמוֹת תּוֹצְאוֹת:
 כֹּב אֵךְ אֱלֹהִים הַקֹּב בְּעַל הַיְּבוֹת
וּבְעַל הַמּוֹת כִּלְיִם יִמְחֶץ רֹאשׁ אִיָּבֹי קִדְקֵד שְׁעַר
 מַתְּחֵלֶךְ בְּאַשְׁמֹיו: כֹּב אֲמַר אֲדֹנֵי מִבֶּשֶׁן אֲשִׁיב אֲשִׁיב

— זוהר תהלים —

כָּלֵל. בְּרוּךְ הוּא, בְּרוּךְ שָׁמוּ לְעוֹלָם וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים. בֹּא
 וְרָאָה, עֲדִים שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵלֹ מִתְּנוּת וְאוֹצְרוֹת שֶׁקִּבְּלוּ,
 וּמִשּׁוּם זֶה לֹא הָיָה שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם הַמּוֹת וְלֹא צַד הָאֲחֵר. וְלֹא
 דִּי לָהֶם שֶׁלְקָחוּ הַתּוֹרָה בְּלִי עֲרֵעוֹר כָּלֵל, אֲלֵא שֶׁקִּבְּלוּ
 אוֹצְרוֹת וּמִתְּנוּת מִכָּלֵם. כִּיּוֹן שֶׁחָטְאוּ מֵה כָּתוּב? (שְׁמוֹת לֵג)
 וַיִּתְּנָצְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדִים. הֵם מִתְּנוּת בְּאֲדָם. מֵה נִשְׁאָר
 מֵהֶם? אוֹתוֹ שְׁבִי, שֶׁכָּתוּב עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִיתָ שְׁבִי וְגו'.

בְּרוּךְ אֲדֹנֵי יוֹם יוֹם וְגו' (סח, כ): [זוהר ח"א פ' מִקֵּץ (דף קצ"ד)] בֹּא
 וְרָאָה, [כְּמוֹ שְׁנֵי אֲמָר] (שם סח) בְּרוּךְ אֲדֹנֵי יוֹם יוֹם יַעֲמֹם לָנוּ.
 בְּרוּךְ אֲדֹנֵי, בְּאֵלֵךְ דִּלְתָּ נִו"ן יו"ד, וְהַפְסוּק הַזֶּה הוּא סוּד
 הַחֲכָמָה. יוֹם יוֹם – אֵלֹ שְׁנֵי יָמִים, כְּמוֹ שְׁנֵי אֲמָר וְיָהִי מִקֵּץ
 שְׁנֵי יָמִים. וּפְרָעָה חָלַם וְהִנֵּה עֲמִיד עַל הַיָּאֹר – סוּד הוּא,
 כְּמוֹ שְׁנֵי אֲמָר, זֶה יוֹסֵף, שְׁנֵי הַנְּהָר [שְׁכַל הַנְּהָר] הַזֶּה הוּא יוֹסֵף הַצַּדִּיק.

יֵשׁ לָנוּ לְשִׁים לֵב לְאַמוּנַת הַקֶּבֶ"ה שֶׁכֵּל דְּבָרָיו דְּבָרֵי אֱמֶת
 וְאַמוּנָה רַבָּה שֶׁכִּיּוֹן שְׁאוּמֵר דְּבָר הַכֵּל נַעֲשֶׂה וְזֶה הָאִישׁ דּוֹחֵק
 הַלֵּב, וְאוֹמֵר: לְכֻמָּה שְׁנִים וּלְכֻמָּה זְמוּנִים יִשְׁתַּלֵּם זֶה

אֲמַר ה' מִבֶּשֶׁן וְגו' (סח, כג): [זוהר ח"א ג' פ' בִּלְק (דף קפ"ה)]. כָּתוּב

מִמְצָלוֹת יָם: כִּי לִמְעַן תִּמְחֹץ רִגְלְךָ בְּדָם לְשׁוֹן כְּלִבְיֶךָ
 מֵאֲיִבִים מִנְּהוּ: כִּי רָאוּ הַלִּיבוֹתֶיךָ אֱלֹהִים
 הַלִּיבוֹת אֵלֵי מַלְכִּי בַּקֶּדֶשׁ: כִּי קִדְּמוּ שָׁרִים אַחֵר נִגְנִים
 בְּתוֹךְ עֲלָמוֹת תּוֹפְפוֹת: כִּי בְּמִקְהֵלוֹת בָּרְכוּ אֱלֹהִים
 יְהוָה ^{הַתָּה בְּעַל הַכִּסֵּא} מִמְּקוֹר יִשְׂרָאֵל: כִּי שֵׁם בְּנִימָן צָעִיר
 רִדָּם שָׂרֵי יְהוּדָה רִנְמָתָם שָׂרֵי זְבֻלֹן שָׂרֵי נַפְתָּלִי: כִּי צָנְהָ
 אֱלֹהֶיךָ ^{הַתָּה בְּעַל הַכִּסֵּא} עֵינֶיךָ עֵינֶיךָ אֱלֹהִים ^{הַתָּה בְּעַל הַכִּסֵּא} זֶה פָּעֵלְתָּ לָנוּ:
 לִמְחִיבְךָ עַל יְרוּשָׁלַם לָךְ יוֹבִילוּ מַלְכִּים שִׂי:

— זוהר תהלים —

(תהלים סח) אָמַר ה' מִבֶּשֶׁן אָשִׁיב אָשִׁיב מִמְצָלוֹת יָם. יֵשׁ לָנוּ
 לְשִׁים לֵב לְאַמּוֹנַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכָל דְּבָרָיו דְּבָרֵי אֱמֶת
 וְאַמּוֹנָה רַבָּה. שְׁפִינֹן שְׂאוֹמֵר דָּבָר, הַכֹּל נַעֲשֶׂה. וְזֶה הָאִישׁ
 דּוֹחֵק הַלֵּב, וְאוֹמֵר: לִכְמָה שָׁנִים וּלְכֻמָּה זְמַנִּים יִשְׁתַּלֵּם זֶה,
 שֶׁהוּא כָךְ. כְּפִי גִדְּלָתוֹ, שְׁכָל הָעוֹלָמוֹת מְלָאִים כְּבוֹדוֹ, כֵּךְ זֶה.
 דְּבָרָיו אָדָם קָטָן, וְכָל דְּבָרָיו הֵם לְפִי שְׁעָה, כֵּךְ הוּא לְפִי שְׁעָה.
 אֲבָל בְּתִשׁוּבָה וּבִכְבֻּשָׁה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים וּבְדַמְעוֹת רַבּוֹת, הוּא
 קְדוֹשׁ גָּדוֹל וְעֲלִיּוֹן עַל כָּל הָעוֹלָם, מְזַהֵר אֹרֹן, וּמְקַמֵּט
 קִדְּשָׁתוֹ לְאָדָם לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ. אָמַר ה'. לַעֲתִיד לָבֹא עֲתִיד
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַתְעוֹרֵר וּלְהַשִּׁיב מִבֶּשֶׁן כָּל אוֹתָם
 שֶׁהִגְדּוּ חַיִּים הַשְׁדָּה וְאָכְלוּ אוֹתָם. מִשׁוּם שֵׁשׁ בְּעוֹלָם (אף כֹּאן
 מֶלֶךְ הַבֶּשֶׁן) מְקוֹם מוֹשָׁב שֶׁל כָּל חַיִּים גְּדוֹלוֹת וְהָרִים רָמִים
 וְגְדוֹלִים וְנִסְתָּרִים אֵלּוּ בְּאֵלּוּ, וְעֵרֵד הַמַּדְבָּר הַתְּקִיף שָׁם, הוּא
 עוֹג, (בֵּין) עֲרוּדֵי הַמַּדְבָּר הִיא, וּמִצּוֹי שָׁם כָּחוּ, מִשׁוּם שֶׁהִיא

לא גַעַר חַיִּית קִנְהָ עֲדַת אֲבִירִים בְּעִגְלֵי עַמִּים מִתְרַפֵּם
 בְּרָצִי בִסָּף בְּזֹר עַמִּים קְרִבּוֹת יִחְפְּצוּ: לֵב יִאֲתִיו
 חֲשָׁמְנִים מִנִּי מִצָּרִים בּוֹשׁ תִּרְיֵן יִדְּיוֹ לֵאלֹהִים: הקדוה בעל חסודות
בסוד חסודות ביום
 לֵג מִמְּלָכוֹת הָאָרֶץ שִׁירוֹ לֵאלֹהִים הקדוה בעל חסודות
בסוד חסודות ביום וּמָרוּ אֲדָנֵי

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

מֶלֶךְ הַבִּשְׁן, שְׁכַל מַלְכֵי הָעוֹלָם לֹא יִכְלוּ לַעְרֹךְ נִגְדּוֹ קֶרֶב בְּגִלְל
 חֲזֵק הַבִּשְׁן, וּבֹא מִשָּׁה וְעָרַךְ נִגְדּוֹ קֶרֶב.

חוט קטן כשערה בין חמץ למצה נקוד

גַעַר חַיִּית קִנְהָ וּגּוֹ' (סח, לא): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רנ"ב.)] רַבִּי שְׁמַעוֹן
 פָּתַח וְאָמַר, (תהלים סח) גַעַר חַיִּית קִנְהָ עֲדַת אֲבִירִים בְּעִגְלֵי
 עַמִּים. גַעַר חַיִּית - זוּ הַחִיָּה שְׁאָחֲזוּ בָּהּ עָשׂוּ. קִנְהָ - לְמִדָּנוּ,
 שְׂבִיּוֹם שֶׁנֶּשְׂאָ שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ אֶת בֵּית פִּרְעֹה, בֹּא גִבְרִיאֵל, נָעַץ
 קִנְהָ בֵּינָם הַגָּדוֹל, וְעָלִיו נִבְנִית עִיר שֶׁל רוּמִי. מֵהוּ קִנְהָ? זֶה
 הַזְכָּר שֶׁל זוּ הַחִיָּה רָעָה, שֵׁישׁ לוֹ צִד קָטָן בְּאַחֲזָתוֹ בִּקְדוּשָׁה.
 וְזֶהוּ קִנְהָ שֶׁנַּעֲוֶץ בֵּינָם הַגָּדוֹל, וּמִשּׁוֹם זֶה הִיא שׁוֹלֵטָה עַל
 הָעוֹלָם, וְעַל שְׁלֹטוֹן זֶה כְּתוּב, (ישעיה יט) קִנְהָ וְסוּף קָמְלוּ. קִנְהָ,
 שְׁלֹטוֹן וְרֹאשׁ לְכָל הַמְּלָכוֹת. וְעוֹד קִנְהָ, שְׁעֵתִיד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא לְשֹׁכֵר אוֹתוֹ כְּקִנְהָ זֶה. בֹּא וּרְאֵה, בְּמִצְרַיִם הִיא שׁוֹלֵטָה,
 וּמִמֶּנָּה יּוֹצֵאִים כְּמָה שְׁלֹטוֹנִים לְמִינֵיהֶם, וְהַכֹּל בְּסוּד שֶׁל
 חֲמֵץ. כִּיּוֹן שֶׁשֹּׁכֵר אוֹתָהּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוֹצִיא חֲמֵץ
 וּמִכְנִיס מִצָּה. בְּמָה? בְּחוּט קָטָן מִהַכֹּל שֹׁכֵר אוֹת ח' שֶׁל חֲמֵץ,
 וְנִעֲשֶׂה מִצָּה. אֵלּוֹ אוֹתִיּוֹת, אֲלֵא שֶׁשֹּׁכֵר ח' שֶׁל חִיָּה זֶה, שֶׁנִּקְרָא

סֵלָה: לֹד לְרֹכֵב בְּשָׁמַי שָׁמַי קָדָם הֵן יִתֵּן בְּקוֹלוֹ קוֹל עֹז:
 לֵה תִּנּוּ עֹז לְאֱלֹהִים ^{חֲתִיף בְּעַל חִסְדֹת} עַל יִשְׂרָאֵל גִּבּוֹרָתוֹ וְעֹזוֹ
 בְּשִׁחָקִים: לוֹ נִזְרָא אֱלֹהִים ^{חֲתִיף בְּעַל חִסְדֹת} מִמִּקְדָּשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל
 הוּא נִתֵּן עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעָם בְּרוּךְ אֱלֹהִים ^{חֲתִיף בְּעַל חִסְדֹת}

זוהר תהלים

חֲמֵץ. וְעַל זֶה נִקְרָא חֵית קִנְיָה, שְׁנוּחַ לְשִׁבְרוֹ כְּמוֹ קִנְיָה זֶה. בְּמָה
 נִשְׁבֵּר? בַּחוּט קָטָן כְּמוֹ שֶׁעֶרְה שְׁבֵר ח' וְעֵבֶר מֵאִיתָנָה, וְהִיָּה
 מִצָּח. וְעַל זֶה כְּתוּב גְּעֵר חֵית קִנְיָה. גְּעֵר בָּהּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
 וְנִשְׁבֵּר ח' שֶׁל חֲמֵץ וְנַעֲשֶׂה ה'. (ועובר ח' של חֲמֵץ וְנַעֲשֶׂה). וְעֵתִיד
 הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשִׁבְרֵ לֹ לְאוֹתוֹ קִנְיָה כְּמוֹ זֶה, יִשְׁבֵּר רִגְלֵ
 ק' מִקִּנְיָה, וְיִשְׁאַר הִנֵּה. (ישעיה מ) הִנֵּה ה' אֱלֹהִים בַּחֲזֹק יָבוֹא
 וְזָרְעוּ מִשְׁלָה לֹ הִנֵּה שִׁכְרוּ אֹתוֹ וּפְעָלָתוֹ לְפָנָיו. מֵהוּ וּפְעָלָתוֹ?
 זֶה פִּעַל שֶׁל אֹתָהּ ק' (פִּעֲלָה שֶׁל אוֹתוֹ חֲמֵץ) שִׁישְׁבֵּר אֹתָהּ, וְהִיא
 פִּעֲלָה שֶׁלִּפְנָיו, וְהוּא יַעֲבִיר רִגְלוֹ וְיִהְיֶה הִנֵּה, שְׁנֶאֱמַר (שם מֵא)
 רָאשׁוֹן לְצִיּוֹן הִנֵּה הֵנָּם וְגו'.

תִּנּוּ עֹז לְאֱלֹהִים – יִשְׂרָאֵל נֹתֵנִים כַּח בְּפִמְלִיָּא שֶׁל מַעֲלָה
 בְּבִיכּוֹל

תִּנּוּ עֹז לְאֱלֹהִים וְגו' (סח, לה): [זוהר ח"ב פ' בא (דף ל"ב:)] וַיָּבֹאוּ בְּנֵי
 הָאֱלֹהִים – אֵלֹו מְמַנִּים גְּדוֹלִים שְׁלוּחִים בְּעוֹלָם, לְהַשְׁגִּיחַ
 בְּמַעֲשֵׂי בְנֵי הָאָדָם. לְהַתִּיצֵב עַל ה' – כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (מלכים א כב)
 וְכָל צָבָא הַשָּׁמַיִם עִמָּד עָלָיו מִימִינוֹ וּמִשְׁמָאלוֹ. אֲבָל לְהַתִּיצֵב
 עַל ה', בְּפִסּוּק זֶה מִצָּאנוּ אֶהְבֵּת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל יִשְׂרָאֵל,
 מִשּׁוּם שֶׁהַשְׁלוּחִים הִלְלוּ, שֶׁמְמַנִּים לְהַשְׁגִּיחַ עַל מַעֲשֵׂי בְנֵי

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

הָאָדָם, הוֹלָכִים וּמְשׁוּטָטִים וְלוֹקָחִים אֶת כָּל אוֹתָם הַמַּעֲשִׂים, וּבַיּוֹם שֶׁבָּא הַדִּין לַעֲמֹד לְדוֹן הָעוֹלָם, נַעֲשִׂים קְטֻגוֹרִים לַעֲמֹד עַל בְּנֵי אָדָם. וּבֹא רָאָה, מְכַל הָעַמִּים שֶׁכָּעוֹלָם לֹא עוֹמְדִים לְהַשְׁגִּיחַ בַּמַּעֲשִׂיהֶם רַק עַל יִשְׂרָאֵל לְבָדָם, מַשׁוּם שֶׁאֵלֶּה בְּנִים שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְכִשְׁלֹא נִמְצְאִים הַמַּעֲשִׂים שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּרָאוּי, כְּבִיכּוֹל אוֹתָם שְׁלוּחִים מִמָּנִים, כְּשֶׁרוֹצִים לַעֲמֹד עַל אוֹתָם מַעֲשִׂים שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הֵם עוֹמְדִים וְדַאי עַל ה', שֶׁהֲרִי כְּשִׁישְׁרָאֵל עוֹשִׂים מַעֲשִׂים שֶׁלֹּא כְּשָׂרִים, כְּבִיכּוֹל מַתְשִׂים כְּחוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכִשְׁעוֹשִׂים מַעֲשִׂים כְּשָׂרִים, נוֹתְנִים כַּח וְתִקְףָּ לַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְעַל זֶה כְּתוּב (תהלים סח) תִּגְנוּ עַז לֵאלֹהִים. בְּמָה? בַּמַּעֲשִׂים כְּשָׂרִים, וְעַל זֶה בְּאוֹתוֹ יוֹם כָּל הַשָּׂרִים הַגְּדוֹלִים הַמִּמָּנִים הַתְּכַנְסוּ עַל ה'. עַל ה' וְדַאי, שֶׁהֲרִי בִּיּוֹן שֶׁהַתְּכַנְסוּ עַל יִשְׂרָאֵל, הֵם הַתְּכַנְסוּ עָלָיו.

אֲשֶׁרִי הַתּוֹרָה וְהַתְּפִלָּה שֶׁהִיא קֵן שְׁלָה אֲשֶׁרִי הַנִּשְׁמָה שֶׁהִיא הַקֵּן שְׁלָה שֶׁכִּשְׁהִיא מְקַנְנֶת שָׁם לֹא פוֹחֶדֶת מִכָּל הַמִּקְטָרִגִּים שֶׁל הָעוֹלָם

אם תִּשְׁכַּבּוּ בֵּין שְׁפָתַיִם וְגו' (סח, יד): [תיקונים תכ"א זוהר חדש] אֲשֶׁרִי הִפֵּה שְׁבַתְּפִלָּה עוֹשֶׂה בּוֹ מִשְׁכָּב לְשִׁכְיָנָה, וְזֶהוּ (תהלים סח) **אם תִּשְׁכַּבּוּ בֵּין שְׁפָתַיִם**, שֶׁבֶהֱן אֲדַנִּי שְׁפָתִי תִפְתָּח, לְהַשְׁכִּיב בָּהֶם הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (דברים כב) וְהָאֵם רִבְצָתָ עַל הָאֶפְרָחִים. שֶׁבְּזִמָּן שֶׁהִיא פּוֹרֶשֶׁת כְּנָפֶיהָ עַל גּוֹזְלֶיהָ, שֶׁהֵם יִשְׂרָאֵל, בְּשִׁבְתּוֹת וְיָמִים טוֹבִים, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוָה (לכרך)

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

הפּוֹרֵשׁ סֶכֶת שְׁלוֹם עָלֵינוּ, נִמְצָאוּ בְּחֵרוֹת מִכָּל אַמּוֹת הָעוֹלָם, וּמִשּׁוּם זֶה בְּשִׁבְתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים שֶׁהִיא רוֹבֶצֶת עַל יִשְׂרָאֵל, אֵין לָהֶם פֶּחַד מִכָּל הַמְּקַטְרָגִים שֶׁבַּעוֹלָם. וּכְשִׁיבָאוּ יָמוֹת הַחֹל, נֶאֱמַר בּוֹ (שם) שְׁלַח תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם. וּמֵה יֵשׁ בֵּין הַשְׂכִּינָה הָעֲלִיוֹנָה לַתַּחְתּוֹנָה שֶׁהִכָּל אֶחָד? אֲלֹא הַשְׂכִּינָה הַתַּחְתּוֹנָה הִיא כִּיּוֹנָה, וְנֶאֱמַר בָּהּ (תהלים סח) כִּנְפֵי יוֹנָה נִחְפָּה בְּכֶסֶף, צָרִיךְ לְכַסּוֹתָהּ, שֶׁהִיא יִרְאֶה וּפֶחַד נִמְצָא מִצְדָּה, מִשּׁוּם שֶׁנִּטְלָה מִצַּד הַגְּבוּרָה שֶׁשֵּׁם סִמָּא"ל לְתַבַּע דִּינִים. וּמִשּׁוּם זֶה צָרִיךְ לְכַסּוֹת אוֹתָהּ מִכַּמָּה בַּעֲלֵי דִינִים שֶׁלֹּא מְכִירִים אוֹתוֹ. וּבַמָּה? בְּכֶסֶף, שֶׁהוּא יָמִין, שֶׁבִּגְלָלוֹ נֶאֱמַר, כָּל הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה בְּלִילָה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹשֵׁךְ עָלָיו חוּט שֶׁל חֹסֶד בַּיּוֹם. וּמִשּׁוּם זֶה נִחְפָּה בְּכֶסֶף לְרִשָּׁם אוֹתָהּ מִצַּד הָרַחֲמִים, שֶׁלֹּא יִכִּירוּ בָּהּ בַּעֲלֵי הַדִּין. אֲבָל הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה הִיא כְּנֶשֶׁר, שֶׁלֹּא פּוֹחֶדֶת מִכָּל הָעוֹפּוֹת שֶׁלִּמְעָלָה, וְהַכְּנָפִים שֶׁלָּהּ הֵם מִסּוֹף הָעוֹלָם וְעַד סוֹף הָעוֹלָם, וּבִשְׂבִילָהּ נֶאֱמַר (דברים לב) כְּנֶשֶׁר יַעִיר קִנּוּ, וְזוֹ יְרוּשָׁלַיִם. וְעָלָיו נֶאֱמַר (שם כב) כִּי יִקְרָא קֵן צִפּוֹר. שֶׁהֵקֵן שָׁלָה הִיא יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעְלָה, וְקֵן הַצִּפּוֹר יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַטָּה. אֲשֶׁרִי הִפָּה שֶׁהוּא הֵקֵן שָׁלָה. אֲשֶׁרִי הַתּוֹרָה וְהַתְּפִלָּה שֶׁהִיא קֵן שָׁלָה. אֲשֶׁרִי הַנְּשָׁמָה שֶׁהִיא הֵקֵן שָׁלָה. שֶׁכֶּשֶׁהִיא מְקַנְנָת שָׁם, לֹא פּוֹחֶדֶת מִכָּל הַמְּקַטְרָגִים שֶׁל הָעוֹלָם. וּמִשּׁוּם זֶה נִקְרָאת נִשְׁמַת כָּל חַי.

יג לחודש

סמ א לְמַנְצָה עַל שׁוֹשְׁנִים לָדוֹד: ב הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהִים
 בִּי בָּאוּ מִיָּם עַד נֶפֶשׁ: ג מְבַעֲתִי בִּינוֹן הַחֶסֶד בְּעַל הַיְּבוֹנוֹת
וּבְעַל הַיְּבוֹנוֹת מִלֵּים
 מְצוּלָה וְאִין מְעַמֵּד בָּאתִי בְּמַעֲמָקֵי מִיָּם וְשִׁבְלַת
 שְׁטַפְתָּנִי: ד יַגְעִתִּי בְּקָרְאִי נַחַר גְּרוֹנִי כָּלוּ עֵינִי
 מִיַּחַל לֵאלֹהֵי הַחֶסֶד בְּעַל הַיְּבוֹנוֹת
וּבְעַל הַיְּבוֹנוֹת מִלֵּים: ה רַבּוֹ מִשְׁעָרוֹת רֹאשִׁי שָׁנְאִי
 חֲנָם עֲצָמוֹ מִצְמִיתִי אִיכִי שֶׁקֶר אֲשֶׁר לֹא גִזְלֹתִי
 אָז אָשִׁיב: ו אֱלֹהִים הַחֶסֶד בְּעַל הַיְּבוֹנוֹת
וּבְעַל הַיְּבוֹנוֹת מִלֵּים: ז אֶתָּה יַדְעָתָ לְאוֹלָתִי
 וְאַשְׁמוּתִי מִמָּוֶד לֹא נִבְחָדוּ: ח אֵל יִבְשׁוּ בִי קַנְיָךְ
 אֲדֹנִי יִחְוָה (קרי אלהים) צְבָאוֹת אֵל יִפְלְמוּ בִי מִבְּקִשְׁיךְ
 אֱלֹהֵי הַחֶסֶד בְּעַל הַיְּבוֹנוֹת
וּבְעַל הַיְּבוֹנוֹת מִלֵּים: ט יִשְׂרָאֵל: י בִּי עָלֶיךָ נִשְׁאָתִי חֲרָפָה
 בִּפְתָּה כְּלָמָה פָּנִי: יא מוֹזֵר חַיִּיתִי לְאַחִי וְנִכְרִי
 לְבְנֵי אֹמִי: יב כִּנְאָת בֵּיתְךָ אֶכְלָתִנִּי וְחֲרָפֹת
 חוֹרְפִיד נָפְלוּ עָלַי: יג וְאַכְכָּה בַּצֹּם נֶפְשִׁי וְתָהִי
 לְחֲרָפֹת לִי: יד וְאַתָּנָה לְבוֹשִׁי שֶׁק וְאַחִי לָהֶם
 לְמִשָּׁל: יו יִשְׁיחוּ בִי יִשְׁכְּבִי שָׁעַר וְנִגְנִינוֹת שׁוֹתִי שָׁכַר:

§§ ————— §§ שימוש תהלים §§ ————— §§

לחמדי וזנאי

הושיעני אלהים כי באו (סט, ב): [שימוש תהלים לפרק סט] אם אתה
 חמדן וזנאי ובעל עבירות תאמר אותו על מים ותשתה.

יְהוָה יִפְלְּתֵנִי לְךָ יְהוָה עַתָּה רְצוֹן אֱלֹהִים
 בְּרַב חֲסִדֶּיךָ עָנִנִי בְּאַמַּת יִשְׁעֶךָ: טו חֲצִילִנִי מְטִיט וְאַל

זוהר תהלים

אֶצֶל הַקֶּבֶ"ה בְּכִיכֹל יָכוֹל לִהְיוֹת בְּרַגַע אֶחָד דִּין וְחֶסֶד
 וְאֲנִי תִפְלְּתִי וְגו' (ספ, יד): [זוהר ח"א פ' וירא (דף קה:)] וְאֶבְרָהִם הָיוּ
 יְהִיָּה לְגוֹי גָּדוֹל וְעָצוֹם. מָה הַטַּעַם הַבְּרָכָה הַזֹּאת כָּאֵן?
 אֲלֹא כְּדֵי לְהוֹדִיעַ שֶׁאֶפְלוּ בְּשַׁעַה שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב
 בְּדִין עַל הָעוֹלָם, לֹא מִשְׁתַּנָּה. שֶׁהָרִי יוֹשֵׁב בְּדִין עַל זֶה [ד"א
 וירושב] וּבְרַחֲמִים עַל זֶה, וְהַכֹּל בְּרַגַע אֶחָד וּבְשַׁעַה אַחַת. אָמַר
 רַבִּי יְהוּדָה, וְהָרִי כְּתוּב (תהלים סט) וְאֲנִי תִפְלְּתִי לְךָ ה' עַתָּה
 רְצוֹן. לְפַעֲמִים שֶׁהוּא עַתָּה רְצוֹן, וְלְפַעֲמִים שֶׁאֵינוֹ עַתָּה רְצוֹן.
 לְפַעֲמִים שֶׁשׁוּמַע, וְלְפַעֲמִים שֶׁלֹּא שׁוּמַע. לְפַעֲמִים שֶׁנִּמְצָא,
 וְלְפַעֲמִים שֶׁלֹּא נִמְצָא, שֶׁכְּתוּב (ישעיה נה) דְּרָשׁוּ ה' בְּהִמְצָאוֹ
 קִרְאוּהוּ בְּהִיוֹתוֹ קְרוֹב. אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר, כָּאֵן לִיחִיד, כָּאֵן
 לְצִבּוֹר. כָּאֵן לְמָקוֹם אֶחָד, וְכָאֵן לְכָל הָעוֹלָם. מִשּׁוּם כֶּף בְּרַךְ
 אֶת אֲבָרָהִם, שֶׁהוּא שְׁקוּל כְּכָל הָעוֹלָם, שֶׁכְּתוּב (בראשית ב)
 אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבְרָאָם, [וּכְתוּב] וְשָׁנִינוּ
 בְּאֲבָרָהִם. יְהִיָּה בְּגִימָטְרִיא שְׁלֹשִׁים. כֶּף שָׁנִינוּ, שְׁלֹשִׁים
 צְדִיקִים מְזֻמִּין הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל דּוֹר וְדוֹר לְעוֹלָם, כְּמוֹ
 שֶׁהִזְמִין אֶת אֲבָרָהִם.

אימתי הוא עת רצון

וְאֲנִי תִפְלְּתִי וְגו' (ספ, יד): [זוהר ח"ב פ' וירא (דף קנו:)] פָּתַח אוֹתוֹ
 הַסּוֹחֵר וְאָמַר, (תהלים טט) וְאֲנִי תִפְלְּתִי לְךָ ה' עַתָּה רְצוֹן

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

אלהים ברב חסדך ענני באמת ישעך. שנינו, אימתי נקראת
עת רצון? בשעה שהצבור מתפללים. יפה הוא, וכך הוא
ודאי. שהרי אז הצבור מסדרים ומתקנים את תקונם של העת
הזאת, ואז הוא עת רצון וצריך לבקש בקשה, שכתוב אלהים
ברב חסדך ענני באמת ישעך, שהרי אז יש לבקש את
הבקשה. ואני תפילתי לך ה', הרי כאן סוד היחוד. ואני - זה
דוד המלך, המקום שנקרא גאלה. תפילתי - זו תפלה. וכאן
הוא סמיכה לגאלה, שהוא אחד. כשהוא סומך גאלה
לתפלה, אזי הוא עת רצון. עת רצון - אף כך, כלל הוא
כאחד, עת אחד, רצון אחד, נכללו זה בזה ונהיו אחד. ודוד
המלך רצה ליחד בפסוק הזה יחוד אחד. ואם תאמר, למה
התמנה הפסוק הזה בתפלת מנחה של שבת? נאה הוא
להיות בשבת באותה תפלת מנחה ולא בתפלת חל, שודאי
אין תפלת מנחה של שבת כמו חל. משום שהרי בחל, בשעת
המנחה, תלוי הדין בעולם ואינו עת רצון, אבל בשבת כשכל
הרגז הוסר והכל נכלל כאחד, ואף על גב שמתעורר דין, זו
התבשמות, ולכן צריך פסוק של יחוד ליחד את כל הדרגות.
שכש'יש יחוד, הדין מתחבר ונכלל ברחמים והכל מתבסם,
ואז כתוב עת רצון. עת רצון כולל הכל כאחד. והדין מתבסם
באותו זמן, ויש שמחה בכל.

מישה הסתלק מן העולם באותה שעת תפלת מנחה של
שבת, בשעה שנמצאת עת רצון. ובאותה שעה רצון
היה למעלה, וצער למטה, ועל זה ננעלו השערים בשבת

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

מַשְׁעֵת הַמִּנְחָה וּמַעֲלָה. אֵילֹו שְׁעָרִים נִנְעָלוּ? שְׁעָרֵי בֵּית
הַמִּדְרָשׁ, כְּדִי לְהַזְכִּיר אֶת מֹשֶׁה הַרוֹעֶה הַנֶּאֱמָן שֶׁהַתּוֹרָה
הַתְּבַטְּלָה בְּגָלְלוֹ. בְּאוֹתוֹ זְמַן בֵּית מִדְרָשׁוֹ שֶׁל מֹשֶׁה בָּטַל,
כָּל שְׁכֵן הָאֲחֵרִים. מִי רוֹאֶה אֶת שְׁעָרֵי בֵּית מִדְרָשׁוֹ שֶׁל מֹשֶׁה
שׁוֹנְנֵעֵלֹו, וְשֶׁלֹא יִנְעָלוּ כָּל הָאֲחֵרִים?! כְּשֶׁהַתּוֹרָה שֶׁל מֹשֶׁה
עֲצוּבָה עָלָיו בְּאוֹתוֹ זְמַן, מִי לֹא עֲצוּב?! מִשּׁוֹם כֵּךְ כָּל
שְׁעָרֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ נִנְעָלוּ, וְהַצְטָרְכוּ כָּלם לְצַדִּיק אֶת הַקְדוּשׁ
כְּרוֹךְ הוּא בְּדֶרֶךְ שְׁבַח, וְהִינּוּ (תהלים לו) צִדְקָתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל.

שְׁלֹשָׁה הֵם שֶׁהִסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם בְּזְמַן מִנְחָה דְּשַׁבָּת בַּעֲת
רְצוֹן- מֹשֶׁה רַבֵּנוּ יוֹסֵף הַצַּדִּיק וְדוֹד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם

שְׁלֹשָׁה הֵם שֶׁהִסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם בְּזְמַן הַזֶּה, וְכָלם כְּלוּלִים
בַּמֶּשֶׁה. אֶחָד - מֹשֶׁה הַנְּבִיא הַנֶּאֱמָן הָעֲלִיּוֹן, וְאֶחָד
- יוֹסֵף הַצַּדִּיק, וְאֶחָד - דָּוִד הַמֶּלֶךְ. מִשּׁוֹם כֵּךְ יֵשׁ כָּאֵן
שְׁלֹשָׁה צִדֻקֵי דִין. אֶחָד הוּא שֶׁל יוֹסֵף הַצַּדִּיק קוֹדֵם לְכָל
אֲלֵה, וְזֶהוּ צִדְקָתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוֹם רַבָּה וְגו'. זֶה
יוֹסֵף, שֶׁהוּא לְבָדוּ כְּהַרְרֵי אֵל, כְּמוֹ כָּל הַהָרִים הָעֲלִיּוֹנִים.
וְאֶחָד מֹשֶׁה הַנְּבִיא הַנֶּאֱמָן, וְזֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם עא) וְצִדְקָתְךָ
אֱלֹהִים עַד מָרוֹם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ גְדֻלוֹת, מִשּׁוֹם שֶׁהוּא נוֹטֵל לְכָל
הַצַּדִּיקִים, יָמִין וּשְׂמָאל. וְאֶחָד הוּא דָּוִד הַמֶּלֶךְ, וְזֶהוּ שְׁכָתוֹב
(שם קיט) צִדְקָתְךָ צָדֵק לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת. לְעוֹלָם - זֶה דָּוִד
הַמֶּלֶךְ. אֲזַי מִתְכַּנֵּס הַכָּל בְּזְמַן הַזֶּה, תּוֹרָה שֶׁבְּכָתֵב וְתוֹרָה
שֶׁבַעַל פֶּה. וְעַל זֶה בְּזְמַן הַזֶּה נִנְעָלוּ שְׁעָרֵי תּוֹרָה, וְנִנְעָלוּ
שְׁעָרֵי כָּל הָעוֹלָם בְּזְמַן הַזֶּה. בְּשַׁעֲרֵי שְׁמַת יוֹסֵף הַצַּדִּיק, יָבִשׁוּ

זוהר תהלים

הַמְקוֹרוֹת וְהַמְעִינּוֹת, וְכָל הַשְּׁבָטִים נָפְלוּ בְּגִלוֹת. פָּתְחוּ
הָעֵלְיוֹנִים וְאָמְרוּ, צִדְקַתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תִּהְיוּ רַבָּה
וְגו'.

בְּשִׁעָה שְׁמַת מֶלֶשָׁה, נַחֲשָׁךְ הַשֶּׁמֶשׁ בְּצִהָרִים, וְנִנְעָלָה תוֹרָה
שְׁבַכְתָּב, הָאוֹר שֶׁל הָאֶסְפָּקְלָרִיָּה הַמְּאִירָה. בְּשִׁעָה
שְׁמַת דּוֹד הַמֶּלֶךְ, כְּנֶסֶה הַלְּבָנָה אֶת אוֹרָה, וְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה
כְּנֶסֶה אֶת אוֹרָה. וּמֵאוֹתוֹ זְמַן נִגְנְזוּ אוֹרוֹת הַתוֹרָה, וְהִתְרַבְּתָה
הַמַּחְלָקֶת עַל הַמְשָׁנָה, וְהַחֲכָמִים בְּמַחְלָקֶת, וְכָל חֲזָקֵי הַלֵּב
בְּעֶרְבוּבִיָּה. וְעַל זֶה אֵין שְׁמַחַת הַתוֹרָה בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּכָל דּוֹרוֹת
הָעוֹלָם. וּמֵהֵן חֲמֻרוֹת הַתַּעֲנִיּוֹת שֶׁגָּזְרוּ רַבָּנֵן? כְּשִׁמַּת פְּלוֹנִי
גָּזְרוּ תַּעֲנִיָּת, כְּשִׁהָיָה כֶּךָ גָּזְרוּ כֶּךָ. (זה שהיה) וּכְשִׁהָיָה כְּנוֹס יִתְר
שֶׁל שְׁמַחַת הַתוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, בְּאוֹתוֹ זְמַן עַל
אַחַת כְּמָה וְכְמָה שֶׁצָּרִיךְ לְנַעַל שְׁעָרֵי הַתוֹרָה בְּאוֹתוֹ זְמַן. וְלִכֵּן
אוֹמְרִים אֶת אֵלוֹ צְדוּקֵי הַדִּין, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר. שֶׁמָּחוּ רַבִּי יוֹסִי
וְרַבִּי חִיָּיא וְנִשְׁקוּהוּ בְּרֹאשׁוֹ כְּמַקְדָּם, וְאָמְרוּ, אֲשֶׁרִי חָלַקְנוּ
בְּדֶרֶךְ הַזֶּה!

**הֵיכַל הָרָצוֹן - שֶׁשֶּׁם עוֹמְדוֹת כָּל הַבְּקָשׁוֹת וְכָל הַשְּׁאֵלוֹת
שְׁבַעוֹלָם**

וְאֲנִי תַפְלִיתִי וְגו' (טז, יד): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רנג.)] הֵהִיכַל
הַשָּׁשִׁי. זֶהוּ הֵהִיכַל שֶׁנִּקְרָא הֵיכַל הָרָצוֹן, שֶׁהוּא רָצוֹן
שֶׁנִּקְרָא (דברים ח) מוֹצֵא פִי ה', שְׁמַחָה שֶׁל הַדְּבָקוֹת שֶׁל הַכֹּל.
וְכֵאֵן הוּא רָצוֹן הָרָצוֹנוֹת, בְּסוֹד הַכְּתוּב (שיר השירים ד) כְּחוֹט

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ————— ❧

הַשְׁנִי שְׁפֹתַיִךְ. רָצוֹן כָּל הַנְּשָׁמוֹת שְׂיוּצָאוֹת מֵאוֹתוֹ מוּצָא פִי ה'. הֵהִיכַל הַזֶּה הֵיכַל הָרָצוֹן, שֶׁשֵּׁם עוֹמְדוֹת כָּל הַבְּקָשׁוֹת וְכָל הַשְּׂאֵלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, מְשׁוּם שֶׁרָצוֹן כָּל הָרְצוֹנוֹת כְּשֶׁנִּשְׁקָוֹת נִמְצְאוֹת, בְּסוֹד הַכְּתוּב (בראשית כט) וַיִּשָּׁק יַעֲקֹב לְרַחֵל. וְאִזּוֹ, כְּשֶׁנִּשְׁוֹשֵׁק זֶה לָזֶה, אִזּוֹ נִקְרָאֵת עֵת רָצוֹן, מְשׁוּם שֶׁהִרִי אִזּוֹ נִמְצְאָת שְׁלֵמוֹת וְכָל הַפְּנִים מְאִירוֹת. וְכִשְׁתַּפְּלוֹת עוֹלוֹת, אִזּוֹ הוּא עֵת רָצוֹן לְהִמְצָא. וְעַל כֵּן כְּתוּב, (תהלים ט) וְאֲנִי תַפְלִי לְךָ ה' עֵת רָצוֹן. שֶׁהוּא חֲבוּר זֶה עִם זֶה.

עַת רָצוֹן בְּעֵת מִנְחָה דְּשַׁבָּת

וְאֲנִי תַפְלִי וְגו' (סט, יד): [זוהר ח"ג אידרא רבא קדישא פ' נשא (דף קכ"ט)] מִצָּחָא דְּגִלְגְּלָתָא רַעּוּא דְּרַעּוּיָן, רַעּוּתָא דְּזַעִיר אֲנַפִּין לְקַבְּלֵי הֵהוּא רַעּוּתָא (נ"א מִצָּחָא דְּגִלְגְּלָתָא, רַעּוּן אֲקִרִי. דֵּהָא רַעּוּא דְּרַעּוּיָן אֲתַגְּלִי בִּהְיוֹת מִצָּחָא לְקַבֵּל דָּא לְתַתָּא. כְּתִיב) דְּכָתִיב (שמות כח) וְהָיָה עַל מִצְחוֹ תָּמִיד לְרָצוֹן וְגו' וְהֵהוּא מִצָּחָא דְּאֲקִרִי רַעּוּן, הוּא גְלוּיָא דְּכָל רִישָׁא וְגִלְגְּלָתָא, דְּמִתְכַּסִּיָּא בְּאַרְבַּע מֵאָה וְעֶשְׂרִין (נ"א וְעֶשֶׂר) עֲלָמִין. וְכֵד אֲתַגְּלִיָּא, אֲתַקְבֵּלָא צְלוֹתְהוֹן דִּישְׂרָאֵל. אֵימַתִּי אֲתַגְּלִיָּא. שְׁתִּיק רַבִּי שְׁמַעוֹן. שָׁאֵל תְּנִינֹת אֵימַתִּי. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיָּה, אֵימַתִּי אֲתַגְּלִיָּא. אָמַר לִיָּה בְּשַׁעֲתָא דְּצְלוֹתָא (רפ"ח) דְּמִנְחָה דְּשַׁבָּתָא. אָמַר לִיָּה מְאִי טַעְמָא. אָמַר לִיָּה, מְשׁוּם דֵּהֵיָא שַׁעֲתָא בְּיוֹמֵי דְּחוּל, תִּלָּא דִּינָא לְתַתָּא בְּזַעִיר אֲפִין. וּבְשַׁבָּתָא אֲתַגְּלִיָּא מִצָּחָא דְּאֲתַקְרִי רַעּוּן. בִּהְיָא שַׁעֲתָא אֲשַׁתְּכִיךְ רוּגְזָא. וְאֲשַׁתְּכַח רַעּוּא, וּמִתְקַבֵּלָא צְלוֹתָא. הָדָא הוּא דְּכָתִיב, (תהלים ט) וְאֲנִי

אִמְבָּעָה אֲנִצְלָה מִשְׁנָאִי וּמִמַּעֲמָקֵי מָוִם: מִן אֵל תִּשְׁמְפֵנִי
 שְׂבִלֹת מָוִם וְאֵל תִּבְלַעֲנִי מִצִּוְלָה וְאֵל תֵּאֱסָר עָלַי בְּאֵר
 פִּיהָ: י' עֲנֵנִי יְחִוָּה־יְיָ בִּי מִזֶּבֶחַ חֶסֶדְךָ כָּרֵב רַחֲמֶיךָ
 פִּנֵּה אֵלַי: יח וְאֵל תִּסְתַּר פָּנֶיךָ מֵעֲבָדְךָ בִּי צַר לִי מִחַר
 עֲנֵנִי: יט קַרְבָּה אֵל נַפְשִׁי גְּאֻלָּה לְמַעַן אֵיכִי פָּדֵנִי:
 כ אֶתְּהָ יְדַעַת חֲרַפְתִּי וּבִשְׁתִּי וּבְלִמְתִּי נִגְדָּךְ כָּל צוֹרְרֵי:
 כא חֲרַפָּה שָׁבְרָה לְבִי וְאֶנְשָׁה וְאֶמְנָה לָנוּד וְאֵין
 וְלִמְנַחֲמִים וְלֹא מִצָּאתִי: כב וַיִּתְּנוּ בְּכִרוֹתַי רֹאשׁ
 וְלִצְמֹאִי יִשְׁקֹנֵנִי חֲמִין: כג יְהִי שְׁלָחָנְךָ לִפְנֵיהֶם לֶפֶת
 וְלִשְׁלוֹמִים לְמוֹקֵשׁ: כד תַּחֲשִׁבְנָה עֵינֵיהֶם מִרְאוֹת
 וּמִתְנִיחֶם תִּמְיד הַמַּעַד: כה שִׁפְךָ עֲלֵיהֶם וְעַמְּךָ וַחֲרוֹן
 אַפֶּךָ יִשְׁיגֵם: כו תַּחֲדֵי טִירְתָּם נִשְׁמָח בְּאַהֲלֵיהֶם אֵל יְהִי
 יֹשֵׁב: כז בִּי אֶתְּהָ אֲשֶׁר חֲבִית רָדְפוֹ וְאֵל מִכָּאוֹב חֲלָלֶיךָ
 יִסְפְּרוּ: כח תִּנֶּה עֵזֶן עַל עֲוֹנָם וְאֵל יִבְאֹז בְּצַדִּיקְתְּךָ:
 כט וּמַחֲזִי מִסְפַּר חַיִּים וְעַם צַדִּיקִים אֵל יִכְתְּבוּ: ל וְאֵנִי עֲנִי

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

תִּפְלְתִי לָךְ יי עַת רְצוֹן. וְעַת רְצוֹן מַעֲתִיק יוֹמִין, לְגִלְאָה
 מִצָּחָא. וּבִגִּין כָּךְ אֶתְתַּקֵּן הָאִי קָרָא, לְמִימְרֵיהָ בְּצִלוֹתָא
 דְּמִנְחָה בְּשִׁבְתָּא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהָ,
 בְּרִיךְ בְּרִי לַעֲתִיק יוֹמִין, רַעוּא דְּמִצָּחָא תִּשְׁכַּח בְּשַׁעֲתָא
 דְּתַצְטְרִיךְ לִיהָ.

וְכֹאֵב יִשְׁעֶתְךָ אֱלֹהִים ^{הַתְּשֻׁבָּנִי: לֹא אֶחָלָלָה שֵׁם}
 אֱלֹהִים ^{הַתְּשֻׁבָּנִי: לֹא אֶחָלָלָה שֵׁם} בְּשִׁיר וְאֶגְדְּלֶנּוּ בַתּוֹדָה: לֵב וְתִיטֵב
 לִיהוָה ^{הַתְּשֻׁבָּנִי: לֹא אֶחָלָלָה שֵׁם} מִשׁוֹר פֶּר מִקֶּרֶן מִפְּרִים: לֵב רָאוּ עֲנָוִים
 יִשְׁמְחוּ דִרְשֵׁי אֱלֹהִים ^{הַתְּשֻׁבָּנִי: לֹא אֶחָלָלָה שֵׁם} וַיְחִי לְבַבְכֶּם: לֵב כִּי שִׁמְעַ
 אֶל אֲבִיוֹנִים יְהוָה ^{הַתְּשֻׁבָּנִי: לֹא אֶחָלָלָה שֵׁם} וְאֵת אֲסִירָיו לֹא בָזָה:
 לֵב יֶחֱלֹלֵהוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ יָמִים וְכָל רֹמֶשׂ בָּם: לֵב כִּי
 אֱלֹהִים ^{הַתְּשֻׁבָּנִי: לֹא אֶחָלָלָה שֵׁם} יוֹשִׁיעַ צִיּוֹן וַיִּבְנֶה עָרֵי יְהוּדָה וַיֵּשְׁבוּ שָׁם
 וַיִּרְשׁוּהָ: לֵב וְזָרַע עֲבָדָיו יִנְחַלֹּה וְאַחֲבֵי שְׁמוֹ יִשְׁבְּנוּ בָּהּ:

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

הַקֶּבֶ"ה שׁוֹמֵעַ יוֹתֵר תְּפִילַת הָאֲבִיוֹן שֶׁהוּא קְרוֹב יוֹתֵר לֵה'

כִּי שׁוֹמֵעַ אֵל וְגו' (סמ, לד): [זוהר ח"ב פ' המן (דף טא.)] אָמַר רַבִּי
 חֲזִיָּא, תַּמְהָתִּי עַל הַפְּסוּק הַזֶּה שֶׁכָּתוּב (שם סט) כִּי שׁוֹמֵעַ
 אֶל אֲבִיוֹנִים ה', וְכִי אֶל אֲבִיוֹנִים שׁוֹמֵעַ וְלֹא לְאַחֵר? אָמַר רַבִּי
 שְׁמַעוֹן, מִשּׁוֹם שֶׁהֵם קְרוֹבִים יוֹתֵר לְמַלְךְ, שֶׁכָּתוּב (שם נא) לֵב
 נִשְׁכָּר וְנִדְפָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה, וְאֵין לָךְ בְּעוֹלָם שֶׁהוּא שְׂבוֹר
 לֵב כְּמוֹ הָעֵנִי. עוֹד, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בֶּא רָאָה, כָּל אוֹתָם בְּנֵי
 הָעוֹלָם נִרְאִים לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּגוֹף וְנֶפֶשׁ, וְהָעֵנִי לֹא
 נִרְאָה אֵלָּא בְּנֶפֶשׁ לְבָדָה, וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קְרוֹב לְנֶפֶשׁ
 יוֹתֵר מִלְּגוֹף.

ע א לִמְנַצַּח לְדוֹד לְהַזְכִּיר: ב אֱלֹהִים ^{הַתָּה בְּעַל הַיְּבוֹנוֹת וּבְעַל הַחֲסוֹדוֹת בְּיוֹם} לְהַצִּילֵנִי
 יְהוָה־אֱמִי ^{אֱמִי הוּא יְהוָה} לְעֹזְרֹתִי חוֹשָׁה: ג יִבְשׁוּ וַיַּחֲפְרוּ מִבְּקָשִׁי
 נַפְשִׁי יִסְגְּנוּ אַחֲזָר וַיִּבְלְמוּ חֲפָצֵי רַעְתִּי: ד יִשׁוּבוּ עַל עֵקֶב
 בְּשָׁתָם הָאֲמָרִים הָאֵחָ הָאֵחָ: ה יִשִּׁישׁוּ וַיִּשְׁמְחוּ בְךָ כָּל
 מִבְּקָשֶׁיךָ וַיֹּאמְרוּ תִמְיד יִגְדֵּל אֱלֹהִים ^{הַתָּה בְּעַל הַיְּבוֹנוֹת וּבְעַל הַחֲסוֹדוֹת בְּיוֹם} אֶחָבִי
 יִשְׁעֶתְךָ: ו וְאֲנִי עָנִי וְאֶבְיוֹן אֱלֹהִים ^{הַתָּה בְּעַל הַיְּבוֹנוֹת וּבְעַל הַחֲסוֹדוֹת בְּיוֹם} חוֹשָׁה לִי עֹזְרִי
 וּמִפְּלִטִי אֶתָּה יְהוָה־אֱמִי ^{אֱמִי הוּא יְהוָה} אֵל תֹּאחֲרָה:

שימוש תהלים

למלחמה

אלהים להצילני (ע, ב): [שימוש תהלים לפרק ע] אמור 'תיה בקרבא לקבל שונאך ותנצח.

זוהר תהלים

הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה מִדּוֹד הַמְּלִךְ בְּעוֹלָם הָזֶה וּבְעוֹלָם הַבָּא
 וְאֲנִי עָנִי וְאֶבְיוֹן אֱלֹהִים חוֹשָׁה לִי עֹזְרִי וּמִפְּלִטִי אֶתָּה ה' וּגו'
 (ע, ו): [זוהר ספר שמות (פרשת פקודי דף רל"ב ע"ב)] דוֹד הַמְּלִךְ
 תִּמְיד הִיָּה מִשְׁפִּיל עֲצָמוֹ לְקְדוֹשׁ- בְּרוּךְ-הוּא, שְׁכָל מִי
 שְׁמַנְמִין עֲצָמוֹ לִפְנֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא מְזַקֵּף אוֹתוֹ עַל
 הַכֹּל, וּמִשּׁוֹם כֵּךְ הַתְּרַצָּה בּוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם הָזֶה
 וּבְעוֹלָם הַבָּא. בְּעוֹלָם הָזֶה – שְׁכָתוֹב (ישעיה לו) וְגִנּוּתִי עַל הָעִיר
 הַזֹּאת לְהוֹשִׁיעָהּ לְמַעַנִי וּלְמַעַן דָּוִד עַבְדִּי. וּבְעוֹלָם הַבָּא –
 שְׁכָתוֹב (הושע א) וּבִקְשׁוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיהֶם וְאֵת דָּוִד מֶלֶכָם וּפָחַדוּ
 אֶל ה' וְאֵל טוֹבוֹ בְּאַחֲרִית הַיָּמִים. דוֹד הוּא הִיָּה מְלִךְ בְּעוֹלָם

זוהר תהלים

הַזֶּה, וְדוֹד יְהִי מֶלֶךְ לְעֶתִיד לְבָא. וְעַל זֶה אָמַר, אֶבֶן מַאֲסוֹ
הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֹאשׁ פֶּנֶה.

עא א בך יְהוָה ^{הקדש בעל חסודות} חֲסִיתִי אֵל אֲבוֹשָׁה לְעוֹלָם:
 ב בְּצַדִּיקְתָּךְ תַּצִּילֵנִי וּתְפַלְּטֵנִי חַטָּה אֵלֵי אֲוִנְךָ
 וְהוֹשִׁיעֵנִי: ג הָיָה לִי לְצוּר מַעֲוֹן לְבֹא תָמִיד צִוִּיתָ
 לְחוֹשִׁיעֵנִי בִּי סִלְעִי וּמִצִּדֹתַי אֶתָּה: ד אֱלֹהֵי ^{הקדש בעל חסודות}
 פְּלִמְנֵי מִיד רָשָׁע מִכַּף מַעֲוֹל וְחוֹמִין: ה בִּי אֶתָּה תִקְוִיתִי
 אֲדֹנָי יְהוֹה (קרי אלהים) מִבְּטָחִי מִנְּעוּרַי: ו עָלֶיךָ נִסְמַכְתִּי
 מִבְּטָן מִמַּעֲי אֲמִי אֶתָּה גִּזְוִי בְּךָ תַּחֲלֶתִי תָמִיד: ז כְּמוֹת
 חַיִּיתִי לְרָבִים וְאַתָּה מַחְסִי עֹז: ח יִמְלֹא בִּי תַּחֲלֶתְךָ כָּל
 הַיּוֹם תִּפְאַרְתְּךָ: ט אֵל תִּשְׁלִיכֵנִי לָעֵת וְקִנְה בְּכָלוֹת בָּחִי
 אֵל תַּעֲזֹבֵנִי: י בִּי אָמְרוּ אוֹיְבֵי לִי וְשֹׁמְרֵי נַפְשִׁי נִזְעֲזוּ
 וַיִּחָדּוּ: יא לֵאמֹר אֱלֹהִים ^{הקדש בעל חסודות} עֲזָבוּ רִדְפּוּ וַתִּפְשׁוּהוּ בִּי
 אֵין מִצִּיל: יב אֱלֹהִים ^{הקדש בעל חסודות} אֵל תִּרְחַק מִמֶּנִּי אֱלֹהֵי
 לְעִזְרָתִי (חַיֶּשֶׁה) חוֹשָׁה: יג יִבְשׁוּ יִכְלוּ שְׁמֵי נַפְשִׁי
 יַעֲטוּ חֲרָפָה וּכְלָמָה מִבְּקָשִׁי רָעֵתִי: יד וְאַנִּי תָמִיד אֵיחָל
 וְהוֹסַפְתִּי עַל כָּל תַּחֲלֶתְךָ: טו פִּי יִסְפֹּר צַדִּיקְתָּךְ כָּל הַיּוֹם
 תִּשְׁוַעְתָּךְ בִּי לֹא יִדְעָתִי סִפְרוֹת: טז אֲבֹא בְּגִבְרוֹת אֲדֹנָי

❧ ————— ❧ **שימוש תהלים** ————— ❧

למצא הן

בך ה' חסיתי (עא, א): [שימוש תהלים לפרק עא] להנצל מהתפיסה
 אמור אותו בכל יום ז' פעמים ערב ובקר וצהרים.

יְהוָה (קרי אלהים) אֶזְכִּיר צִדְקָתְךָ לְבִדְךָ: יי אֱלֹהִים
 לַמִּדְתִּי מִנְעוּרֵי וְעַד הַנָּה אֲנִיד נִפְלְאוֹתֶיךָ: יי וְגַם עַד
 זְקֵנָה וְשִׁיבָה אֱלֹהִים <sup>הַקִּיף בְּעַל חֲבוּלֹת
 בְּעֵלָה וְנִחְוֹת בָּרוּם</sup> אֶל תַּעֲזֹבֵנִי עַד אֲנִיד וְרוֹעֶךָ
 לְדוֹר לְכָל יָבוֹא גְבוּרָתְךָ: יי וְצִדְקָתְךָ אֱלֹהִים <sup>הַקִּיף בְּעַל חֲבוּלֹת
 בְּעֵלָה וְנִחְוֹת בָּרוּם</sup> עַד
 מָרוֹם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ גְדֻלּוֹת אֱלֹהִים <sup>הַקִּיף בְּעַל חֲבוּלֹת
 בְּעֵלָה וְנִחְוֹת בָּרוּם</sup> מִי כְמוֹךָ:
 כ אֲשֶׁר (הראיתנו) הִרְאִיתֵנִי צְרוֹת רַבּוֹת וְרַעוֹת תָּשׁוּב
 (תחיינו) וּמִתְהַמּוֹת הָאָרֶץ תָּשׁוּב תַּעֲלֵנִי: כא תָּרַב

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

הַרְחֵמִים מַעֲכָבִים אֶת הַדִּין שֶׁלֹּא יִכְלֶה אֶת הָעוֹלָם

אֲשֶׁר הִרְאִיתֵנִי צְרוֹת רַבּוֹת וְרַעוֹת תָּשׁוּב תַּחֲיֵנִי וּמִתְהַמּוֹת
 הָאָרֶץ תָּשׁוּב תַּעֲלֵנִי (עא, כ): [זוהר ח"א פ' וישב דף קפ.ג.] רַבִּי
 חֲיִיא פִּתַּח וְאָמַר, (איוב לד) לָכֵן אֲנָשִׁי לִבִּב שָׁמְעוּ לִי חָלָלָה לְאֵל
 מִרְשַׁע וְשָׂדֵי מַעֲוָל, כִּי פָעַל אָדָם יִשְׁלֹם לוֹ וּכְאֶרְחַ אִישׁ
 יִמְצְאוּנוּ. בא רָאָה, כְּשֶׁבָרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם,
 עָשָׂה אוֹתוֹ עַל הַדִּין, וְעַל הַדִּין הַתְּקִיִּם, וְכָל הַמַּעֲשִׂים שֶׁל
 הָעוֹלָם הֵם עוֹמְדִים בְּדִין חוּץ מִשְׁלַ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּדִי
 לְקַיֵּם אֶת הָעוֹלָם שֶׁלֹּא יֵאָבֵד. פָּרַשׁ עָלָיו רַחֲמִים, וְאוֹתָם
 הַרְחֵמִים מַעֲכָבִים אֶת הַדִּין שֶׁלֹּא יִכְלֶה אֶת הָעוֹלָם, וְעַל
 הַרְחֵמִים מִתְנַהֵג הָעוֹלָם וּמִתְקִיִּם בְּשִׁבְלֵם. וְאִם תֹּאמַר
 שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה דִין בְּאָדָם בְּלִי דִין, הֲרִי נֹאמַר,
 שֶׁכְּאַשֶׁר הַדִּין שׁוֹרֶה עַל הָאָדָם כְּשֶׁהוּא צָדִיק, מִשּׁוֹם אֶהְבֹּתוֹ
 שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵלָיו הִיא, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר, שֶׁהֲרִי הַקָּדוֹשׁ

גִּדְלָתִי וְתַסֵּב תִּנְחַמְנִי: כֵּב גַּם אֲנִי אֹדֶךָ כְּכֹלִי נָבֵל
 אִמְתִּיךָ אֱלֹהֵי ^{תָהוּ בְּעַל הַכּוֹלָם} אֲזַמְּרָה לָךְ בְּכַנּוּר קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל:
 כֵּן תִּרְנְנֶנָּה שִׁפְתֵי בִי אֲזַמְּרָה לָךְ וְנִפְשִׁי אֲשֶׁר פָּדִיתִי:
 כִּי גַם לְשׁוֹנִי כָּל הַיּוֹם תִּהְיֶה צִדְקָתְךָ בִּי בִשּׁוֹ כִּי חָפְרוּ
 מִבְּקָשֵׁי רַעְתִּי:

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

ברוך הוא מרחם עליו באהבה לקרב אותו אליו, משבר את
 הגוף כדי להשליט את הנשמה, ואז מתקרב האדם אליו
 באהבה כראוי, והנשמה שולטת והגוף נחלש. וצריך גוף
 חלש ונפש חזקה שמתגברת בחזק, ואז הוא אהוב של הקדוש
 ברוך הוא, כמו שאמרו החכמים, נותן הקדוש ברוך הוא
 לצדיק צער בעולם הזה כדי לזכות אותו לעולם הבא.

ובאשר הנשמה חלשה וגוף חזק, הוא שונאו של הקדוש
 ברוך הוא, שאינו מרצה בו, לא נותן לו צער בעולם
 הזה, אלא דרכיו מתקנות והוא בשלמות יתרה, משום שאם
 עושה צדקה או חסד, הקדוש ברוך הוא משלם לו את שכרו
 בעולם הזה, ולא יהיה לו חלק בעולם ההוא. וזהו שתרגם
 אונקלוס (דברים ז) ומשלם לשונאיו וגו' - משלם לשונאיו
 טובות שהם עושים [הוא], ומשום כך אותו צדיק שנשבר
 תמיד הוא אהוב של הקדוש ברוך הוא. והדברים הללו
 כשברק, ולא מצא חטא בידו שנענש עליו.

יד לחודש

עב א לשלמה אלהים הקדוש בעל המדות
ובעל המדות ביום משפטיך למלך תן
וצדקתך לבן מלך: ב ידיו עמך בצדק וענייך
במשפט: ג ישאו הרים שלום לעם ויבכעות בצדקה:
ד ישפט עניי עם יושיע לבני אביון וידבא עושק:
ה ייראוך עם שמש ולפני ירח הור הורים:

— שמוש תהלים —

למצא חן וחסד

לשלמה אלהים משפטיך (עב, א): [שימוש תהלים לפרק עב] כתיב
אותו ותלהו עליך ותמצא חן וחסד בעיני הבריות. ושם שלו הוא
א"ה א' מן "אלהים, ה' מן יאשרוהו וטוב שלא ירד מנכסיו.

— זוהר תהלים —

זמן התפלה הוא מיד עם שמש תחלת היום

ייראוך עם שמש (עב, ה): [זוהר ח"א פ' וישלח (דף קעח)] ועכשיו
שהאיר השמש, הוא זמן התפלה להתפלל, כמו
שבארוהו, שכתוב (תהלים עב) ייראוך עם שמש. מהו עם
שמש? לשמר אור השמש עמנו להאיר לה, שהרי יראה עם
השמש צריך, ולא להפרידם. וכשלא מאיר היום, הוא לא
יראה עם השמש, וצריך לחבר אותם כאחד, וזהו עם שמש.

בשעה שנוסע השמש בגלגליו פותח בקול נעימה ואומר שירה
ייראוך עם שמש (עב, ה): [זוהר ח"ב פ' ויקהל (דף קצ"ו)] בשעה
שיוצאת השמש ביום, ישראל נוטלים שירה למטה,

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

וְהַשְׁמֵשׁ לְמַעַלָּה, שְׁכָתוּב יִירָאוּךְ עִם שְׁמֵשׁ. בְּשַׁעָה שְׁנוֹסֵעַ
הַשְׁמֵשׁ בְּגִלְגָּלָיו, פּוֹתַח בְּקוֹל נְעִימָה וְאוֹמֵר שִׁירָה. וְאִיזוֹ
שִׁירָה אוֹמְרִים? (תהלים קד) הוֹדוּ לַה' קָרְאוּ בְשִׁמוֹ וְגו'. (שם)
שִׁירוֹ לוֹ זָמְרוּ לוֹ וְגו'. וַיִּשְׂרָאֵל מְשַׁבְּחִים אֶת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא בְּיוֹם עִם הַשְׁמֵשׁ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם עב) יִירָאוּךְ עִם
שְׁמֵשׁ. וְאֵף עַל גַּב שְׁהָרִי בְּאַרְנוֹ אֶת הַפְּסוֹק הַזֶּה, אָמַר
רַבִּי אֱלֶעָזָר, אֲלֵמָלָא שְׁבַנֵּי הָעוֹלָם הֵם אֲטוּמִי לֵב וְסְתוּמִי
עֵינַיִם, לֹא יְכוּלִים לַעֲמֹד מִקּוֹל הַנְּעִימָה שֶׁל גִּלְגָּל הַשְׁמֵשׁ
כְּשֶׁנּוֹסֵעַ (וּיוצֵא) וּמְשַׁבַּח לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

זמן תפילת מנחה לפני ששקעה חמה

יִירָאוּךְ עִם שְׁמֵשׁ (עב, ה): [זוהר חדש (פרשת בראשית)] וּמִשּׁוּם כָּךְ,
אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר, אֲסוּר לוֹ לֵאדָם לומר אֶת תְּשַׁבְּחוּת
תְּפִלָּתוֹ אֲלֵא עִם דְּמְדוּמֵי הַחֲמָה, שְׁכָתוּב יִירָאוּךְ עִם שְׁמֵשׁ.
וְכֵן אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר, הַתְּפִלָּה וְהַתְּשַׁבְּחַת שֶׁל הַלֵּילָה,
מִשְׁשַׁקְעָה הַחֲמָה טָרָם נִרְאָתָה הַלְּבָנָה, שְׁכָתוּב (תהלים עב)
יִירָאוּךְ עִם שְׁמֵשׁ, זֹהִי תְּפִלַּת הַבֶּקֶר. וְלִפְנֵי יָרַח וְגו', זֹהִי
תְּפִלַּת הַלֵּילָה.

מאותו יום נדרתי שלא להקדים שלום רק לאדם צדיק

יִירָאוּךְ עִם שְׁמֵשׁ (עב, ה): [זוהר ח"א פ' מקץ (דף רד:)] רַבִּי חֵיִיא וְרַבִּי
יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים בַּדֶּרֶךְ. בֵּינֵיהֶם רָאוּ אִישׁ אֶחָד שֶׁהָיָה
בָּא מִעֶטֶף בְּעֶטוֹף שֶׁל מִצּוֹה וְכָלִי זֵין קְשׁוּרִים תַּחְתָּיו. אָמַר
רַבִּי חֵיִיא, הָאִישׁ הַזֶּה, אֶחָד מִן הַשָּׂנִים יֵשׁ בּוֹ – אוֹ שֶׁהוּא

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

צדיק שלם, או שהוא בשביל לרמות את בני העולם. אמר לו רבי יוסי, הרי החסידים העליונים אמרו, הוי דן כל אדם לכף זכות. הנה שנינו, אדם שיוצא לדרך, יתכונן לשלשה דברים - לדורון, לקרב, ולתפלה. מנין לנו? מיצקב. שהרי הוא התכונן לשלשת אלו, ונרז עצמו לדורון, לקרב ולתפלה. והאיש הזה הוא הולך בדרך, הנה יש בו עטוף של מצוה לתפלה, והנה בו כלי זין לקרב. כיון שיש בו שני אלה, השלישי אין לרדף אחריה. כשקרב אליהם, נתנו לו שלום ולא השיב להם. אמר רבי חייא, הנה אחד מאותם השנים שראויים להיות בו - אין בו, שהרי לא תקן עצמו לדורון, ובדורון כלול השלום. אמר רבי יוסי, אולי היה משתדל בתפלתו, או שמרחיש תלמודו כדי שלא ישכח אותו. הלכו יחד, ולא דבר אותו האיש עמם. אחר כך נשטטו רבי חייא ורבי יוסי והשתדלו בתורה. כיון שראו אותו האיש שמשתדלים היו בתורה, קרב אליהם ונתן להם שלום.

אמר להם, רבותי, במה חשדתם אותי כשנתתם לי שלום ולא השבתי לכם? אמר לו רבי יוסי, אולי היית אומר תפלה או מרחיש בתלמודך. אמר להם, הקדוש ברוך הוא ידון אתכם לכף זכות. אבל אמר לכם, יום אחד הייתי הולך בדרך, מצאתי איש אחד והקדמתי לו שלום, ואותו איש היה שוודד, וקם עלי וצער אותי, ואלמלא שהתגברתי עליו הצטערתי. מאותו יום נדרתי שלא

ו ירד במָטָר על גַּז כְּרִיכִים וְרוֹיף אֶרֶץ: ז יִפְרַח
 בְּיָמָיו צָדִיק וְרַב שְׁלוֹם עַד כְּלִי יָרַח: ח וְיִרְדּוּ מַיִם
 עַד יָם וּמִנְהָר עַד אֲפְסֵי אֶרֶץ: ט לִפְנֵינוּ יִכְרְעוּ צִיִּים
 וְאִיְבּוֹ עֶפֶר יִלְחֲבוּ: י מַלְכֵי תַרְשִׁישׁ וְאִיִּים מִנְּחָה יֵשִׁיבוּ
 מַלְכֵי שָׁבָא וּסְבָא אֲשֶׁפֶר יִקְרִיבוּ: יא וַיִּשְׁתַּחֲווּ לוֹ כָּל
 מַלְכִים כָּל גּוֹיִם יַעֲבֹדוּהוּ: יב כִּי יֵצֵל אֲבִיוֹן מִשְׁנַע וְעֵנִי
 וְאִין עֲזָר לוֹ: יג יָחַם עַל דָּל וְאֲבִיוֹן וְנַפְשׁוֹת אֲבִיוֹנִים
 יוֹשִׁיעַ: יד מִתּוֹךְ וּמִחֲמָם יִגְאֹל נַפְשָׁם וַיִּיקֶר דָּמָם בְּעֵינָיו:
 טו וַיְחִי וַיִּתֵּן לוֹ מִזֶּהב שָׁבָא וַיִּתְּפַלֵּל בְּעָדוֹ תָּמִיד
 כָּל הַיּוֹם יִבְרַכְנָהוּ: טז יְחִי פֶסֶת בַּר בְּאֶרֶץ בְּרָאשׁ
 הָרִים יִרְעַשׁ כְּלָבָנוֹן פָּרִיו וַיִּצִּיצוּ מֵעִיר בְּעֶשֶׂב הָאֶרֶץ:

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

לְהַקְדִּים שְׁלוֹם, רַק לְאָדָם צָדִיק, אֵלָא אִם הִפְרַתִּיו
 בְּרָאשׁוֹנָה, מְשׁוּם שְׂיָכוֹל לְצַעַר אוֹתִי וַיִּתְגַּבֵּר עָלַי בְּכַח,
 מְשׁוּם שְׁאִסּוֹר לְהַקְדִּים שְׁלוֹם לְאִישׁ רָשָׁע, שֶׁכָּתוּב (ישעיה
 מט) אֵין שְׁלוֹם אָמַר ה' לְרָשָׁעִים. וְאוֹתָהּ הִשְׁעָה שְׁרָאִיתִי
 אֲתָכֶם וּנְתַתֶּם לִי שְׁלוֹם וְלֹא הִשְׁבַּתִּי לָכֶם, חֲשַׁדְתִּי אֲתָכֶם,
 מְשׁוּם שֶׁלֹּא רָאִיתִי בָכֶם מְצוּהָ שְׁנַרְאִית בַּחוּץ, וּכְמוֹ כֵּן
 הֵייתִי חוֹזֵר עַל תַּלְמוּדִי, אֲכַל עֲכָשׁוּ שְׁרָאִיתִי אֲתָכֶם שְׁאִתֶּם
 צָדִיקִים, הִנֵּה הִדְרָךְ מִתְקַנֶּת לִפְנֵי.

יְהִי שְׁמוֹ לְעוֹלָם לִפְנֵי שָׁמַשׁ (יח) יִזְוֶן שְׁמוֹ וַיִּתְּבָרְכוּ
בוֹ כָּל גּוֹיִם יִאֲשְׁרוּהוּ: יח בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהִים

— זוהר תהלים —

ההנהגה שתהיה קודם ביאת המשיח

יְהִי שְׁמוֹ לְעוֹלָם לִפְנֵי שָׁמַשׁ יִזְוֶן שְׁמוֹ וַיִּתְּבָרְכוּ בוֹ כָּל
גּוֹיִם יִאֲשְׁרוּהוּ: (עב, יח). [זוהר (ח"ב דף טז)] רַבִּי שְׁמַעוֹן
הַרִים יָדָיו, וּבָכָה וְאָמַר, אוֹי לָמִי שֶׁיִּזְדַּמֵּן בְּאוֹתוֹ זְמַן,
וְאֲשָׁרֵי חָלְקוּ שֶׁל מִי שֶׁיִּזְדַּמֵּן בְּאוֹתוֹ זְמַן. אוֹי לָמִי שֶׁיִּזְדַּמֵּן
בְּאוֹתוֹ זְמַן – מָשׁוּם שֶׁכְּשִׁיבָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לִפְקֹד
אֶת הָאֵילָה, יִסְתַּכַּל מִי הֵם אוֹתָם שֶׁעֲמָדוּ עִמָּה, בְּכָל אוֹתָם
שֶׁנִּמְצְאוּ עִמָּה, בְּכָל מַעֲשֵׂי כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְלֹא יִמָּצֵא
צַדִּיק, שֶׁכְּתוּב (ישעיה סג) וְאִבִּיט וְאֵין עוֹזֵר. וְכַמָּה צְרוּת עַל
צְרוּת לְיִשְׂרָאֵל. אֲשָׁרֵי מִי שֶׁיִּזְדַּמֵּן וְיִמָּצֵא בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן –
מָשׁוּם שֶׁאוֹתוֹ שֶׁיַּעֲמֹד בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּאַמוּנָה, יִזְכֶּה לְאוֹתוֹ
אוֹר שֶׁל שְׁמַחַת הַמֶּלֶךְ, וְעַל אוֹתוֹ זְמַן כְּתוּב (זכריה יג)
וְצִרְפְּתִים כְּצִרְף אֶת הַכֶּסֶף וּבִחְנָתִים כְּבַחֵן אֶת הַזָּהָב וְגו'.

כְּשִׁיחָה קָרוֹב לִימּוֹת הַמְּשִׁיחַ אֲפֵלוּ תִינוּקוֹת שֶׁל הָעוֹלָם
עֲתִידִים לִמָּצֵא נִסְתָּרוֹת שֶׁל חֻכְמָה וְלִדְעוֹת בוֹ קִצִּים
וְחֻשְׁבוֹנוֹת וּבְאוֹתוֹ זְמַן יִתְגַּלֶּה לְכָל

יְהִי שְׁמוֹ לְעוֹלָם לִפְנֵי שָׁמַשׁ יִזְוֶן שְׁמוֹ וְגו' (עב, יח): [זוהר ח"א פרשת
וירא דף ק"ח]. כְּשֶׁבָּאוּ אֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן, סִפְּרוּ לוֹ הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה.
אָמַר לָהֶם, אוֹלֵי בִקְץ הַמְּשִׁיחַ שֶׁל אוֹתָם אוֹתִיּוֹת הֵייתָם
עֲסוּקִים? אָמְרוּ לוֹ, אֵת זֶה לֹא יָדַעְנוּ, שֶׁהָרִי הַכֵּל נִשְׁכַּח מֵעַמָּנוּ.

תפילה לאחר קריאת הזוהר

יְהי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה יְהוּדָה יְהוֹשֻׁעַ אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂמִיחָה בְּנוֹ
עֵתָה מִקְרָא שְׁכָנוֹת "וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֵל יָדֵי כְּסִיתֶיךָ
לְנִמְעַ שְׁמִים וְלִיסֹד אֶרֶץ", לְהַעֲלוֹת לְרוּמָם וּלְתַקֵּן הַרְסוֹת
וְחִרְבוֹת הַשְׁכִּינָה הַקְדוּשָׁה לְקִשּׁוּט וּפְרִיפְרָא עֲלָאָה וּלְאַרְמוֹן שְׁעַל
מְכוֹנָה יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁנָה וְקִים בְּנוֹ מִהֲרָה מִקְרָא שְׁכָנוֹת
"וְהָיָה אֹרֶךְ הַלְבָּנָה כְּאֹרֶךְ הַחֲמָה וְאֹרֶךְ הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַע עֶשְׂרִים כְּאֹרֶךְ
שְׁבַע עֶשְׂרִים הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשָׁבִי הַקְדוּשׁ וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בֶּן
עֲזִיָּהוּ, יַעֲמֹד לָנוּ לְתַקֵּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שְׁנִבְרָא עַד סוֹפֹ כְּרִצּוֹנוֹ
וְכִרְצוֹן יִרְאִיו. וּבִזְכוֹת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּחֻקְהָ הַזֹּאת, עַל יְדֵי
תַתְּקָרֵב הַנְּאוּלָּה, וְיִשְׁוּעָתָהּ מִהֲרָה תַצְמִיחַ, לְעֲלוֹי שְׁכִינַת עֲוֹנֵנוּ
בְּמִהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוִים בְּנוֹ מִקְרָא שְׁכָנוֹת "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי
אוֹר", וַיִּזְרַח עֲלֵינוּ אוֹר יְהוָה יְהוּדָה יְהוֹשֻׁעַ אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
יְהוּדָה יְהוֹשֻׁעַ אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֶמֶן נִצַּח סֶלָה וְעַד. (נִסַּח הַתְּפִלָּה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ

הַקְדוּשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וְיִסְאֵל זִיע"א)

מִזְדָּה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יְהוּדָה יְהוֹשֻׁעַ אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂמִיחָה
לְלַמּוֹד וּלְהַגִּיט בְּסִפְרֵי הַקְדוּשׁ הַזֶּה זִיכְרָה עֲלֵיָאָה, וְזִכּוֹת
הַתְּנָאִים הַקְדוּשִׁים שְׁלַמְדָנוּ תוֹרָתָם יַעֲמֹד לָנוּ וּלְזַרְעֵנוּ וּנְזַכֵּה
לְהַבְטִיחַ הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה נֵם, כ-כא) וְכֹא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִּי פֶשַׁע בְּעֵקֶב
נָאִם יְהוָה יְהוּדָה יְהוֹשֻׁעַ אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אֲמַר יְהוָה יְהוּדָה יְהוֹשֻׁעַ
רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְדְבָרֵי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי

תפילה לאחר קריאת הוזהר

וְרַעַד וּמִפִּי זֶרַע וְרַעַד אָמַר יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי מַעַתָּה וְעַד עוֹלָם.
וַיִּתְקַיֵּם בָּנוּ הַנְּבוּאָה (יִשְׁעִיהָ נָא, מו) וְאֲשִׁים דְּבָרִי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדֶי
בְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמוֹת וְלִיסַד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבְרַפְתָּ
מִשָּׁה רַעִיָא מְהִימָנָא תַתְּנֶלְהָ בְּמַהֲרָה דִּידֶךָ, יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי בְּדָד
יִנְחֶנּוּ וְאִין עֲמוֹ אַל גָּבַר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לִבֵּנוּ וְתִגַּל נַפְשֵׁנוּ
בִּישׁוּעָתֶךָ בְּאַמַּת בְּאַמֹּר לְצִיּוֹן מֶלֶךְ אֱלֹהֶיךָ, בְּרוּךְ יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי
לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

(סוד ה')

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמִטִּיב הַדָּרֵשׁ
לָנוּ. שׁוּבָה אֵלֵינוּ [עָלֵינוּ] בְּחֶמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְל אֲבוֹת
שַׁעֲשׂוּ רְצוֹנְךָ. בְּנֵה בֵיתְךָ בְּבִתְחִלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוֹנּוֹ.
וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקְוָנוּ. וְהִשָּׁב שְׂכִינְתְּךָ לְתוֹכּוֹ, וְהִשָּׁב
בְּהֵנִים לְעַבּוּדְתָּם וְלוֹוִיִּם לְדוֹכָנָם לְשִׁירָם וּלְזִמְרָם. וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל
לְגוֹיָהֶם. וּמִלֵּאָה הָאֶרֶץ דְּעָה אֵת יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי לִירְאָה וּלְאַהֲבָה
אֵת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אָמֵן בֵּן יְהִי רְצוֹן.

(ס"ח)

פתיחת אליהו הנביא

כתב הרמ"ק: טוב לומר תפלת פתח אליהו זכור לטוב הנזכרת בריש ספר תיקוני הוזהר (סדור רבי שבתאי מראשקוב). וכתב החיד"א, אשר קבלו רבנו קדישי, שהיא מסגלת לקבלת התפלה. (עבודת הקודש מורה באצבע סוף סימן י'). והרי"ח הטוב כתב, שבאמירתה מסוגל לכרור ניצוצי הקדושה (בא"ח, פ' בחר סוף ההקדמה).

פְּתַח אֱלֹהֵי הַנְּבִיא זְכוֹר לטוֹב וְאָמַר. רַבּוֹן הָעוֹלָמִים שְׁאֵתָה הוּא אֶחָד לְבָד, וְלֹא בְּחֻשְׁבוֹן הַמַּסְפָּרִים. אֵתָה הוּא עֲלִיּוֹן מֵעַל כָּל הָעֲלִיּוֹנִים, נֶעֱלַם מֵעַל כָּל נַעֲלָמִים. וְאִין מַחְשָׁבָה אוּ תְּפִיסָה בְּךָ לְהַשִּׁיגְךָ כָּלֵל. אֵתָה הוּא שְׁהוּצֵאתָ וְגִלִּיתָ עֶשֶׂר תְּקוּנִים, וְקוֹרְאִים לָהֶם עֶשֶׂר סְפִירוֹת, לְהַנְהִיג בָּהֶם עוֹלָמוֹת סְתוּמִים שְׁאִינֶם נִגְלִים וְעוֹלָמוֹת הַנִּגְלִים. וּבָהֶם אֵתָה מְתַכֶּסֶּה מִבְּנֵי אָדָם, וְאֵתָה הוּא שְׁקוּשֶׁר אוֹתָם וּמִיחַד אוֹתָם. וּמִפְּנֵי שְׁאֵתָה מִבְּפָנִים,

פתח אליהו בלשון ארמית

פְּתַח אֱלֹהֵי הַנְּבִיא זְכוֹר לטוֹב וְאָמַר: רַבּוֹן עֲלָמִין דְּאֵתָה הוּא חַד וְלֹא בְּחֻשְׁבָּן. אֵתָה הוּא עֲלָאָה עַל כָּל עֲלָאִין סְתִימָא עַל כָּל סְתִימִין, לִית מַחְשָׁבָא תְּפִיסָא בְּךָ כָּלֵל. אֵתָה הוּא דֹאפֶקֶת עֶשֶׂר תְּקוּנִין, וְקָרִינָן לְהוֹן עֶשֶׂר סְפִירָן, לְאַנְהָגָא בְּהוֹן עֲלָמִין סְתִימִין דְּלֹא אֲתַגְלִין, וְעֲלָמִין דְּאֲתַגְלִין. וּבְהוֹן אֲתַכְּסִיאת מִבְּנֵי נָשָׂא, וְאֵתָה הוּא דְקֻשִּׁיר לֹון וּמִיחַד לֹון. וּבְגִין דְּאֵתָה מְלָגָאוּ - כָּל מָאן דֹּאפְרִישׁ חַד מִחֲבֵרִיהּ מֵאֲלִין עֶשֶׂר [סְפִירָן], אֲתַחֲשַׁב לָהּ כְּאֵלוּ אֲפְרִישׁ בְּךָ. וְאֲלִין עֶשֶׂר סְפִירָן אֲנֹון אֲזִלִין כְּסִדְרָן, חַד אֲרִיף וְחַד קָצֵר וְחַד בֵּינוּנִי. וְאֵתָה הוּא דֹאנְהִיג לֹון, וְלִית מָאן דֹּאנְהִיג לָךְ, לֹא לְעֲלָא וְלֹא לְתַתָּא וְלֹא מִכָּל סְטָרָא. לְבוּשִׁין תְּקַנְתָּ לֹון דְּמִנְהִיהּ פְּרַחֲרִין נִשְׁמַתִין לְבָנֵי נָשָׂא. וְכַמָּה גּוֹפִין תְּקַנְתָּ לֹון, דֹּאֲתַקְרִיאֻ

כָּל מִי שֶׁמִּבְדִּיל וּמִפְרִיד אֶחָד מִחֵבְרוֹ, מֵאֵלּוּ עֶשֶׂר סְפִירוֹת, נִחָשֵׁב
לֹא כְּאֵלּוּ הוּא מִפְרִיד בָּךְ. וְאֵלּוּ עֶשֶׂר סְפִירוֹת, הֵם הוֹלְכִים כְּסֹדָרָם,
אֶחָד אַרְוֶה, וְאֶחָד קֶצֶר, וְאֶחָד בֵּינוֹנִי. וְאַתָּה הוּא שְׁמֹנְהִיג לָהֶם.
וְאִין מִי שְׁמֹנְהִיג לָךְ, לֹא מִלְמַעְלָה וְלֹא מִלְמַטָּה וְלֹא מִכָּל צַד
שֶׁהוּא. לְבוֹשִׁים תִּקְנֶת לָהֶם, שְׁמָהֶם פֹּרָחִים נִשְׁמֹת לִבְנֵי אָדָם,
וְכִמָּה גּוֹפִים תִּקְנֶת לָהֶם, שְׁנִקְרָאוּ גּוֹפִים כָּלִפִּי הִלְבוּשִׁים שְׁמֹכְסִים
עֲלֵיהֶם, וְנִקְרָאִים בְּתִקּוֹן הַזֶּה. הַחֶסֶד זְרוּעַ יְמִין. גְּבוּרָה זְרוּעַ
שְׁמָאל. תַּפְאֶרֶת כְּנֶגֶד הַגּוֹף. נִצַּח וְהוֹד כְּנֶגֶד שְׁנֵי רִגְלָיו. יְסוֹד -
שְׁלִימוֹת הַגּוֹף, וְהוּא אוֹת בְּרִית קוֹדֶשׁ. מַלְכוּת נִקְרָאת פֶּה, תּוֹרָה
שְׁבַעֲל פֶּה קוֹרְאִים לָהּ. מִדַּת הַחֲכָמָה הִיא הַמַּחֲ, הִיא הַמַּחֲשָׁבָה
שְׁבַעֲנִים. מִדַּת הַבִּינָה הִיא הַלֵּב, וּבָהּ הַלֵּב מְכִין, וְעַל אֵלּוּ שְׁנֵיהֶם
[הַחֲכָמָה וְהַבִּינָה] נֶאֱמָר, הַנִּסְתָּרוֹת לֹא יֵאָלְקִינוּ. כְּתָר עֲלִיּוֹן, הוּא
כְּתָר מַלְכוּת, וְעֲלִיוֹ נֶאֱמָר מְגִיד מְרֹאשִׁית אַחֲרִית, וְהוּא הָרֹאשׁ
שְׁמֹנִיחִים עֲלִיוֹ תַּפְלִין, וּבְנִשְׁמָה הַפְּנִימִית מֵאִיר שֵׁם אוֹת יוֹד וְאוֹת

פֶּתַח אֵלֶיהוּ בִלְשׁוֹן אֲרַמִּית

גּוֹפִין לְגַבִּי לְבוּשִׁין דְּמַכְסִין עֲלֵיהוֹן. וְאַתְקִרְיָא בְּתִקּוּנָא דָּא:
חֶסֶד - דְּרוּעָא יְמִינָא. גְּבוּרָא - דְּרוּעָא שְׁמָאלָא. תַּפְאֶרֶת - גּוֹפָא.
נִצַּח וְהוֹד - תְּרִין שׁוֹקִין. יְסוֹד - סִימָא דְּגּוֹפָא, אוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ.
מַלְכוּת - פֶּה תּוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה קְרִינֵן לָהּ. חֲכָמָה - מוֹחָא, אִיהִי
מַחֲשָׁבָה מְלָגָאוּ. בִּינָה - לְבָא, וּבָהּ הַלֵּב מְכִין. וְעַל אֵלִין תְּרִין
כְּתִיב: "הַנִּסְתָּרוֹת לִיהוֹה אֱלֹהֵינוּ". כְּתָר עֲלִיּוֹן - אִיהוּ כְּתָר
מַלְכוּת. וְעֲלָה אֶתְמַר: מְגִיד מְרֹאשִׁית אַחֲרִית. וְאִיהוּ קְרַקְפֶּתָא
דְּתַפְלִי. מְלָגָאוּ אִיהוּ אוֹת יו"ד וְאוֹת ה"א וְאוֹת וָאו"ו | וְאוֹת
ה"א, דְּאִיהוּ אֲרַח אֲצִילוֹת. וְאִיהוּ שְׁקִי דְּאִילְנָא בְּדְרוּעֵי וְעַנְפוֹי,
כְּמִיָּא דְּאֶשְׁקִי לְאִילְנָא וְאַתְרַבִּי בִּהְהוּא שְׁקִי:

הא ואות ואו ואות הא, שהוא דרך אצילות, והוא משקה את האילן בורעותיו וענפיו, פמים שמשקים את האילן, ומתרבה ומתגדל באותה ההשקאה.

רבון העולם, אתה הוא עליון על כל העליונים, וסבת כל הסבות, ואתה משקה את הספירות שנקראים אילן, בנביעת המעין, ואותו אור המעין הוא כנשמה לגוף, שהוא חיים לגוף. וכך אין דמיון, ואין דמות מכל הספירות ותנבואים הפנימיים והחיצוניים. ובראת שמים וארץ. והוצאת מהם שמש, וירח, וכוכבים ומזלות. ובארץ בראת אילנות ודשאים, וגן עדן, ועשבים, וחיות ועופות ודגים ובהמות ובני אדם. להכיר ולהודיע בהם עליונים, ואיך יתנהגו בהם עליונים ותחתונים, ואיך נפרים ונודעים עליונים ותחתונים, ואין מי שידע ומשיג באין סוף ברוך הוא כלל. ובלעדי אורו יתברך, אין יחוד בעליונים ותחתונים,

פתיחת אליהו בלשון ארמית

רבון עלמין, אנת הוא עלת העלות וסבת הסבות, דאשקי לאילנא בההוא נביעו. וההוא נביעו איהו כנשמתא לגופא, דאיהו חיים לגופא, וכך לית דמיון ולית דיוקנא מכל מה דלגאו ולבר. ובראת שמיא וארעא, ואפקת מנהון שמשא וסיהרא וכוכביא ומזלי, ובארעא אילנין ודשאין, וגנתא דעדן, ועשבין, וחיון ועופין ונונין, ובעירין, ובני נשא. לאשתמודעא בהון עלאין, ואיך יתנהגון בהון עלאין ותתאין, ואיך אשתמודעא עלאי ותתאי, ולית דיידע כך כלל. ובר מנך, לית יחודא בעלאי ותתאי. ואנת אשתמודע אדון על כללא. וכל ספירין כל חד – אית ליה שם ידיעא, ובהון אתקריאו מלאכי. ואנת לית לך שם ידיעא, דאנת הוא ממלא כל שמהן, ואנת הוא שלימו דכלהו.

וְאַתָּה נָכַר וְנוֹדַע אֲדוֹן עַל כָּלָם, וְלִכְל סְפִירָה לְכָל אֶחָד יֵשׁ שֵׁם יְדוּעַ, וּבִשְׁמוֹת הַסְּפִירוֹת נִקְרָאִים הַמְּלָאכִים. וְאַתָּה אֵין לָךְ שֵׁם יְדוּעַ, שְׁאֵתָהּ הוּא מְמַלֵּא וּמַחֲיָה אֶת כָּל הַסְּפִירוֹת הַנִּקְרָאִים בִּשְׁמוֹת. וְאַתָּה הוּא הַמְּשַׁלֵּם וּמְמַלֵּא אֶת כּוֹלָם וְכֹאֲשֶׁר אַתָּה מְסִיר אֶת הַשְּׁפָעֶתֶךָ מֵהֶם, יִשְׁאָרוּ כָּל הַשְּׁמוֹת כְּגוֹף בְּלִי נִשְׁמָה. אַתָּה הוּא חֶכֶם וְלֹא עַל יְדֵי הַחֲכֵמָה הַיְדוּעָה בַּסְּפִירוֹת, אַתָּה הוּא מְבִין וְלֹא עַל יְדֵי הַבִּינָה הַיְדוּעָה בַּסְּפִירוֹת. אֵין לָךְ מְקוֹם קְבוּעַ וַיְדוּעַ, אֲלֵא הִתְהַדְּקָה לְהוֹדִיעֵנוּ תִּקְפָּךְ וְחֻזְקָךְ לְבַנֵּי אָדָם. וְלִהְרָאוֹת לָהֶם אֵיךְ מִתְנַהֵּג הָעוֹלָם בְּדִין וּבְרַחֲמִים, שֶׁהֵם צָדֵק וּמִשְׁפָּט כְּפִי מַעֲשֵׂי בְנֵי אָדָם. דִּין הוּא הַגְּבוּרָה. מִשְׁפָּט הוּא הָעֲמוּד הָאֲמָצְעִי. צָדֵק הִיא הַמְּלֻכּוֹת הַקְּדוּשָׁה. מֵאֲזֵנֵי צָדֵק, שְׁנֵי עֲמוּדֵי הָאֵמֶת. הֵינן צָדֵק, הִיא אוֹת בְּרִית. הַכֹּל לִהְרָאוֹת אֵיךְ מִתְנַהֵּג הָעוֹלָם אֲבָל לֹא שֵׁשׁ לָךְ צָדֵק הַיְדוּעַ שֶׁהוּא דִין וְלֹא מִשְׁפָּט הַיְדוּעַ שֶׁהוּא רַחֲמִים, וְלֹא מִכָּל אֵלֹו הַמּוֹדוֹת כָּלָל.

פתיחת אליהו בלשון ארמית

וְכַד אַנְתָּ תִּסְתַּלַּק מִנְּהוֹן, אֲשֶׁתִּאָּרוּ כְּלֵהוּ שְׁמֵהֶן כְּגוֹפָא בְּלֵא נִשְׁמָתָא. אַנְתָּ הוּא חֲכִים וְלֹא בְּחֲכֵמָה יְדִיעָא. אַנְתָּ הוּא מְבִין וְלֹא בְּבִינָה יְדִיעָא. לִית לָךְ אֲתֵר יְדִיעָא, אֲלֵא לֹאֲשֶׁתְּמוּדְעָא תּוֹקֶפְךָ וְחִילְךָ לְבַנֵּי נָשָׂא. וְלֹאֲחֻזָּא לֹון אֵיךְ אֲתִנְהֵג עֲלֵמָא בְּדִינָא וּבְרַחֲמֵי, דְּאֵינִין צָדֵק וּמִשְׁפָּט, כְּפֹום עוֹבְדֵיהוֹן דְּבַנֵּי נָשָׂא. דִּין אִיהוּ גְבוּרָה. מִשְׁפָּט - עֲמוּדָא דְּאֲמָצְעִיתָא. צָדֵק - מְלֻכּוֹתָא קְדִישָׁא, מֵאֲזֵנֵי צָדֵק תִּרִין סְמִכֵי קְשׁוּט. הֵינן צָדֵק - אוֹת בְּרִית. כָּלֵא לֹאֲחֻזָּא אֵיךְ אֲתִנְהֵג עֲלֵמָא. אֲבָל לֹאוּ דְּאִית לָךְ צָדֵק יְדִיעָא דְּאִיהוּ דִין, וְלֹא מִשְׁפָּט יְדִיעָא דְּאִיהוּ רַחֲמֵי, וְלֹא מִכָּל אֲלִין מְדוֹת כָּלָל.

קום רבי שמעון ויתחדשו סודות עליונים על ידך שהרי רשות נתנה לך לגלות רזים נסתרים על ידיך, מה שלא נתן רשות לגלות לשום בן אדם עד עתה.

קם רבי שמעון פתח ואמר: לך ה' הנהגות הגדולה, חסד והגבורה, והתפארת, והנצח, וההוד. פי כל – יסוד, בשמים ובארץ. לך ה' הממלכה – מלכות. והמתנשא לכל לראש. עליונים שמעו, אלו ישני חברון, והרועה הנאמן, התעוררו משנתכם. "הקיצו ורננו שוכני עפר", הם אלו אותם חצדיקים, שהם מחלק השכינה שנאמר בה, "אני ישנה ולבי ער", ואינם קרויים מתים

פתח אליהו בלשון ארמית

קום רבי שמעון ויתחדשון מלין על ידך. דהא רשותא אית לך לגלגא רזין טמירין על ידך, מה דלא אתיהיב רשו לגלגא לשום בר נש עד כעין:

קם רבי שמעון פתח ואמר: לך יהוה הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד, כי כל בשמים ובארץ. לך יהוה הממלכה. והמתנשא לכל לראש. עלאין שמעו אנון דמיכין דחברון ורעיא מהימנא אתערו משנתכון. "הקיצו ורננו שוכני עפר" – אלין אנון צדיקיא דאננו מסטרא דההוא דאתמר בה: "אני ישנה ולבי ער". ולאו אנון מתים. ובגין דא אתמר בהון: "הקיצו ורננו" וגו'. רעיא מהימנא, אנת ואבהן הקיצו ורננו לאתערוותא דשכינתא, דאיהי ישנה בגלותא, דעד כעין צדיקיא בלהו דמיכין ושתא בחוריהון. מיד יהיבת שכינתא תלת קלין לגבי רעיא מהימנא, וימא ליה: קום רעיא מהימנא – דהא עלך אתמר: "קול דודי דופק" – לגבאי בארבע אתון דיליה, וימא בהון "פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי". דהא "תם עונד בת ציון לא יוסיף להגלותך". "שראשי נמלא טל". "מאי נמלא טל"?

אֵלָא יִשְׁנִים, וּבִשְׁבִיל זֶה נֶאֱמַר בָּהֶם, "הִקִּיצוּ וְרַנְּנוּ" וּגו', מִשֶּׁהָ הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן, אַתָּה וְהָאֲבוֹת. הִתְעוֹרְרוּ לְשִׁמּוֹחַ וּלְעוֹרֵר אֶת הַשְּׂכִינָה שֶׁהִיא יִשְׁנָה בַּגְּלוּת, שְׁעַד עֵתָהּ, הַצְדִּיקִים כָּלָם רְדִימִים, וְיִשְׁנָה בְּעֵינֶיהֶם. מִיָּד נִתְּנָה הַשְּׂכִינָה שְׁלֹשׁ קוֹלוֹת, לְגַגֵּד הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן, וְאוֹמֶרֶת לוֹ: קוּם הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן. שֶׁהָרִי עָלֶיךָ נֶאֱמַר "קוֹל דּוֹדֵי דּוֹפֵק", אֶצְלִי בְּאַרְבַּע אוֹתִיּוֹת שְׁלֹו, וְיֹאמַר בָּהֶם בְּכֶחֶם, פִּתְחֵי לִי אַחוֹתַי רַעֲיָתִי וְיֹנְתִי תַמְתִּי". שֶׁהָרִי כְּתוּב: "תָּם עֹנֵד בַּת צִיּוֹן לֹא יוֹסִיף לְהַגְלוֹתֶךָ" שֶׁהָרִי רֹאשִׁי מֵלֹא טַל וּמִדּוּעַ מֵלֹא טַל? אֵלָא אָמַר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֶת הַשְּׂכִינָה חֲשַׁבְתָּ, שְׁמִיּוֹם שֶׁנִּחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁעָלִיתִי לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַעֲלָה, וְעָלִיתִי לִישׁוּבֵי - יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעֲלָה? אֵין זֶה כֵּךְ, שֶׁבִּאֲמַת לֹא עָלִיתִי לְבֵיתִי כָּל זְמַן שֶׁאַתָּ בַּגְּלוּת! הָרִי לָךְ סִימָן, "שְׂרָאשִׁי נִמְלֵא טַל" וְהֵא הִיא הַשְּׂכִינָה בַּגְּלוּת, הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁלָּהּ וְהַחַיִּים שֶׁלָּהּ הוּא בְּסוֹד טַל, וְזֶה הוּא סוֹד אוֹת יו"ד אוֹת ה"א אוֹת וָאוֹת ה"א הִיא הַשְּׂכִינָה

פתיחת אליהו בלשון ארמית

אֵלָא אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא: אֲנִתְ חֲשַׁבְתָּ דְּמִיּוּמָא דְּאַתְחַרְבַּ בִּי מִקְדָּשָׁא דְּעָאֲלֵנָא בְּבִיתָא דִּילִי וְעָאֲלֵנָא בִּישׁוּבָא? לֹאוּ הֲכִי, דְּלֹא עָאֲלֵנָא כָּל זְמַנָּא דְּאַנְתָּ בַּגְּלוּתָא הָרִי לָךְ סִימָנָא: "שְׂרָאשִׁי נִמְלֵא טַל", ה"א שְׂכִינְתָּא בַּגְּלוּתָא, שְׁלִימוֹ דִּילָהּ וְחַיִּים דִּילָהּ אִיהוּ טַל. וְדָא אִיהוּ אוֹת יו"ד אוֹת ה"א אוֹת וָאוֹת ה"א אִיהִי שְׂכִינְתָּא דְּלֹא מַחֲשָׁבֵן טַל, אֵלָא אוֹת יו"ד אוֹת ה"א וְאוֹת וָאוֹת יו"ד דְּסִלְקוּ אֶתְּוֹן לְחֲשָׁבֵן טַל. דְּאִיהִי מְלִיא לְשְׂכִינְתָּא מִנְּבִיעוּ דְּכָל מְקוֹרֵין עֲלָאִין. מִיָּד קָם רַעֲיָא מִהִימָנָא וְאַבְהֵן קְדִישִׁין עֲמִיה. עַד כָּאן רָזָא דִּיחֻדָּא: "בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן": (תַּקּוּנֵי זֹהַר יו, א הַקְדָּמָה אַחֲרֵת לַת"ז)

שְׂאִינָה בְּחֶשְׁבֹן ט"ל, אֵלֶּא אוֹת יוֹד אוֹת הָא אוֹת וְא"ו עֲלִים
הָאוֹתִיּוֹת לְחֶשְׁבֹן ט"ל, שֶׁהֵשֵׁם הָיָה מְמַלֵּא אֶת הַשְׂכִּינָה מִמֶּעֵין
הַנוֹבֵעַ שֶׁל כָּל הַמְקוֹרוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, מִיָּד קָם הַרוּעָה הַנֶּאֱמָן
וְהָאֲבוֹת הַקְדוֹשִׁים עִמּוֹ. עַד כָּאן סוּר הַיְחוד.

וַיְהִי רָצוֹן מִלִּפְנֵי ה' הָעֵתִיק יוֹמִין הַקְדוֹשׁ מִכָּל הַקְדוֹשִׁים וְנִסְתַּר
מִכָּל הַנִּסְתָּרִים נֶעְלָם מִהֶבֶל. שְׂיִתְמֹשֶׁךְ טַל הָעֲלִיּוֹן מִמֶּנּוּ
לְהַשְׁפִּיעַ וּלְמַלְאוֹת הָרֹאשׁ שֶׁל זַעִיר אֲנָפִין וּלְהַמְשִׁיךְ שֹׁפַע לְשִׁדָּה
תְּפוּחִין הַקְדוֹשׁ בְּהָאֶרֶת פָּנִים בְּרָצוֹן וּבְשִׂמְחַת הַכֹּל. וַיִּתְמֹשֶׁךְ
מִלִּפְנֵי ה' "הָעֵתִיק יוֹמִין הַקְדוֹשׁ מִכָּל הַקְדוֹשִׁים, וְנִסְתַּר מִכָּל
הַנִּסְתָּרִים נֶעְלָם מִהֶבֶל. רָצוֹן וְרַחֲמִים חֵן, וְחֶסֶד, בְּהָאֶרֶה עֲלִיּוֹנָה,
בְּרָצוֹן, וְשִׂמְחָה, עָלֶי וְעַל כָּל בְּנֵי בֵּיתִי, וְעַל כָּל הַקְּרוֹבִים אֵלַי,
וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ. וַיִּפְדֶּה אוֹתָנוּ מִכָּל הַצָּרוֹת הָרְעוֹת שֶׁבָּאוֹת

פתח אליהו בלשון ארמית

וַיְהִי רָעוּא מִן קָדָם עֲתִיקָא קְדִישָׁא דְכָל קְדִישִׁין טְמִירָא דְכָל
טְמִירִין סְתִימָא דְכָלֵּא. דִּיתְמֹשֶׁךְ טַלָּא עֲלָאָה מְנִיָּה לְמַלְאָ רִישִׁיָּה
דְּזַעִיר אֲנָפִין, וְלִהְטִיל | לְחַקֵּל תְּפוּחִין קְדִישִׁין בְּנִהֲרֹו דְּאֲנָפִין
בְּרָעוּא וּבְחִדּוּתָא דְכָלֵּא. וַיִּתְמֹשֶׁךְ מִן קָדָם עֲתִיקָא קְדִישָׁא דְכָל
קְדִישִׁין, טְמִירָא דְכָל טְמִירִין סְתִימָא דְכָלֵּא. רַעוּתָא וְרַחֲמֵי חֲנָא
וְחֶסֶדָא בְּנִהֲרֹו עֲלָאָה בְּרַעוּתָא וְחִדּוּהָ עָלֶי וְעַל כָּל בְּנֵי בֵּיתִי, וְעַל
כָּל הַנְּלוּיִם אֵלַי, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עִמִּיהָ. וַיִּפְרְקִינָא מִכָּל עֲקָתִין
בִּישִׁין דִּיִּתְנוּן לַעֲלָמָא, וַיִּזְמִין וַיִּתִּיבָה לְנָא מְזוּנָא וּפְרַנְסֶתָא
טְבִתָּא, בְּלִי צָרָה וְעֲקָתָא, מִמְזָלָא דְכָל מְזוּנֵי בֵּיה תְלִין. וַיִּשְׁוֹבִינֵן
מִעֵינָא בִישָׁא וּמִחֲרַבָּא דְמַלְאָךְ הַמֶּנֶת וּמִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנוֹם. וַיְתִי
לְנָא וּלְכָל נִפְשָׁתָנָא חֲנָא וְחֶסֶדָא וְחַיִּי אֲרִיכִי וּמְזוּנֵי רוּחִי וְרַחֲמֵי
מִן קְדָמִיָּה. אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן, אָמֵן וְאָמֵן.

לְעוֹלָם, וַיְכִין וַיִּנָּתֶן לָנוּ מִזֶּן וּפְרִנָּה טוֹבָה בְּלִי צָרָה וּמְצוּקָה, מִהַמְּזֹל הָעֲלִיּוֹן, שֶׁכָּל הַמְּזוֹנוֹת מִמֶּנּוּ מִשְׁתַּלְשָׁלִים. וַיִּצִּילֵנוּ מֵעֵין הָרַע, וּמִחֶרֶב מִלֵּאד הַמּוֹת, וּמִהַדִּין שֶׁל גִּיהֲנוֹם. וַיִּתֵּן לָנוּ, וּלְכָל נַפְשוֹתֵנוּ, חַן וְחֶסֶד, וְחַיִּים אֲרָכִים, וּמְזוֹנוֹת בְּרוּחַ, וְרַחֲמִים, מִלִּפְנֵי, אֱמֵן בֶּן יְהִי רָצוֹן. אֱמֵן וְאֱמֵן.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַרְימוֹתַי יָדַי בַּתְּפִלוֹת, לְמַעַלָּה שֶׁכָּאֲשֶׁר הָרָצוֹן הָעֲלִיּוֹן לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה, עוֹמֵד עַל אוֹתוֹ הָרָצוֹן שֶׁלֹּא נוֹדַע וְלֹא נִתְפַּס כָּלֵל לְעוֹלָם. הָרֹאשׁ הַסֵּתוּם בְּיוֹתֵר לְמַעַלָּה וְאוֹתוֹ הָרֹאשׁ הוֹצִיא מִה שְׁהוּצִיא, וְלֹא נוֹדַע, וְהָאִיר מִה שְׁהָאִיר, וְהַכֵּל בְּהַעֲלֵם. וְרָצוֹן הַמַּחְשָׁבָה הָעֲלִיּוֹנָה, לְרֹדֵף אַחֲרָיו לְקַבֵּל הָאֶרֶץ מִמֶּנּוּ. כְּעֵין מִסָּד אֶחָד נִפְרָם, וּמִתּוֹךְ אוֹתוֹ הַמִּסָּד עַל יְדֵי רִדְיַת זֶה הַמַּחְשָׁבָה הָעֲלִיּוֹנָה מִגִּיעַ וְלֹא מִגִּיעַ עַד אוֹתוֹ הַמִּסָּד וּמִזֶּה הָאִיר

פתיחת אליהו בלשון ארמית

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: אֲרִימִית יְדָאִי בְּצִלוֹתִין לְעֵלָא, דְּכַד רְעוּתָא עֲלָאָה לְעֵלָא לְעֵלָא קִימָא עַל הַהוּא רְעוּתָא דְּלֹא אֲתִידַע וְלֹא אֲתַפֵּס כָּלֵל לְעֵלְמִין. רִישָׁא דְּסֵתִים - יִתִּיר לְעֵלָא, וְהַהוּא רִישָׁא אֲפִיק מְאִי דְּאֲפִיק וְלֹא יָדִיעַ, וְנִהִיר מְאִי דְּנִהִיר כֹּלָא בְּסֵתִימוֹ, רְעוּ דְּמַחְשָׁבָה עֲלָאָה - לְמַרְדֵּף אֲבִתְרָה וְלֹא תִנְהַרָא מִנָּה. חַד פְּרִיסוֹ אֲתַפְרִיס, וּמִגּוֹ הַהוּא פְּרִיסָא - בְּרִדְפוֹ דִּהִיא מַחְשָׁבָה עֲלָאָה - מְטִי וְלֹא מְטִי, עַד הַהוּא פְּרִיסָא, נִהִיר מְאִי דְּנִהִיר, וְכַדִּין הַהוּא מַחְשָׁבָה עֲלָאָה נִהִיר בְּנִהִירוֹ סֵתִים דְּלֹא יָדִיעַ. וְהַהוּא מַחְשָׁבָה לֹא יָדַע, כַּדִּין בְּטֵשׁ הָאִי נִהִירוֹ דְּמַחְשָׁבָה דְּלֹא אֲתִידַע, בְּנִהִירוֹ דְּפִרְסָא דְּקִימָא דְּנִהִיר מִמָּה דְּלֹא יָדַע, וְלֹא אֲתִידַע וְלֹא אֲתַגְלִיא. וְכַדִּין הָאִי נִהִירוֹ דְּמַחְשָׁבָה דְּלֹא אֲתִידַע, בְּטֵשׁ בְּנִהִירוֹ דְּפִרְסָא, וְנִהִרִין כְּחֻדָּא, וְאֲתַעְבִּידוֹ תַּשְׁעָה הִיכְלִין, וְהִיכְלִין -

מה שֶהאיר וכִשְקִבְלָה אוֹתָהּ הַמַּחֲשָׁבָה הֶעֱלִינָה הִיָּה עֲתִיק מֵאִיר
בְּאוֹר סָתוּם שֶׁלֹא נֹדַע וְזוֹ הַמַּחֲשָׁבָה לֹא יָדַע וְאִינוּ מְשִׁיג גּוֹדֵל
הָאוֹר, אִז הִכָּה אוֹתוֹ הָאוֹר שֶהוּא סוֹד הַמַּחֲשָׁבָה שֶׁלֹא נֹדַעַה
הִכָּה בְּהֶאֱרַת מִסְדֵּי הָעוֹמֵד וְהָאִיר מִמֶּה שֶׁאִינוּ יָדוּעַ וּמְשִׁיג, וְלֹא
נֹדַע וְלֹא הִתְנַלָּה וְאִז זֶה הָאוֹר שֶׁל הַמַּחֲשָׁבָה שֶׁלֹא נֹדַעַה הִכָּה
פַּעַם ב' בְּהֶאֱרַת הַמִּסְדֵּי הָעוֹמֵד וְעַל יְדֵי זֶה הָאִירוּ כּוֹלָם פֶּאֶחֶד
וְנִעְשׂוּ וְנִתְקֶנּוּ תִשְׁעָה הִיכָלוֹת וְאֵלּוּ הֵהִיכָלוֹת אֵינָם אוֹרוֹת וְאֵינָם
בְּבַחֲיִנַת רוּחַ וְאֵינָם בְּבַחֲיִנַת נִשְׁמוֹת וְלֹא יֵשׁ מִי שֶׁעוֹמֵד בָּהֶם
בְּבַחֲיִנַת חַיָּה. הֶרְצוֹן שֶׁל כָּל תִּשְׁעֵי הָאוֹרוֹת, שֶׁעוֹמְדִים כָּלָם בְּכַח

פֶּתַח אֱלִיהוּ בִלְשׁוֹן אֲרַמִּית

לֹא אֲנוּן | נְהוֹרִין, וְלֹא אֲנוּן רוּחִין, וְלֹא אֲנוּן | נִשְׁמָתִין, וְלֹא
אִית מֵאֵן דְּקִימָא בְּהוּ רַעוּתָא דְכָל תִּשְׁעָה נְהוֹרִין דְּקִימִי כְּלֵהוּ
בְּמַחֲשָׁבָה, דְּאִיהוּ חֵד מְנִיָּה בְּחִשְׁבָּנָא כְּלֵהוּ לְמִרְדָּף בְּתִרְיָהּ,
בְּשַׁעֲתָא דְקִימִי בְּמַחֲשָׁבָה, וְלֹא מִתְדַבְּקֵן וְלֹא אֲתִידְעוּ. וְאֵלִין לֹא
קִימִי לֹא בְּרַעוּתָא, וְלֹא בְּמַחֲשָׁבָה עֲלָאָה, תַּפְסִין בָּהּ וְלֹא תַפְסִין.
בְּאֵלִין קִימִי כָּל רִזֵּי דְמַהִימְנוּתָא. וְכָל אֲנוּן | נְהוֹרִין מְרִזָּא
דְּמַחֲשָׁבָה עֲלָאָה וְלִתְתָּא, כְּלֵהוּ אֶקְרוּן אֵין סוּף, עַד הֵכָא מְטוּ
נְהוֹרִין וְלֹא מְטוּן, וְלֹא אֲתִידְעוּ, לֹא הֵכָא רַעוּתָא וְלֹא מַחֲשָׁבָה.
כִּד נְהִיר מַחֲשָׁבָה, וְלֹא אֲתִידְעֵי מִמָּאן דְּנִהִיר, כִּדִּין אֲתִלְבֵּשׁ
וְאִסְתֵּים גּוֹ בִינָה וְנִהִיר לְמָאן דְּנִהִיר, וְאִעִיל דָּא בְּדָא עַד |
דְּאֲתַפְלִילוּ כְּלֵהוּ כְּחִדָּא, וּבְרִזָּא דְקָרְבָּנָא כִּד סְלִיק, כְּלָא אֲתַקְשֵׁר
דָּא בְּדָא, וְנִהִיר דָּא בְּדָא, כִּדִּין קִימִי כְּלֵהוּ בְּסִלְקוֹ, וּמַחֲשָׁבָה
אֲתַעֲטֵר בְּאֵין סוּף. הֵהוּא נְהִירוֹ דְּאֲתַנְהִיר מִנָּה מַחֲשָׁבָה עֲלָאָה
(דְּלֹא אֲתִידְעֵי בָּהּ כָּלָל) אֶקְרִי אֵין סוּף, וּמִנָּה אֲשַׁתְּכַח וְקִימָא, וְנִהִיר
לְמָאן דְּנִהִיר, וְעַל דָּא כְּלָא קָאִים, זַכָּאָה חוֹלְקִיָּהוּן דְּצִדִּיקָא,
בְּעִלְמָא דִּין וּבְעִלְמָא דְאַתִּי.

המחשבה שהוא אחד מהם בחשבונם כולם רוצים לרדף
 אחריהם בזמן שעומדים במחשבה ואינם משיגים אותו ולא נודע
 להם כלל ואלו לא קימים לא ברצון ולא במחשבה העליונה
 תופסים בה מעט הארה ולא תופסים. באלו נמצאים כל סודות
 האמונה וכל אותם האורות מסוד המחשבה העליונה, משם
 ולמטה כולם נקראים בערךם אין סוף. עד כאן מגיעים האורות
 בדרקות ולא מגיעים, ולא נודעים מהותם, אין כאן השגה של
 רצון ולא השגה של מחשבה כאשר מאירה המחשבה ולא נודע
 לו מי מאיר או מתלבש ונעלם בתוך בינה ומאירים למי שראוי
 להאיר ומתחבר זה עם זה עד שנכללים ונחשבים כולם לאחד
 ובסוד הקרבן כאשר עולה עשן הקטרת, כולם נקשרים זה בזה
 ומאירים זה בזה, אז עומדים כולם בסוד עליה והמחשבה עולה
 ומתעטרת באין סוף. זה האור שמאירה ממנו מחשבה עליונה
 (שלא נודע בה כלל) נקרא אין סוף וממנו נמצא ונאצל ומקים ומאיר
 למי שמאיר ועל סוד זה הכל עומד, אשרי וזך חלקם של
 הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.

תיקוני זוהר תקון שמונה וארבעים

סגולה נפלאה מרבנו האר"י זיע"א

בְּרֵאשִׁית, שָׁם תְּרִי, שָׁם שַׁבָּת, כְּגוֹן זֶה, בְּרֵאשִׁית - בְּרֵא
שֶׁתִּי, וְהֵן שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת, עָלֵיהֶם נֶאֱמַר (שמות לא):
"וַיִּשְׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת" וְגוֹמַר, שְׁתֵּי
פְעָמִים הַזִּכִּיר כָּאֵן שַׁבָּת, כְּנֶגֶד הַשְׂכִּינָה הָעֲלִיוֹנָה וְהַתַּחְתּוֹנָה.
"לְדֹרֹתָם", מִהוּ לְדֹרֹתָם? אֵלֶּא זָכָא הוּא מִי שְׁעוֹשֶׂה לָהֶם דִּירָה
בַּשַּׁבָּת בְּשָׁנֵי בְּתֵי חֵלֶב, וּמִתַּפְנֶה מִשָּׁם יֵצֵר הָרַע שֶׁהוּא חֲלוּל
שַׁבָּת, 'בְּרִית עוֹלָם', זֶה צָדִיק, שְׁשׂוּרִים שְׁנִיָּהֶם עָלָיו, אֶחָד לְמֵלֶּא
אוֹתוֹ, וְאֶחָד לְהַתְמַלֵּא מִמֶּנּוּ. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם כְּנֶגֶד שְׁתֵּי כְּלִיּוֹת
- פְּנִימִיּוֹת נֶצַח וְהוֹד, בָּנִים לְיִשְׂרָאֵל סָבָא - עֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי -

תיקון מ"ח בלשון ארמית

בְּרֵאשִׁית, תַּמָּן תְּרִי תַּמָּן שַׁבָּת, כְּגוֹנָא דָא בְּרֵאשִׁית בְּרֵא
שֶׁתִּי: וְאֵינֹן תְּרִי שַׁבָּתוֹת, עָלֵיהֶן אֶתְמַר וַיִּשְׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת וְגוֹמַר, תְּרִין זְמַנִּין אֲדַכִּיר הַכָּא שַׁבָּת,
לְקַבֵּל שְׂכִינְתָּא עֲלָאָה וְתַתָּאָה, לְדֹרֹתָם מֵאִי לְדֹרֹתָם, אֵלֶּא זָכָא
אִיהוּ מֵאֵן דְּעָבִיד לֹון דִּירָה בַּשַּׁבָּת בְּתֵי חֵלֶב, וְאֶתְפְּנִי מִתַּמָּן
יֵצֵר הָרַע דָּאִיהוּ חֲלוּל שַׁבָּת, בְּרִית עוֹלָם דָּא צָדִיק, דְּשָׂרִיין
תְּרִינֵיהוּ עָלֶיהָ, חַד לְאַמְלָאָה לִיהָ וְחַד לְאַתְמָלְיָא מִינֵיהָ. בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אֵינֹן תְּרִין כְּלִיין נֶצַח וְהוֹד, בְּנוֹי דְּיִשְׂרָאֵל סָבָא עֲמוּדָא
דְּאֲמֻצְעִיתָא, תְּלַת שְׂבִיעִי שְׂבִיעִי שְׂבִיעִי אֵלֶּין תְּלַת אַבְהֵן, עָנֵג
שַׁבָּת וְנִיָּהָר יוֹצֵא מֵעַדָּן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן, וְנִהָר, אֵית נִהָר
וְאֵית נִהָר, אֵית נִהָר דְּאֶתְקָרִי נִהָר פְּלָגִי, וְאֵית נִהָר דְּאֶתְקָרִי נַחַל

תפארת, שלש פעמים שביעי שביעי שביעי אלו שלש האבות,
ענג שבת "ונ'הר יוצא מעד'ן להשקות את הנ'ן" (בראשית ב י').
ונהר, יש נהר ויש נהר, יש נהר הנקרא נהר פלגיו, ויש נהר
הנקרא נחל קדומים, עדן עליון עליו נאמר (ישעיה סד) "עין לא
ראתה אלהים זולתך", זה הנהר הוא אות ו', היוצא מעדן
העליון שהוא אות א', ועובר בין אבא - חכמה ואמא - בינה
והולך חמש מאות שנה, ומוציא עד צדיק - יסוד שהוא שביעי,
ומשם משקה לגנה - מלכות, שהיא השכינה המתחתונה. ופאי
הוא מי ששומר דירה לשבת, שהוא הלב, שלא יתקרב שם עצב

תיקון מ"ח בלשון ארמית

קדומים, עדן עלאה עליה אתמר עין לא ראתה אלהים זולתך,
האי נהר איהו ו', דנפיק מעדן עלאה דאיהו א', ואעבר בין אבא
ואמא, ואזיל חמש מאות שנה, ומטי עד צדיק שביעי, ומתמן
אשקי לגנתא דאיהי שכנתא תתאה. ופאה איהו מאן דנטיר
דירה לשבת דאיהו לבא, דלא אתקריב תמן עציבו דטחול,
וכעס דמרה דאיהו נורא דגיהנם, דעלה אתמר לא תבערו אש
בכל מושבותיכם ביום השבת, והכי הוא ודאי דכל מאן דכעיס
כאלו אוקיד נורא דגיהנם, ארבעים מלאכות חסר חד אינון
לקבל ארבעים מלקיות חסר חד בשבת, ואינון עשרה דלקה
אדם ועשרה לחיה ועשרה לנחש ותשעה לארעא, ובגין דא
אמרו מארי מתניתין אין לוקין בשבת, דאלין מלאכות אינון
חשיבין לישראל לקבל מלקיות. יציאות השבת שתיים. אינון
עקירה והנחה, דעביד לון בבת אחת, מאן דאעקר חפץ מאתריה
ואנח ליה לבר מאתריה ומרשותיה, כאלו אעקר אילנא דחיי
דאיהו אות ברית, ואנח ליה ברשו נוכראה, מאן דעביד דא גרים
דאעקר נשמתיה מרשות דילה, ואנח לה ברשו אתרא דאיהי

הַטָּחול וְכַעַם הַמָּרָה שֶׁהִיא אֵשׁ הַגִּיהֶנֶם, שְׁעָלֶיהָ נֶאֱמַר (שמות לה):
 "לֹא תִבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיט", וְכֵן הוּא וְדָא,
 שֶׁכָּל מִי שֶׁפּוֹעֵם בָּאֵלּוּ מְדַלֵּק אֶת הָאֵשׁ שֶׁל הַגִּיהֶנֶם. אַרְבָּעִים
 מְלָאכּוֹת חֹסֵר אַחַת, הֵן כִּנְגַד אַרְבָּעִים מְלָקִיּוֹת חֹסֵר אַחַת בַּשְּׁבִיט,
 וְהֵם עֲשֵׂרָה שְׁלֵקָה אָדָם, וְעֲשֵׂרָה לַחֲוָה, וְעֲשֵׂרָה לְנָחֶשׁ, וְתִשְׁעָה
 לְאֲדָמָה, וּבִגְלָל זֶה אָמְרוּ בְּעָלֵי הַמִּשְׁנָה אֵין לֹקִין בַּשְּׁבִיט, שְׂאֵלּוּ
 הַמְּלָאכּוֹת הֵן נִחְשָׁבוֹת לְיִשְׂרָאֵל כִּנְגַד מְלָקִיּוֹת. וְיֵצִיאוֹת הַשְּׁבִיט
 שְׁתֵּים, הֵם עֲקִירָה וְהַנָּחָה, שְׁעוֹשָׂה אוֹתָם בְּבֵית אַחַת, מִי שְׁעוֹקֵר

תיקון מ"ח בלשון ארמית

מָרָה וְטָחול, וְדָא גֵרָם לְיִשְׂרָאֵל דְּאַתְעַקְרוּ מֵאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל,
 וְאַתְגַּלְיָאוּ בְּאַרְעָא נּוֹכְרָאָה דְּאִיהִי רְשׁוֹת הָרַבִּים, וְהִכִּי אִיהוּ מֵאֵן
 דְּאֵעִיל אוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ דִּילִיָּה בְּרִשׁוֹ נּוֹכְרָאָה, שְׁבִיטָא"י אִיהוּ
 טָחול, חֲמָ"ה אֲתַתָּא בִּישָׂא מָרָה, שְׁבִיטָא"י עָלֶיהָ אֲתַמֵּר וְהַבּוֹר
 רַק אֵין בּוֹ מִים, מִים אֵין בּוֹ אֲכָל נְחֹשִׁים וְעַקְרָבִים יֵשׁ בּוֹ, וְאִיהוּ
 רָעַב וְצָמָאוֹן וְקִינָה וְהַסָּפֵד וְחֲשׂוֹכָא וְקִבְלָא, וְאִיהִי גְלוּתָא
 לְיִשְׂרָאֵל. וְצִירִכִין יִשְׂרָאֵל לְמַעַבְדָּ לָהּ שְׁנַיָּי בְּכֹלָא וְהָא אוֹקְמוּהָ,
 וְאִיהוּ דְּבוֹר דְּחול דְּאִיהוּ אָסוּר בַּשְּׁבִיט, וְכֵד לֹא אֲשַׁכַּחַת אֲתֵר
 לְשִׁרְיָא תַּמָּן, אִיהִי בְּרַחַת, כְּגוֹנָא דְּשַׁפְחָה דְּאַבְרָהָם דְּאַתְמֵר בָּהּ
 מִפְּנֵי שְׂרֵי גְבֵרְתִּי אֲנִכִּי בְּרַחַת. טָחול עָלֶיהָ אֲתַמֵּר שֶׁל נְעָלֶיהָ מֵעַל
 רַגְלֶיהָ, נַעַל מְטוּנָף דְּטַפָּה סְרוּחָה, כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲתָה עוֹמֵד
 עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא, דָּא שְׁבִיט, וְעָלֶיהָ אֲמַרְתָּ שְׁכִינְתָּא פִּשְׁטָתִּי
 אֶת כְּתָנִיתִי אֵיכָכָה אֲלַבְשָׁנָה, רַחֲצִיתִי אֶת רַגְלִי אֵיכָכָה אֲטַנְפֵם,
 וּבִגְיִן דָּא צִירָךְ בֵּר נֶשׁ בַּשְּׁבִיט לְשְׁנַיָּי בְּלְבוּשִׁין בְּשִׁרְגָא בְּמַאֲכָלִין,
 וְצִירָךְ לְמַהֲנֵי מוֹסִיף מִחול עַל הַקֹּדֶשׁ, וְכָל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִין לִיהָ
 נֶפֶשׁ יְתִירָה בַּשְּׁבִיט. וְכָל הַגּוֹרֵעַ גּוֹרְעִים לוֹ אוֹתָהּ נֶפֶשׁ יְתִירָה חֹס
 וְשָׁלוֹם, וְכָל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים לוֹ נֶפֶשׁ יְתִירָה בַּשְּׁבִיט.

חפץ במקומו ומניח אותו מחוץ למקומו ומרשותו, באלו עקר את אילן החיים, שהוא אות ברית, והניח אותו ברשות נבריה. מי שעושה את זה, גורם לעקור נשמתו מרשות שלה ומניחה ברשות אחרת, שהיא מרה וטחול, וזה גרם לישראל שנעקרו מארץ ישראל וגלו לארץ נבריה, שהיא רשות הרבים, וכך הוא מי שמועל באות ברית קדש שלו ומעביר פה לרשות נבריה. שבתא"י הוא טחול, חמ"ה, - אשה רעה ומרה, שבתא"י עליו נאמר: "והבורק אין בו מים", מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו, והוא רעב וצמאון וקינה והספד וחשכה וערפל - אפלה, והיא גלות לישראל, וצריכים ישראל לעשות לה שנוי בכל, והרי פרשה, והוא דבור של חל שהוא אסור בשבת, וכאשר לא מוצאת מקום לשרות שם, היא בורחת, כמו השפחה של אברהם שנאמר בה: "מפני שרי גברתי אנכי ברחתי". טחול עליו נאמר: "של נעליך מעל רגליך", נעל מטנף של טפה סרוחה, כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא, זה שבת, ועליו אומרת השכינה: "פשטתי את כתנתי איככה אלבשנה, רחצתי את רגלי איככה אטנפם", ומפני זה צריך בן אדם בשבת לשנות בלבושים, בגד ובמאכלים, וצריך להיות מוסיף מחל על הקדש, וכל המוסיף, מוסיפים לו נפש יתרה בשבת, וכל הגורע מפסידים לו אותה נפש יתרה חס ושלום וכל המוסיף, מוסיפים לו נפש יתרה בשבת.

סוד המשיח - תקון ל'

הַנְּתִיב הַשְּׁנִי, וְרוּחַ אֱלֹהֵי-י"ם מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם (בראשית א ב),
 מֶה זֶה וְרוּחַ? אֵלֶּא בְּדַאי בְּזִמָּן שֶׁהַשְּׂכִינָה יוֹרֶדֶת לְגָלוּת,
 הַרוּחַ הַזֶּה נּוֹשֶׁבֶת עַל אוֹתָם שְׁמַתְעִסְקִים בַּתּוֹרָה, מְשׁוּם
 שֶׁהַשְּׂכִינָה נִמְצָאת בֵּינֵיהֶם, וְהַרוּחַ הַזֶּה נַעֲשִׂית קוֹל, וְתֹאמַר כָּד:
 אוֹתָם יִשְׁנִים שִׁשְׁנָה בְּנִחְיֵיהֶם, סְתוּמֵי הָעֵינַיִם וְאַטְמוּמֵי הַלֵּב, קוֹמוּ
 וְהִתְעוֹרְרוּ אֶל הַשְּׂכִינָה, שִׁישׁ לָכֶם לֵב בְּלִי הַשְּׁכָל לְדַעַת אוֹתָהּ,
 וְהִיא בֵּינֵיכֶם. וְסוּד הַדְּבָר - קוֹל אוֹמֵר קְרָא, (ישעיה מ ו), כְּמוֹ קְרָא
 נָא הִישׁ עוֹנֵד וְאֵל מִי מְקוֹדָשִׁים תִּפְנֶה, וְהִיא אוֹמֶרֶת מֶה אֶקְרָא,
 כָּל הַבָּשָׂר חֲצִיר, הַכֹּל הֵם כְּבֹהֲמוֹת שְׂאוֹכְלוֹת חֲצִיר, וְכָל חֶסֶדוֹ
 כְּצִיץ הַשָּׂדֶה, כָּל הַחֶסֶד שְׁעוֹשִׂים, עוֹשִׂים לְעֶצְמָם. וְאַפְלוּ כָּל אֱלוֹ
 שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, כָּל חֶסֶד שְׁעוֹשִׂים - לְעֶצְמָם עוֹשִׂים בָּאוֹתוֹ
 זִמָּן וַיִּזְכֹּר כִּי בָשָׂר הֵמָּה רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יִשׁוּב (תהלים עח לט) לְעוֹלָם,
 וְזוֹהִי רִחוּזוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, אוֹי לָהֶם מִי שְׁגוֹרָמִים שִׁילֵךְ לוֹ מִן הָעוֹלָם
 וְלֹא יִשׁוּב לְעוֹלָם, שְׂאֵלוֹ הֵם שְׁעוֹשִׂים אֶת הַתּוֹרָה יִבְשָׁה, וְלֹא
 רוֹצִים לְהַשְׁתַּדֵּל בְּחֻקֵּי הַקְּבִלָּה, וְגוֹרָמִים שְׁמִסְתַּלַּק מַעֲוֵן
 הַחֻקִּמָּה, שֶׁהִיא י' מִמֶּנָּה, וְנִשְׁאַרְתָּ ב' יִבְשָׁה, אוֹי לָהֶם שְׁגוֹרָמִים
 עֲגִיזוֹת וְחֶרֶב וּבִזָּה וְהֶרֶג וְאִבְדָּן בְּעוֹלָם, וְהַרוּחַ הַזֶּה שְׁמִסְתַּלַּקֶת הִיא
 רוּחַ הַמְּשִׁיחַ, כְּמוֹ שְׁנֵתִבְאָר, וְהִיא רוּחַ הַקִּדְּשׁ, וְהִיא רוּחַ חֻקִּמָּה
 וּבִינָה רוּחַ עֶצֶה וּגְבוּרָה, רוּחַ דַּעַת וַיִּרְאָתָ י" (ישעיה יא ב).

סוד הגאולה "בראשית תמן" תקון מ"ג

מתקוני זוהר השלם והמבואר (זוהר הקדוש דף פ"ב ע"א)

א. הבנים צועקים שמע ישראל ואין קול ואין עונה

בְּרֵאשִׁית, שָׁם אֶת־רִיב"ש, וְזֶהוּ נָהָר יַחֲרִיב וִיבֹשׁ, (שם ה), בְּאוֹתוֹ
זִמְן שֶׁהוּא יִבֹּשׁ וְהוּא יִבְשֶׁה, צוֹחִים הַבְּנִים לְמַטָּה
בִּיחוד וְאוֹמְרִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, וְאֵין קוֹל וְאֵין עוֹנָה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב
(משלי א כח) אֲזִי יִקְרָאֲנִי וְלֹא אֶעֱנֶה.

ב. הלומד רק תורת הנגלה טוב לו שלא נברא כלל בעולם

וְכֵךְ מִי שְׁגוֹרִם שֶׁתִּסְתַּלַּק קִבְּלָהּ וְחִכְמָה מִתּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה
וּמִתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְגוֹרֵם שֶׁלֹּא יִשְׁתַּדְּלוּ בָהֶן, וְאוֹמְרִים שְׂאִין
אֵלָּא פֶּשֶׁט בְּתוֹרָה וּבִתְלִמוֹד, בְּוֹדָאֵי כְּאֵלוֹ הוּא יִסְלַק אֶת הַמַּעֲנֵן
מֵאוֹתוֹ נָהָר וּמֵאוֹתוֹ נָן. אוֹי לוֹ, טוֹב שֶׁלֹּא נִבְרָא בְּעוֹלָם וְלֹא יִלְמַד
אוֹתָהּ תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְתּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, שְׁנַחֲשֵׁב לוֹ כְּאֵלוֹ הַחֲזוֹר
הַעוֹלָם לָתֵהוּ וְכֵהוּ, וְגוֹרֵם עֲנִי בְּעוֹלָם וְאֶרֶךְ חַגְלוֹת.

ג. אם מתחיל ללמוד היום זוה"ק מתקן את העבר שלא למד

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִי"ם תִּדְרֹשׁ הָאָרֶץ דְּרֹשׁ וְכו' (בראשית א יא), אָמַר רַבִּי
אֶלְעָזָר: אָבֵא, וְהִרִי קָרָא לוֹ יִבְשֶׁה, מֵאִיפָה תִּדְרֹשׁ
הָאָרֶץ? אָמַר לוֹ: בְּנִי, כֵּךְ לִמּוֹד תִּשׁוּבָה לְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם, שְׂאִם
אָדָם יַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה, מוֹרִיד לָהּ הַמַּעֲנֵן שֶׁתִּסְתַּלַּק, וּמֵה שֶׁהִיָּתָה
יִבְשֶׁה קוֹרָא לָהּ אָרֶץ, וְלִנְהָר שֶׁהִיָּה חֲרִיב וִיבֹשׁ קָרָא לוֹ מִקְוֵה
הַמַּיִם וַיִּמִּים, זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם י) וַיִּקְרָא אֱלֹהִי"ם לַיִּבְשֶׁה אָרֶץ

וּלְמִקְנֵה הַמִּים קָרָא יָמִים. בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁנִּקְרְאת אֶרֶץ, מִה כְּתוּב
 בּוֹ? וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים"ם תְּדַשָּׂא הָאֶרֶץ, לְהוֹצִיא זֵרְעִים וּפְרוֹת שֶׁהֵן
 נִשְׁמוֹת, (דף פב ע"ב) כֹּל אֶחָד לְמִינֵהוּ, אֱלוֹ הַנִּשְׁמוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ מִכֶּפֶס
 כְּבוֹדוֹ, וְאֱלוֹ רוּחוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ מִמַּלְאָכִים, וְאֱלוֹ הַנִּפְשוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ
 מִהֶאֱוִיפִינִים, כֹּל אֶחָד הוֹצִיא לְמִינֵהוּ אֶת כֹּל אֶחָד כְּרָאוֹי. עֵץ פְּרִי
 - זֶה תִּלְמִיד חֶכֶם, עֹשֶׂה פְרִי - זוֹ בֵּת זִוּגוֹ, לְכֹל אֶחָד כְּרָאוֹי
 (כל אחד הוציא למינו).

ד. הת"ח שֶׁנִּשְׁמָתוֹ גְּדוּלָה, פּוֹגֵם יוֹתֵר אִם אֵינוֹ לוֹמֵד זֹהֵר

וְעוֹד, עֵץ פְּרִי - זֶה הַעֲמוּד הָאֲמִצְעִי, עֹשֶׂה פְרִי - זֶה צְדִיק, אֲשֶׁר
 זָרְעוֹ בּוֹ עַל הָאֶרֶץ - זוֹ הַשְׂכִּינָה, שֶׁכָּל הַזֵּרְעִים נִכְלָלִים
 בָּהּ, וְכֵאן הַמִּצְוָה שֶׁל פְּרִיָה וְרִבְיָה, לַעֲשׂוֹת פְּרוֹת וְזֵרְעִים, זֶהוּ
 שֶׁפְּתוּב לֹא תִהְיֶה בְּרָאָה לְשִׁכְתִּי יִצְרָה, וּמִי שֶׁמִּתְבַּטֵּל מִפְּרִיָה
 וְרִבְיָה, כְּאֱלוֹ הַחֲזִיר אֶת אוֹתָהּ אֶרֶץ יִבְשָׁה, וּמוֹנֵעַ מִמֶּנָּה בְּרִכּוֹת,
 כֹּל אֶחָד לְפִי דְרָגָתוֹ, מִי שֶׁפּוֹגֵם לְמַטָּה פּוֹגֵם לְמַעְלָה אֶת הַמָּקוֹם
 שֶׁנִּגְזְרָה נִשְׁמָתוֹ.

תיקון הכללי

קודם אמירת תהלים כיום חול אומרים זה:

יְהִי רָצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה יֵהְיוּ אֱלֹהֵינוּ וְאַלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, הַבּוֹחֵר
 בְּדָוִד עַבְדּוֹ וּבִזְרֻעוֹ אַחֲרָיו וְהַבּוֹחֵר בְּשִׁירוֹת וּתְשׁוּבָחוֹת שֶׁתִּפֶּן
 בְּרַחֲמִים אֶל קְרִיאַת מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים שֶׁאֶקְרָא פָּאֵלּוּ אִמְרָם דָּוִד
 הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם בַּעֲצָמוֹ, וְכוּתוּ יְגֹן עָלֵינוּ, וַיַּעֲמֵד לָנוּ זְכוּת
 פְּסוּקֵי תְהִלִּים וְזְכוּת תְּבוּתֵיהֶם וְאוֹתִיּוֹתֵיהֶם וּנְקֻדּוֹתֵיהֶם וּמַעֲמִיחֵם
 וְהַשְׁמוֹת הַיּוֹצֵאִים מֵהֶם מְרָאשֵׁי תְבוּת וּמִסּוֹפֵי תְבוּת, לְכַפֵּר
 פְּשָׁעֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאוֹתֵינוּ וְלִזְמֹר עֲרִיצִים וְלַחֲכֹרֶת כָּל הַחוֹחִים
 וְהַקּוֹצִים הַסּוֹכְכִים אֶת הַשׁוֹשְׁנָה הָעֲלִיזָה וְלַחֲבֹר אֶשֶׁת נְעוּרִים
 עִם דּוֹדָהּ בְּאַהֲבָה וְאַחֲוָה וְרַעוּת וּמִשֵּׁם יִמְשֹׁךְ לָנוּ שִׁפְעַת לִנְפֶשׁ
 רוּחַ וּנְשָׁמָה לְמַהֲרָנוּ מֵעוֹנוֹתֵינוּ וְלִסְלֹחַ חַטָּאוֹתֵינוּ וּלְכַפֵּר פְּשָׁעֵינוּ
 כְּמוֹ שֶׁסְּלַחַת לְדָוִד שֶׁאָמַר מִזְמוֹרִים אֵלּוּ לְפָנֶיךָ כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר גַּם
 יְהוָה יֵהְיוּ אֱלֹהֵינוּ יֵהְיוּ הַעֲבִיר חַטָּאתְךָ לֹא תָמוּת. וְאַל תִּקְחֵנוּ מִהָעוֹלָם
 הַזֶּה קֶדֶם וּמִנֵּנוּ עַד מְלֹאת שְׁנוֹתֵינוּ בְּאִפֶּן שְׁנוֹכַל לִתְקַן אֶת אֲשֶׁר
 שָׁחַתְנוּ. וְזְכוּת דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם יְגֹן עָלֵינוּ וּבַעֲדָנוּ שֶׁתִּאֲרִיד
 אִפְּךָ עַד שׁוֹכְנוּ אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ וּמֵאֲוָצֵר מִתְּנֵת חֲנָם
 חֲנֻנוּ בְּרַכְתִּיב וְחַנּוּתִי אֶת אֲשֶׁר אֲחֹן וְרַחֲמֵי אֶת אֲשֶׁר אֲרַחֵם.
 וְכִשֵּׁם שֶׁאֵנוּ אֹמְרִים לְפָנֶיךָ שִׁירָה בְּעוֹלָם הַזֶּה כִּד נִזְכָּה לֹאמַר
 לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵהְיוּ אֱלֹהֵינוּ שִׁיר וּשְׁבָחָה לְעוֹלָם הַבָּא. וְעַל יְדֵי
 אֲמִירַת תְּהִלִּים תִּתְעוֹרֵר חֲבֻצַּת הַשְּׁרוֹן וְלִשִּׁיר בְּקוֹל נְעִים בְּגִילַת

וְרָגַן כְּבוֹד הַלְבָּנוֹן נָתַן לָהּ הוֹד וְהָדָר בְּבֵית אֱלֹהֵינוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ
אָמֵן סְלֵה:

הַרְיֵנִי מִזְמָן אֶת פִּי לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח אֶת בּוֹרְאֵי לֵשֶׁם יְחִיד
קְדוֹשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתָהּ בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ עָלַי יְרֵי הַהוּא
טָמִיר וְנַעֲלֶם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל:

טוב לומר זאת קודם אמירת העשרה מזמורים:

הַרְיֵנִי מְקַשֵּׁר עֲצָמֵי בְּאֻמִּית הָעֶשְׂרָה מִזְמֹרִים אֵלֶּי לְכָל הַצַּדִּיקִים
הָאֱמִתִּיִּם שֶׁבְּדוֹרֵנוּ וּלְכָל הַצַּדִּיקִים הָאֱמִתִּיִּם שׁוֹכְנֵי עֶפְרָת
קְדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאַרְץ הַמָּה, וּבִפְרָט לְרַבֵּנוּ הַקְדוֹשׁ צַדִּיק יְסוֹד עוֹלָם
נֶחֱל נֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה רַבָּנוּ נִחְמָן בֶּן פִּינָא שְׁגֹלָה תְּקוּן זֶה זְכוּתָם
יְגַן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אָמֵן.

לְבוּ נִרְנְנָה לַיהוָה יִאֲהֲדוּנֵהוּ נְרִיעָה לְצוֹר יִשְׁעֵנוּ: נִקְדָּמָה פָּנֵינוּ
בַּתּוֹדָה בְּזִמְרוֹת נְרִיעַ לוֹ: כִּי אֵל גָּדוֹל יְהוָה יִאֲהֲדוּנֵהוּ וּמְלֹךְ
גָּדוֹל עַל כָּל אֱלֹהִים:

טו א מִכְתָּם לְדוֹד, שְׁמֵרֵנִי אֵל כִּי־חֲסִיתִי בָךְ: ב אִמְרַת לַיהוָה
יִאֲהֲדוּנֵהוּ, אֲדַנִּי אַתָּה, טוֹבֶתִי בְּלִעְלִיךְ: ג לְקְדוּשִׁים אֲשֶׁר־בְּאַרְץ
הַמָּה, וְאֲדִירִי, כָּל־חֲפְצֵי־בָם: ד יִרְבּוּ עֲצָבוֹתָם, אַחֵר מֵהֲרוֹ,
כָּל־אֶפְסוֹד נִסְפֵיהֶם מִדָּם, וּבִל־אִשָּׁא אֶת־שְׁמוֹתָם עַל־שִׁפְתֵי:
ה יְהוָה יִאֲהֲדוּנֵהוּ מְנַת־חֲלָקִי וְכוֹסִי, אַתָּה תוֹמִיךְ גּוֹרְלִי: ו חֲבָלִים
נִפְלוּ־לִי בְּנַעֲמִים, אֶפְ־נִחֲלַת שְׁפָרָה עָלַי: ז אֲבִירךָ אֶת־יְהוָה יִאֲהֲדוּנֵהוּ
אֲשֶׁר יַעֲצָנִי, אֶפְ־לִילוֹת יִסְרוּנִי כִלְיוֹתֵי: ח שְׁוִיתִי יְהוָה יִאֲהֲדוּנֵהוּ
לְנִגְדִי תְּמִיד, כִּי מִיָּמִינִי בִלְ־אֲמוּט: ט לָכֵן שָׁמַח לִפִּי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי,
אֶפְ־בְּשׂוֹרֵי יִשְׁכֵּן לְבִטָּח: י כִּי לֹא־תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשָׂאוֹל, לֹא־תִתֵּן

בא א למנצח מזמור לדוד: ב אשרי משפיל אל־דל, ביום רעה
ימלטֶהוּ יהוה אלהי יאֲהוּדֵה: ג יהוה אלהי יאֲהוּדֵה יִשְׁמְרֶהוּ ויִתִּיחֶהּ, וְאֲשֶׁר
יֵאֵשֶׁר כ' בֶּאֱרֶץ, וְאֶל־תִּתְּנֶהוּ בְּנֶפֶשׁ אֹיְבָיו: ד יהוה אלהי יאֲהוּדֵה יִסְעֲדֶנּוּ
עַל־עֶרֶשׁ דָּוִד, כִּלְמִשְׁכְּבוֹ הַפֶּכֶת בְּחַלְיוֹ: ה אֲנִי־אֲמַרְתִּי יְהוה אֱלֹהֵי
יִאֲהוּדֵה חֲנֻנִי, רַפָּאָה נַפְשִׁי בִּי־חֲטָאתִי לָד: ו אֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי,
מִתִּי לָמוּת וְאֶבֶד שְׁמוֹ: ז וְאִם־בָּא לְרֹאוֹת, שְׂוֹא יִדְּבַר, לִפְנֵי
יִקְבֹּץ־אֹנָן לוֹ, יֵצֵא לַחוּץ וידבר: ח יִחַד עָלַי יִתְּלַחֲשׁוּ כִלְשָׁנָאִי, עָלַי
יִחַשְׁבוּ רָעָה לִי: ט דִּבְר־בְּלִעַל יִצּוֹק בּוֹ, וְאֲשֶׁר לִשְׂכַב לֵאמֹרסִיף
לָקוּם: י גַּם־אֵישׁ שְׁלוֹמִי אֲשֶׁר־בְּטַחְתִּי בּוֹ, אוֹכֵל לֶחֶמִי, הִגְדִּיל עָלַי
עֵקֶב: יא וְאַתָּה יְהוה אֱלֹהֵי יִאֲהוּדֵה חֲנֻנִי וְהַקִּימֵנִי, וְאַשְׁלֹמָה לָהֶם:

יב בָּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי־חִפְצָתָּ בִּי, כִּי לֹא־יָרִיעַ אִיכִי עָלַי: יג וְאֲנִי בְּחַמִּי
תִּמְכַּת בִּי, וְתַצִּיבֵנִי לִפְנֵיךָ לְעוֹלָם: יד בָּרוּךְ יְהוָה יִהְיֶה שְׁמוֹ יִהְיֶה
יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן:

מב א לְמַנְצָה מִשְׁכִּיל, לְבִנְיָקֶרֶח: ב כְּאִל תַּעֲרֹג עַל־אֲפִיקֵי־מַיִם, בֵּן
נִפְשֵׁי תַעֲרֹג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים: ג צִמְאָה נִפְשֵׁי לֵאלֹהִים לֹאֵל חַי,
מִתִּי אָבּוֹא וְאֶרְאֶה פָנַי אֱלֹהִים: ד הִיתָה־לִּי דְמַעְתִּי לֶחֶם יוֹמָם
וְלַיְלָה, בְּאִמּוֹר אֵלַי כִּלְהִיּוֹם, אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: ה אֵלֶּה אֲזַכֵּר וְאֶשְׁפָּכָה
עָלַי נִפְשִׁי, כִּי אֶעֱבֹר בַּסָּף, אֲדִידִם עַד־בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל־רִנָּה
וְתוֹדָה, הַמּוֹן חוּגָה: ו מִה־תִּשְׁתַּוְּחָחִי נִפְשִׁי וְתַהֲמִי עָלַי, הוֹחִילִי
לֵאלֹהִים, כִּי־עוֹד אֲדֹנּוֹ יִשׁוּעוֹת פָּנָיו: ז אֱלֹהִי, עָלַי נִפְשִׁי תִשְׁתַּוְּחָח,
עַל־כֵּן אֲזַכֵּר מֵאֶרֶץ יִרְדֵּן וְחֶרְמוֹנִים, מִתֵּר מִצְעֵר: ח תַּהוֹם־אֵל־
תַּהוֹם קוֹרָא, לְקוֹל צִנּוּרֶיךָ, כִּלְמִשְׁבְּרֶיךָ וְגִלְיָד עָלַי עֲבָרוּ: ט יוֹמָם
יִצְוָה יְהוָה יִהְיֶה שְׁמוֹ יִהְיֶה חֲסִדּוֹ, וְכִלְיָה שִׁירָה עִמִּי, תִּפְלָה לֹאֵל חַי:
י אֹמְרָה לֹאֵל סִלְעִי, לְמָה שְׂכַחְתָּנִי, לְמָה־קִּדַּר אֵלֶיךָ בְּלֶחֶץ אוֹיֵב:
יא בְּרֹצֶח בַּעֲצָמוֹתַי, חֲרָפוֹנִי צוֹרְרִי, בְּאִמְרָם אֵלַי כִּלְהִיּוֹם אֵיךְ
אֱלֹהֶיךָ: יב מִה־תִּשְׁתַּוְּחָחִי נִפְשִׁי, וּמִה־תַּהֲמִי עָלַי, הוֹחִילִי לֵאלֹהִים,
כִּי־עוֹד אֲדֹנּוֹ יִשׁוּעוֹת, פָּנָי וְאֵלֶּהי:

נט א לְמַנְצָה אֶל־תִּשְׁחַתְּ, לְדוֹד מִכְתָּם, בְּשִׁלַּח שְׁאוּל וַיִּשְׁמְרוּ
אֶת־הַבָּיִת לְהַמִּיתוֹ: ב הִצִּילֵנִי מֵאוֹיְבֵי אֱלֹהִי, מִמִּתְקוֹמִי
תִּשְׁגָּבֵנִי: ג הִצִּילֵנִי מִפְּעָלֵי אוֹן, וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: ד כִּי הִנֵּה
אֲרָבּוּ לְנִפְשִׁי, יִגְדּוּ עָלַי עֲזִים, לֹא־פִשְׁעִי וְלֹא־חַטָּאתִי יְהוָה
יִהְיֶה שְׁמוֹ: ה בְּלִיעוֹן יִרְצוֹן וַיִּבְנֶנּוּ, עוֹרָה לְקִרְאָתִי וְרָאָה: ו וְאַתָּה
יְהוָה יִהְיֶה שְׁמוֹ יִהְיֶה אֱלֹהִים צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, הַקּוֹצֵה לְפָקֶד
כָּל־הַגּוֹיִם, אֶל־תַּחֲזֵן כָּל־בְּגָדֵי אוֹן סִלָּה: ז יִשׁוּבוּ לְעָרֵב, יִהְיוּ כְּכֶלֶב,

וְיִסְכְּבוּ עִיר: ה' חָנָה וַיַּעֲזֹב בְּפִיהֶם, חֲרָבוֹת בִּשְׁפָתוֹתֵיהֶם, כִּי־מִי שָׁמַע: ט וְאַתָּה יְהוָה יִהְיוּהֶנּוּ תִשְׁחַק־לָמוֹ, תִּלְעַג לְכָל־גּוֹיִם: י עֲזָו אֱלֹהֵי אֲשֻׁמֶרֶת, כִּי־אֱלֹהִים מִשְׁגִּבִּי: יא אֱלֹהֵי חֲסָדִי חֲסֵדוֹ כ', יִקְדָּמֶנִּי, אֱלֹהִים יִרְאֵנִי בְּשִׁרְדִּי: יב אֶל־תִּהְרַגְם פְּוִי־שִׁבְחוּ עִמִּי, הִנֵּעֵמוֹ בְּחִילָךְ וְהוֹרִידֵמוֹ, מִגִּנְנוֹ אֲדֵנִי: יג חֲטֹאת־פִּימוֹ, דְּבַר־שְׁפָתֵימוֹ, וְיִלְכְּדוּ בְּגֹאוֹנָם, וּמֵאֵלָה וּמִכַּחַשׁ יִסְפְּרוּ: יד כָּל־הַ בְּחֵמָה, כָּל־הַ וְאֵינָמוֹ, וְיִדְעוּ כִּי־אֱלֹהִים מִשָּׁל בַּעֲקֵב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סֵלָה: טו וַיִּשְׁבּוּ לָעָרֵב יֵהָמוּ כְּפָלֵב, וְיִסְכְּבוּ עִיר: טז הִמָּה יַעֲזֹב וַיַּעֲזֹב כ' לְאַכֵּל, אִם־לֹא יִשְׁבְּעוּ וְיִלְיוּ: יז וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָךְ, וְאֶרְנֶן לְבָקָר חֲסִדְךָ, כִּי־הֵייתָ מִשְׁגֵּב לִי וּמָנוֹס, בְּיוֹם צָר־לִי: יח עֲזִי אֱלֹהֵי אֲזַמְרָה, כִּי־אֱלֹהִים מִשְׁגִּבִּי אֱלֹהֵי חֲסָדִי:

עו א' לְמִנְצָחַ עַל־יְדוֹתָיו וְיִתְחַן כ' לְאַסְף מִזְמוֹר: ב' קוֹלִי אֶל־אֱלֹהִים וְאֶצְעָקָה, קוֹלִי אֶל־אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלַי: ג' בְּיוֹם צָרָתִי אֲדַנֵּן דְּרָשְׁתִּי, יְדִי לִילָה נִגְרָה וְלֹא תִפּוֹג, מֵאֵנָה הִנָּחֵם נַפְשִׁי: ד' אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים וְאֶהְמִיָּה, אֲשִׁיחָה וְתִתַּעֲטֹף רוּחִי סֵלָה: ה' אֲחֻזֶּת שְׁמֵרוֹת עֵינִי, נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר: ו' חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם, שְׁנוֹת עוֹלָמִים: ז' אֲזַכְּרָה נִגְיָתִי בְּלִילָה, עִם־לִבִּי אֲשִׁיחָה, וַיַּחֲפֹשׂ רוּחִי: ח' הִלְעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדֵנִי, וְלֹא־יִסֹּף לְרָצוֹת עוֹד: ט' הָאֶפֶס לְנֹצַח חֲסֵדוֹ, גִּמְרֵ אֱמֹר לָדָר וְדָר: י' הִשְׁכַּח חֲנוּת אֵל, אִם־קֶפֶץ בְּאָף רַחֲמָיו סֵלָה: יא וְאֶמַר חֲלוּתִי הִיא, שְׁנוֹת יָמַי עָלְיוֹן: יב אֲזַכְּרֵה אוֹכִיר כ' מַעֲלִילִיָּה, כִּי־אֲזַכְּרָה מִקֶּדֶם פְּלֹאֲךָ: יג וְהִגִּיתִי בְּכָל־פְּעֻלָּךְ, וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה: יד אֱלֹהִים בְּקֶדֶשׁ דְּרָכְךָ, מִי־אֵל גָּדוֹל בְּאֱלֹהִים: טו אַתָּה הָאֵל עֲשֵׂה פֶלֶא, הוֹדְעַת כַּעֲסִים עֲזָךְ: טז גְּאֻלַּת בְּרוּעַ עַמְּךָ, בְּנִי־עֲקֵב וְיוֹסֵף סֵלָה: יז רָאוּךְ מַיִם אֱלֹהִים, רָאוּךְ

מִים יִחַלּוּ, אֲף יִרְגְּזוּ תַּחֲמוֹת: י^ה זָרְמוּ מִים עֲבוֹת, קוֹל נִתְּנוּ
שָׁחֲקִים, אֶפֶס־חֲצִצִּיף יִתְחַלְכוּ: יט קוֹל רַעֲמָךְ בְּגִלְגֹּל, הַאִירוּ בְּרָקִים
תִּבֵּל, רִגְזָה וּתְרַעַשׂ הָאָרֶץ: כ בָּיִם דִּרְפָּךְ, וְשִׁבְלֶךָ וְשִׁבְלֶךָ כ' בְּמִים
רָבִים, וְעִקְבוֹתֶיךָ לֹא נִדְּעוּ: כא נָחִית כִּצְאֹן עֲמָךְ, בְּיַד־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:
כז א תִּפְלֶה לְמוֹשֶׁה אִישׁ־הָאֱלֹהִים, אֲדֹנִי מַעֲוֹן אֶתָּה הָיִיתָ לָנוּ בְּדֶר
וְדֶר: כ בְּטָרֶם הָרִים יִלְדוּ, וּתְחַלֵּל אֶרֶץ וְתִבֵּל, וּמַעֲוֹלָם עַד־עוֹלָם
אֶתָּה אֵל: ג תִּשָּׁב אֲנוּשׁ עַד־דָּפֹא, וְלֹא־אָמַר שׁוּבוּ בְנֵי־אָדָם: ד פִּי
אֶלֶף שָׁנִים בַּעֲיִנְיֶךָ כְּיוֹם אֲתָמוּל פִּי יַעֲבֹר, וְאֲשִׁמּוּרָה בְּלִילָה:
ה זָרַמְתָּם שָׁנָה יְהִיו, בְּבֹקֶר בַּחֲצִיר יִחַלֶּף: ו בְּבֹקֶר יִצְיִן וְחִלָּף, לָעֶרֶב
יִמּוּלֵל וְיִבֹּשׁ: ז כִּי־כִלְינוּ בְּאֶפֶךָ, וּבַחֲמַתְךָ נִבְהֵלְנוּ: ח שִׁתָּה שֵׁת כ'
עֹזְנֵינוּ לְגִדְדָה, עֲלַמְנוּ לְמֹאזֹר פָּנִיךָ: ט פִּי כִלְיֵמִינוּ פָּנוּ בַּעֲבֶרְתְּךָ,
פִּלְיֵנוּ שָׁנִינוּ כְּמוֹ־הֶגְהָ: י יִמְיִשְׁנוּ־חֵינּוּ בְּהֵם שִׁבְעִים שָׁנָה, וְאִם
בְּגִבּוֹרֹת שְׂמוֹנִים שָׁנָה, וְרֹהֶבֶם עָמַל וְאוֹן, כִּי־גֹז חָיִשׁ וְנַעֲפָה:
יא מִי־יֹדַע עֹז אֶפֶךָ, וְכִירְאָתְךָ עֲבֶרְתְּךָ: יב לִמְנוֹת יָמֵינוּ כִּן הוֹדַעַ,
יָנֹכָא לִכְבֹּ חֲכָמָה: יג שׁוּבָה יְהוָה יִהְיֶה־לָּהּ יִתְחַנְּנֶה עַד־מָתַי, וְהִנָּחֵם
עַל־עֲבִדֶיךָ: יד שִׁבְעֵנוּ בְּבֹקֶר חֲסִידְךָ, וּגְרַנְגָה וְנִשְׁמַחָה בְּכָל־יָמֵינוּ:
טו שְׁמַחְנוּ כִּימֹת עֲנִיתָנוּ, שְׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה: טז יִרְאֶה אֶל־עֲבִדֶיךָ
פַּעֲלֶךָ, וְהִדְרִיךְ עַל־בְּנֵיהֶם: יז וַיְהִי גַעַם אֲדֹנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֶׂה
יָדֵינוּ בּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֶׂה יָדֵינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

קה א הוֹדוּ לַיהוָה יִתְחַנְּנֶה יִתְחַנְּנֶה יִתְחַנְּנֶה יִתְחַנְּנֶה יִתְחַנְּנֶה יִתְחַנְּנֶה יִתְחַנְּנֶה יִתְחַנְּנֶה
ב שִׁירֵי־לֹ וְזִמְרֵי־לֹ, שִׁיחוּ בְּכָל־נִפְלְאוֹתָיו: ג הִתְחַלְלוּ בְּשֵׁם
קְדוֹשׁ, יִשְׁמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יְהוָה יִתְחַנְּנֶה יִתְחַנְּנֶה יִתְחַנְּנֶה יִתְחַנְּנֶה יִתְחַנְּנֶה יִתְחַנְּנֶה יִתְחַנְּנֶה יִתְחַנְּנֶה
וְעֹז, בִּקְשׁוּ פָּנָיו תָּמִיד: ה זָכוּ וְנִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר־עָשָׂה, מִפְתִּיו
וּמִשְׁפָּטֵי־פִיו: ו זָרַע אֲבָרֵהֶם עֲבָדוֹ, בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: ז הוּא

יְהוָה יִהְיֶה אֱלֹהֵינוּ, בְּכָל־הָאָרֶץ מִשְׁפָּטִיו: ה זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ,
 דִּבֶּר צִוָּה לְאַלֵּף דּוֹר: ט אֲשֶׁר פָּרַת אֶת־אֲבֹהָם, וּשְׁבוּעָתוֹ
 לִישָׁחֶק: י וַעֲמִידָה לְעֶקֶב לַחֵק, לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: יא לֵאמֹר
 לָךְ אֶתֵּן אֶת־אֶרֶץ־כְּנָעַן, חֹבֶל נַחֲלָתְכֶם: יב בְּהִיוֹתָם מִתִּי מִסְפָּר,
 כְּמַעֲט וְגָרִים בָּהּ: יג וַיִּתְּחִלְכוּ מִגּוֹי אֶל־גּוֹי, מִמּוֹמְלָכָה אֶל־עַם
 אֲחֵר: יד לֹא־הָיִיתָ אָדָם לְעֶשְׂקֶם, וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים:
 טו אֶל־תִּגְעוּ בְּמִשְׁחִי, וְלִנְבִיאִי אֶל־תִּרְעוּ: טז וַיִּקְרָא רָעַב
 עַל־הָאָרֶץ, כָּל־מִטְהֵ־לֶחֶם שָׁבַר: יז שְׁלַח לַפְּנִיָּה אִישׁ, לְעֹבֵד
 גִּמְכָּר יוֹסֵף: יח עָנּוּ בַּכֶּבֶל רָגְלוֹ וְגָלּוּ כ/, בְּרוֹזַל בָּאָה נִפְשׁוֹ: יט עַד־עַתָּה
 בֹּא־דִבְרוּ, אָמַרְתָּ יְהוָה יִהְיֶה צָרְפָתְהוּ: כ שְׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירָהוּ,
 מִשָּׁל עַמִּים וּפִתְחָהוּ: כא שָׁמּוּ אָדוֹן לְבֵיתוֹ, וּמִשָּׁל בְּכָל־קִנְיָנוֹ:
 כב לֹא־סָר שָׁרְיוֹ בְּנִפְשׁוֹ, וּזְקָנָיו יַחֲבֹם: כג וַיָּבֹא יִשְׂרָאֵל מִצֻּרִים,
 וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ־חָם: כד וַיִּפֹּר אֶת־עַמּוֹ מֵאֹד, וַיַּעֲצֻמְהוּ מִצֻּרֵיוֹ:
 כה הִפְךָ לָבֶם לְשֹׂנְאֵי עַמּוֹ, לְהַתְנַפֵּל בַּעֲבָדָיו: כו שְׁלַח מוֹשֶׁה עֹבֵדוֹ,
 אֶהְרֹן אֲשֶׁר בָּחַרְבוֹ: כז שְׁמוֹרָכֶם דְּבַרִי אֹתוֹתָיו, וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ
 חָם: כח שְׁלַח חֹשֶׁךְ וַיַּחֲשֹׁךְ, וְלֹא־מָרוּ אֶת־דְּבָרוֹ דְּבָרוֹ כ/: כט הִפְךָ
 אֶת־מִימֵיהֶם לָדָם, וַיָּמַת אֶת־דָּגָתָם: ל שָׂרֵץ אֶרֶץ צַפְרָדַיִם,
 בְּחֹדְרֵי מְלִכִּיהֶם: לא אָמַר וַיָּבֹא עָרֹב, כְּזֵים בְּכָל־גְּבוּלָם: לב נָתַן
 גְּשָׁמֵיהֶם בָּרָד, אֵשׁ לְהַכּוֹת בְּאֶרְצָם: לג וַיֵּךְ, גִּפְנָם וְתֹאנָתָם, וַיִּשְׁפֹּר
 עֵץ גְּבוּלָם: לד אָמַר, וַיָּבֹא אֲרֶבָּה, וַיִּלְקַח, וַאֲזַן מִסְפָּר: לה וַיֹּאכַל
 כָּל־עֹשֵׁב בְּאֶרֶצָם, וַיֹּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם: לו וַיֵּךְ כָּל־בְּכוֹר בְּאֶרְצָם,
 רִאשִׁית לְכָל־אוֹנֶם: לו וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף וַוָהב, וַאֲזַן בִּשְׁבָטָיו בּוֹשֵׁל:
 לז שָׁמַח מִצֻּרִים בְּצֹאָתָם, כִּי־נִפְל פַּחַדָּם עֲלֵיהֶם: לט פָּרַשׁ עֲנָן
 לְמִסְכָּד, וְאִישׁ, לְהָאִיר לִילָה: מ שָׁאֵל וַיָּבֹא שְׁלֹוֹ שְׁלוֹ כ/, וְלֶחֶם שָׁמִים

יִשְׁבִּיעַם: מא פֶּתַח צוֹר, וַיִּזְכּוּ מִן, הָלְכוּ בְּצִיּוֹת נָהָר: מב כִּי־זָכַר
אֶת־דְּבַר קִדְּשׁוֹ, אֶת־אֲבֹתָהֶם עֲבָדוּ: מג וַיֹּצֵא עִמּוֹ בְּשֹׁשׁוֹן, בְּרִנָּה
אֶת־בְּחִירָיו: מד וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת גּוֹיִם, וַעֲמַל לְאֻמִּים יִירָשׁוּ:
מה בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו, וְתוֹרָתוֹ יִנְצְרוּ, הַלְלוּיָהּ:

קלז א על נְהִירוֹת בָּבֶל שָׁם יִשְׁבְּנוּ, גַּם־כְּכִינוּ בְּזִכְרָנוּ אֶת־צִיּוֹן:
ב על־עֲרָבִים בְּתוֹכָהּ, תִּלְיֵנוּ בְּנֹרֵתֵינוּ: ג כִּי שָׁם שְׁאֲלוּנוּ שׁוֹבֵינוּ
דְּבַר־יִשְׁרָי, וְתוֹלְלֵנוּ שְׂמֵחָה, שִׁירוּ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: ד אִיֶּךְ גָּשִׁיר
אֶת־שִׁיר־יְהוָה יֵאֲהֲדוּנָהּ, עַל אֲדָמַת נָכַר: ה אִם־אֲשַׁכְּחֶךָ יְרוּשָׁלַם,
תִּשְׁכַּח יְמִינִי: ו תִּדְּבַק־לְשׁוֹנִי לַחֲפִי, אִם־לֹא אֲזַכְּרֶכִּי, אִם־לֹא אֲעֲלֶה
אֶת־יְרוּשָׁלַם עַל רֹאשׁ שְׂמֹחָתִי: ז זָכַר יְהוָה יֵאֲהֲדוּנָהּ לִבִּי אֲדוֹם
אֵת יוֹם יְרוּשָׁלַם, הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיּוֹסֵד בָּהּ: ח בַּת־בָּבֶל
הַשְׂדוּדָה, אֲשֶׁרִי שִׁישְׁלַם־לָךְ אֶת־גְּמוּלָךְ שְׂגֻמָּלֶת לָנוּ: ט אֲשֶׁרִי
שִׁיאִחֲזוּ וַנִּפֹּץ אֶת־עַלְלֶיךָ אֶל־הַסֶּלַע:

קנז א הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ־אֵל בְּקִדְּשׁוֹ, הַלְלוּהוּ בְּרִקִּיעַ עֲזוֹ: ב הַלְלוּהוּ
בְּנִבְוֵרָתוֹ, הַלְלוּהוּ כָּרֵב גִּדְלוֹ: ג הַלְלוּהוּ בְּתַקַּע שׁוֹפָר, הַלְלוּהוּ
בְּנִבֵּל וּכְנֹר: ד הַלְלוּהוּ בְּתֶף וּמַחֲוֹל, הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעָגֹב:
ה הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי־שֹׁמֶעַ, הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: ו כָּל הַנִּשְׁשָׁמָה
תִּהְלֹל יָהּ, הַלְלוּיָהּ:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מִצִּיּוֹן יִשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב יְהוָה יֵאֲהֲדוּנָהּ שְׁבוֹת עִמּוֹ. יגל
יעקב יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל: וְתִשׁוּעַת צִדִּיקִים מִיְּהוָה יֵאֲהֲדוּנָהּ מְעוֹזָם
בַּעַת צָרָה: וַיַּעֲזֹרֵם יְהוָה יֵאֲהֲדוּנָהּ וַיַּפְלֹטֵם וַיַּפְלֹטֵם מִרְשָׁעִים
וַיִּוִּשְׁעֵם כִּי חָסוּ בוֹ:

רבונו של עולם, עלת העלות וסבת כל הסבות, אַנְתָּ לַעֲלֹא,
 לַעֲלֹא מִן פֶּלֶא, וְלִית לַעֲלֹא מִנְּךָ, דְּלִית מִחֲשָׁבָה
 תְּפִיסָא בְּךָ כִּלְל, וְלֵךְ דְּיומִיָּה תְּהִלָּה, וּמִרְמָם עַל כָּל בְּרָכָה
 וְתְּהִלָּה. אוֹתָךְ אֲדַרְשׁ, אוֹתָךְ אֲבַקֵּשׁ שְׁתַּחֲתֹר חֲתִירָה דְּרִיךְ
 כְּבוֹשָׁה מֵאֲתָךְ, דְּרִיךְ כָּל הָעוֹלָמוֹת, עַד הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת שְׁלִי
 בְּמָקוֹם שְׂאֵנִי עוֹמֵד, כְּפִי אֲשֶׁר נִגְלָה לְךָ, יוֹדַע תְּעוֹלָמוֹת,
 וּבִדְרִיךְ וְנִתִּיב הַזֶּה תֹּאִיר עָלִי אוֹרְךָ, לְחֲחִזְרֵנִי בְּחִשּׁוֹבָה שְׁלָמָה
 לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת, כְּפִי רְצוֹנְךָ בְּאַמֶּת, כְּפִי רְצוֹן מִבְּחַר הַבְּרִיאִים,
 לְבִלִּי לְחֻשָׁב בְּמִחְשַׁבְתִּי שׁוּם מִחְשַׁבַת חוּץ וְשׁוּם מִחְשַׁבָּה
 וּבִלְבוֹל שֶׁהוּא נֶגֶד רְצוֹנְךָ, רַק לְדַבֵּק בְּמִחְשַׁבּוֹת זְכוֹת צְחוֹת
 וּקְדוּשׁוֹת בְּעִבּוֹדְךָ בְּאַמֶּת בְּהִשְׁתַּדֵּךְ וּבִתְוֹרַתְךָ. הֵט לְבִי אֶל
 עֲדוּתֶיךָ, וְתֵן לִי לֵב טָהוֹר לְעִבְדְּךָ בְּאַמֶּת. וּמִמְצוֹלוֹת יָם
 תּוֹצִיאֵנִי לְאוֹר גָּדוֹל חַיֵּשׁ קָל מְהֵרָה. תְּשׁוּעַת יְהוָה ^{יֵהוָה} יֵהוָה ^{יֵהוָה} יֵהוָה
 בְּהֶרֶף עֵינָן, לְאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים כָּל יְמֵי חַיּוֹתִי עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה.
 וְאַזְכֶּה לְחֹדֶשׁ נְעוּרֵי, הַיָּמִים שֶׁעָבְרוּ בְּחֶשֶׁךְ, לְהַחְזִירָם אֶל
 הַקְּדוּשָׁה, וְתִהְיֶה יְצִיאָתִי מִן הָעוֹלָם כְּבִיאָתִי, בְּלֹא חֲטָא. וְאַזְכֶּה
 לְחִזּוֹת בְּנַעַם יְהוָה ^{יֵהוָה} יֵהוָה ^{יֵהוָה} וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ, כִּלּוֹ אוֹמֵר כְּבוֹד,
 אֲמֵן נִצַּח סֶלָה וְעַד:

תפילת הודיה לבורא עולם

להודות ולהלל את ה' יתברך מביאה לכל הישועות. כל האומר אותה כל יום יזכה לראות נסים גלויים מבורא עולמים, וכל האומר תחנה זו מהלב הופך מיד מדת דין לרחמים.

מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, אדון עולם, רבונו של עולם, תודה.

תודה שאני עומד/ת פאן לפניך ומודה לך.

וכל מה שאני אומר יהיה כאן וכאפס לעצמת כמה שאני באמת צריכ/ה להודות לך.

הרי על הכל אני צריכ/ה להודות לך.

כי הכל ממך, הכל נתת לי בחן, בחסד וברחמים.

תודה על כל הדברים בעולם.

תודה על רוב רבי רבבות פעמים שעזרת לי, תמכת בי, הושעת אותי הצלת אותי, שמחת אותי ריפאת אותי, שמרת עלי, עודדת אותי, תודה שאתה אתי תמיד.

תודה שאתה נותן לי כוח לעשות מצות, כח לעשות מעשים טובים, וכח להתפלל.

תודה על כל הפעמים שעזרת לי ולא ידעתי להגיד לך תודה.

תודה על כל החסדים שאתה עושה עמי בכל רגע ורגע.

תודה על כל נשימה ונשימה שאני נושמת.

תודה לך מלך מלכי המלכים, גם על כל הדברים שאין לי.

תודה שקשה לי לפעמים, כי הכל לטובתי אפילו אם לא תמיד ראיתי שזה לטובתי, עמוק בלב אני יודעת/ת שכל מה שמגיע ממך הוא הדבר

תוֹדָה שְׁלִפְעָמִים קָשָׁה לִי, כִּי רַק כֶּד אֲנִי יוֹדֵעַת/הָעֵרִיד אֶת הַטּוֹב, כִּי רַק כְּשֶׁנִּמְצְאִים בַּחֲשֵׁךְ אֲפֹשֶׁר לְהַעֲרִיד אֶת הָאוֹר.

תודה על החיים הנפלאים שנתת לי.

תוֹדָה עַל הַדְּבָר הַכִּי קָטָן שֶׁיֵּשׁ לִי, כִּי אֶת הַכָּל אֶתָּה נִתַּתּ לִי וְלֹא אֶף
אֶחָד אַחֵר.

תִּוְדָה שְׂאֵתָה שׁוֹמֵעַ אֶת הַתְּפִלוֹת שְׁלִי.

בורא עולם! אני מבקש/ת ממך סליחה מעמקי לבי, אם היו פגמים
שלא הערכתני את מה שצנתי לי, ובמקום לומר לך תודה, רק
התלוננתי.

אני עפר ואפר ואתה אדון כל העולם, אנא אל תרחק ממני לעולם!!!

מְבוֹסֵס ע"פ הַסְה"ק יְסוּד וְשִׁרְשׁ הָעֲבוּדָה (צֹאֵה ס' כ"ו)
מִצּוֹה גְדוֹלָה לְפָרֶסֶם וּלְהַפִּיץ אֶת הַתְּפִלָּה הַקְדוּשָׁה הַזֹּאת

פיטום הקטורת המבואר

סגלת אִמִּירַת פְּרֶשֶׁת הַקְטָרֶת

וְזוֹ לְשׁוֹן הָרֵב סְגוּלוֹת יִשְׂרָאֵל: א. מִבְטָלֶת מַגֵּפָה וְחֵלָאִים רָעִים. ב. יִנָּצַל מִשְׁעָבוֹד מַלְכֵי־חַיִּים. ג. הַבְּרָכָה מְצוּיָה בְּמַעֲשֵׂה יָדָיו. ד. יִנָּצַל מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֲנוֹם. ה. מִבְטָלֶת הַקְלָפוֹת וְהַחִיצוֹנִים וְסִטְרָא אַחֲרָא. ו. מִבְטָלֶת הַכְּשׁוּפִים ז מִבְטָלֶת הַרְהוּרִים רָעִים. ח נִוְחַל שְׁנֵי עוֹלָמוֹת עוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא. ט. מְסַלֵּק הַדִּינִים מֵעָלָיו. י. יִמָּצֵא חַן וְחֶסֶד בְּעֵינֵי כָּל רוֹאֵיו. יא. מְסַגֶּלֶת לְעֶשֶׂר.

לְפִי סֵפֶר הַזֹּהָר וְסִפְרוֹת הַמְּנַהֲגִים, אִמִּירַת פִּטוּם הַקְטָרֶת הִנֵּה סְגוּלָה לְעֲצִירַת מַגֵּפָה, עַל פִּי הַכְּתוּב (בְּמִדְבָּר יז, יב-יג): וַיִּתֵּן אֶת הַקְטָרֶת, וַיִּכְפֹּר עַל-הָעָם. וַיַּעֲמֵד בֵּין-הַמִּתִּים, וּבֵין הַחַיִּים, וַתַּעֲצֹר הַמַּגֵּפָה.

לְאוֹר זֹאת, כָּתַב רַבֵּי חַיִּים פֶּלֶאגִ'י בְּסֵפֶר כַּף הַחַיִּים (סִימֹן י"ז אות י"ח): "יִכְתֹּב פְּרֶשֶׁת הַקְטָרֶת עַל קָלָף אוֹ גּוֹיִל בְּכֶתֶב אֲשׁוּרִית כְּסֵפֶר תּוֹרָה וַיִּקְרָא בּוֹ וַיַּעֲשֶׂה לוֹ סְגוּלָה, דִּהַקְטָרֶת מַעֲשִׂיר וּמִבְטָח לוֹ דִּלֹּא יִפְסֹק פְּרִנְסָתוֹ וְתִמִּיד יִהְיֶה לוֹ פְּרִנְסָה טוֹבָה וְכִלְכֵּלָה בְּרוּחַ וְלֹא בְּצִמְצוּם".

אַחַר שִׁיאֲמַר תִּיקוֹן חֲצוֹת כְּכָתוּב בְּמִקְוָמוֹ אַח"כּ יֹאמַר פִּטוּם הַקְטָרֶת בְּכוּנָה הִיא, לְפִי שְׁאֲחַר חֲצוֹת נִכְנַעַת כְּנוֹכַח (הָאֲדָר"י הַקָּדוֹשׁ - שַׁעַר הַכְּנוּת) ... וַיִּקְרָאוּ סֵדֶר פִּטוּם הַקְטָרֶת יַחַד

בכונה הנזכרת ממשלת הקלפה, יעשה רשם גדול למעלה
אם יהיה אחר חצות לילה ובפרט אם יתחברו י' אנשים
יראי ה', עכ"ל.

יאמר לשם יחוד זה קודם אמירת הקטרת

מה שאנו אומרים 'פטום הקטרת' בשחרית קדם התפלה
אחר קרבן התמיד, וגם בתפלת המנחה קדם העמידה, כי
כונתנו היא להעלות העולמות על ידי התפלות, לכן אנו
אומרים אותו, כדי שלא יתאחזו הקלפות ויעלו בעליהם
העולמות, ולכן אנו אומרים אותו קדם שני תפלות
הנזכרות.
(שער הכנונות)

מלח סדומית רבע, ואין צריך לומר 'רבע הקב', כי סתם רבע
האמור במשנה ובברייתא הוא רבע הקב, 'כפת הירדן כל
שהיא' בחירק, לא 'כל שהוא'.
(שער הכנונות)

ואחר הקטרת יאמר הפסוקים 'ה' צבאות' וכו' ג' פעמים,
'אתה סתר לי' ג' פעמים.. והא"י ז"ל הזהיר לומר פסוקים
אלו תמיד אחר הקטרת, וביום שאין אומרים תחנון לא יאמר
'אתה סתר' וכו', שהם מסגלים להצלה מן סמא"ל, כנרמז
בראשי תבות 'אתה סתר לי מצר', ובימים אלו אין לו שליטה
ואין לעוררו.
(אור צדיקים)

אמירת פטום הקטרת:

אמירת פטום הקטרת בכונה מסייע ומועיל לחזרה בתשובה:
(משנת חסידים, סדור רבי שבתי מראשקוב)

תפלה לפני ואחרי אמירת הקטרת:

סדר קטרת נדפס כבר על כל צרה שלא תבוא רחמנא לצלן
מקבל מזקני הגה"ק מוה"ר אברהם יהושע העשיל זצוק"ל
מאפטא, בעהמ"ח ספה"ק אוהב ישראל, עם הכונות מונה
על פי כתבי האריז"ל, ונדפס מחדש בפקדת הגאווה"ק
משינאווע זצ"ל.

ומובא בזהר הקדוש שקדם בא המגפה טוב להרבות
בתפלה*, ואחר שמדת הדין מתוחה לא תחסם שור בדישו,
ובפרט באמירת הקטרת יכולים להנצל מכל צרה וצוקה.

ובסדר קטרת נדפס תפלה לאמרה אחר אמירת סדר הקטרת,
והיא מהשק"ה הקדוש זי"ע. אמנם תחלה כדאי להעתיק
כאן תפלה לאמרה לפני אמירת הקטרת, שנדפסה בספר
שדי בשמים:

הערות

א. ועיין בספר יפה ללב שכתב וז"ל: ומיהו כל יחיד ויחיד
יתפלל בינו לבין עצמו בסיום תפלתו על כל צרה שלא תבוא
בנוסח זה:

ריבון העולמים, פדה והצל מלט הושע עמך ישראל מן הדבר
ומן החרב ומן הביזה ומן השדפון ומן הירקון ומכל מיני
פורעניות המתרגשות ובאות לעולם טרם נקרא ואתה תענה,
ברוך אתה עוצר המגפה.

ב. ועיין מ"ש בספה"ק שער הכוונות (דף י"ג ע"א), בענין יחוד
גדול דפיטום הקטורת, למגפה ב"מ, מסוגל מאוד, עיי"ש.

תִּפְלֶה לְאַמְרָה לִפְנֵי אֲמִירַת הַקְטָרֶת

לְשֵׁם יַחֲדָה קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיה בְּדַחֲלֵהּ וּרְחִימוּ
וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ לִיחְדָּא שֵׁם י"ה בּו"ה בִּיחְדָּא שְׁלִים
עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנֶעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הִנֵּה אֲנֹכִי בָּא
לְקָרוֹת סֶדֶר פְּרָשִׁיּוֹת הַקְטָרֶת לְתַקֵּן שׁוּרְשָׁהּ בְּמָקוֹם עֲלִיּוֹן,

וַיְהִי רָצוֹן מִלִּפְנֵי יְהוָה יֵהוּא־יֵהוּ אֶהְדוּנֵהי אֶרֶון רַבֵּל אֱלֹהֵינוּ

תקון בעל היכולת
ובעל הזכויות כולם

אֶרֶון רַבֵּל
היה הוא ויהיה

וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתִּהְיֶה חֲשׁוּבָה וּמִקְבָּלָת וּמְרֻצָּה
לִפְנֵי קְרִיאַת פְּרָשִׁיּוֹת וּפְסוּקִים אֵלּוּ שֶׁסִּדְּרוּ לָנוּ חֲכָמֵינוּ
זְכוּרָנָם לְבִרְכָּה בָּאֵלּוּ כִּהֵן גָּדוֹל עוֹמֵד וּמַכְנִים אוֹתָהּ לִפְנֵי
וּלְפָנֵים, וְזִכְרוֹתָהּ תִּהְיֶה מְגוֹן וְצִנָּה בְּעַדֵּינוּ וּבְעַד כָּל בְּנֵי בֵּיתֵנוּ
וְכָל מִשְׁפַּחְתָּנוּ וְכָל אוֹהֲבֵנוּ וְרַעֲיָנוּ וּבְכָל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמּוֹד
בְּכָל מְקוֹמוֹת שָׁהֵם, וּבְכָפֶרֶט כָּל אוֹתָם הַנִּתְּנִים בְּצִרָה
וּבִשְׁבִּיָּה בְּכָל מְקוֹמוֹת שָׁהֵם לְהַצִּילָנוּ מִכָּל הַמִּקְטָרִיגִים
וְהַמִּשְׁטָנִּים וְזַכֵּינוּ לְתִשׁוּבָה שְׁלָמָה לִפְנֵי מִתּוֹךְ נַחַת
וְהִרְחַבַת הַדַּעַת וְזַכֵּנוּ לִירֵאת שָׁמַיִם טְהוֹרָה וְלִירֵאת חֹטָא
וְלַעֲשֹׂר וּכְבוֹד גָּדוֹל וְלַחֵן וְלַחֶסֶד וְלִרְחֻמִּים בְּעֵינֵי אֱלֹקִים
וּבְעֵינֵי כָּל בְּנֵי אָדָם וְחוּה וּבְעֵינֵי כָּל רוֹאֵינוּ אֶקְרָא לֵאלֹהִים
עֲלִיּוֹן לֹא-ל גּוֹמֵר עָלֵי, יְהוָה יֵהוּא־יֵהוּ אֶהְדוּנֵהי אֶרֶון רַבֵּל

תקון בעל היכולת
ובעל הזכויות כולם

אֶרֶון רַבֵּל
היה הוא ויהיה

בְּעַדֵּי יְהוָה יֵהוּא־יֵהוּ אֶהְדוּנֵהי חֲסִדָּה לְעוֹלָם מַעֲשֵׂה יְדִידָה אֵל
תָּרַף. וַיְהִי נֶעֱם יְהוָה יֵהוּא־יֵהוּ אֶהְדוּנֵהי אֱלֹהֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יְדִידָה כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִידָה כּוֹנֵנָהוּ.

תקון בעל היכולת
ובעל הזכויות כולם

אֶרֶון רַבֵּל
היה הוא ויהיה

אִמְיָה דְּאַבְרָהָם אָבִינוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם אִמְתָּלָאֵי בַת כְּרָנְבוֹ.

(יאמר טו"ב פְּעָמִים)

וַיֹּאמֶר: קִשְׁנַת זְבָחִים (פָּרָק ד' ו):

לְשֵׁם שְׁשֶׁה דְּבָרִים הַזֶּבַח נִזְבַּח, לְשֵׁם זִבְחַת, לְשֵׁם זִבְחַת,
לְשֵׁם הַשֵּׁם, לְשֵׁם אֲשִׁים, לְשֵׁם רִיחַ, לְשֵׁם נִיחּוּחַ.
וְהַחֲטָאֹת וְהָאֲשָׁם, לְשֵׁם חֲטָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֵף מִי שֶׁלֹּא
הָיָה בְּלָבוֹ לְשֵׁם אֶחָד מִכָּל אֱלֹהִים, כָּשָׁר, שֶׁהוּא תִּנָּאי בֵּית
דִּין, שְׂאִין הַמַּחֲשָׁבָה הוֹלֵכֶת אֵלָּא אַחֵר הָעוֹבֵד:

סוּף דְּבַר הַכֹּל נִשְׁמָע אֶת הָאֱלֹקִים יִרְא וְאֶת מִצְוֹתָיו
שְׁמוֹר כִּי זֶה כָּל הָאָדָם, ע"כ.

אַתָּה הוּא יְהוָה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה
אֵלֶינוּ אֵלֶינוּ אֵלֶינוּ אֵלֶינוּ אֵלֶינוּ אֵלֶינוּ אֵלֶינוּ אֵלֶינוּ אֵלֶינוּ אֵלֶינוּ
שֶׁהַקְטִירוֹ אֲבוּתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת קִטְרַת הַסָּמִים
בְּזֶמַן שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ קִיָּם כְּאִשֶּׁר צִוִּית אוֹתָם עַל-יַד מֹשֶׁה
נִבְיָאֵךְ כִּכְתוּב בְּתוֹרָתְךָ:

פָּרַשְׁת הַקְטֹרֶת בַּתּוֹרָה

וַיֹּאמֶר יְהוָה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה
אֵל-מֹשֶׁה קַח-לָךְ סָמִים נָטָף

בְּאוֹר רִיחַ נִיחּוּחַ

קִטְרַת הַסָּמִים: תַּעֲרֹכֶת הַמִּרְכָּבָת מִמִּינֵי בְשָׂמִים. וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֵל מֹשֶׁה: (שְׁמוֹת ל', ל"ד-ל"ו) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵל מֹשֶׁה קַח לָךְ: מִצְוֹת
עֲשֵׂה לְהַקְטִיר אֶת הַקְטֹרֶת עַל מִזְבֵּחַ הַקְטֹרֶת. סָמִים: מַעוֹט
רַבִּים שָׁנִים - שְׁנֵי בְשָׂמִים. נָטָף: שָׂרָף הַנוֹטֵף מֵעֵץ הָאֶפְרַסְמוֹן.

וַיִּשְׁחַלֵּת וַחֲלֻבָּנָה סָמִים וּלְבָנָה זָכָה בַּד בְּבַד יְהִיָּה: וְעִשִּׂיתָ
 אֹתָהּ קְטֹרֶת רֶקַח מַעֲשֵׂה רֶקַח מִמֶּלֶח טָהוֹר קֹדֶשׁ: וַיִּשְׁחַקְתָּ
 מִמֶּנָּה הָדָק וַנִּתְתָּה מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדֻת בְּאַהֲלֹ מוֹעֵד אֲשֶׁר

בְּאוֹרֵי יָחֹחַ

וַיִּשְׁחַלֵּת: צִיפּוֹרָן. וַחֲלֻבָּנָה: שָׂרָף שָׂרִיחוֹ רַע. סָמִים: כָּאֵן
 רוֹמִזוּ עַל עוֹד בְּשָׂמִים נוֹסְפִים כְּמִנְיָן שְׁמָנָה עַד עֵתָהּ, כְּלוּמָר:
 עוֹד חֲמֵשׁ נוֹסְפִים, וּלְבָנָה זָכָה: שָׂרָף אֵילָן מִזְקָקָתָהּ. – סֵף הַכֹּל
 אֶחָד עֶשְׂרֵי סָמָנִים, סָמִים הָרָאשׁוֹן רוֹמִזוּ עַל שְׁנֵי בְּשָׂמִים, וְאַחֲרֵי
 כֵּךְ מִנָּה עוֹד שְׁלֹשָׁה בִּיחָד חֲמִשָּׁה, וְהַסָּמִים הַשְּׁנִי כָּאֵן לְרַבּוֹת עוֹד
 כְּמוֹ אֵלּוּ, הָרִי עֲשָׂרָה, וּלְבוֹנָה הִיא הָאֶחָד עֲשָׂרָה. וְהַסָּבָה שֶׁלֹּא
 הִזְכִּיר הַכֶּתוּב בְּפֶרוֹשׁ אֵת כָּל הַסָּמָנִים כִּיּוֹן שְׂאֵלּוֹ הָאֲרֻבָּעָה
 שֶׁהִזְכִּיר הֵם הָעֲקָרִים שֶׁבָּהֶם עוֹלָה עֲנַן עֲשֵׁן קְטֹרֶת וְשֶׁאֵר
 הַבְּשָׂמִים נוֹתְנִים אֶת הָרִיחַ הַטּוֹב (רַמְבַּ"ן). בַּד בְּבַד יְהִיָּה: שְׁוִים
 בְּמִשְׁקָלָם. שִׁיְהִיו שְׁוִים בְּמִשְׁקָל כְּמִשְׁקָלוֹ שֶׁל זֶה כֵּךְ מִשְׁקָלוֹ שֶׁל
 זֶה (שְׁמוֹת ל', ל"ד). הַמֵּלִים "סָמִים נִטָּף וַיִּשְׁחַלֵּת וַחֲלֻבָּנָה סָמִים
 וּלְבָנָה זָכָה", בְּגִימָטְרִיא "אֲבִרָהֶם יִצְחָק יַעֲקֹב מֹשֶׁה אֶהְרֹן יוֹסֵף
 וְדָוִד" שֶׁהֵם הַשְּׁבַע רוּעִים, וּבִזְהָ שְׂאוּמָרִים אֶת פְּרִשְׁתַּת הַקְּטֹרֶת
 מִמִּשְׁיָף עַל עֲצָמוֹ עֲזוֹת דְּקָדָשָׁה לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם, (ס' עַת רַצּוֹן).
 וְעִשִּׂיתָ אֹתָהּ קְטֹרֶת: הֵכֵן מֵהֶם קְטֹרֶת. רֶקַח מַעֲשֵׂה רֶקַח:
 מְעוֹרָבָת וּכְתוּשָׁה כְּמַעֲשֵׂה הָאֶמֶן. מִמֶּלֶח: מְעֻרָּב הֵיטֵב
 שֶׁלֹּא יְהִיָּה נָכַר מִיְּנֵי הַסָּמָנִים. טָהוֹר קֹדֶשׁ: וְיִהְיֶה טָהוֹר
 וְקָדוֹשׁ: וַיִּשְׁחַקְתָּ מִמֶּנָּה הָדָק: לְשַׁחֵק הַכֹּל דֶּק דֶּק. וַנִּתְתָּה
 מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדֻת: בְּכַפּוֹר יִקְטִיר לִפְנֵי אֲרוֹן הָעֵדוּת בְּקֹדֶשׁ
 הַקֹּדֶשִׁים. בְּאַהֲלֹ מוֹעֵד: מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי הוּא מִזְבֵּחַ הַזֶּהָב
 שֶׁבְּהִיכָל, זֶה – בְּשֶׂאֵר יְמוֹת הַשָּׁנָה. אֲשֶׁר אֲנֻעַד לָךְ שְׁמָה:
 בְּמָקוֹם שֶׁאֲדַבֵּר עִמָּךְ.

אוֹעֵד לָךְ שְׁמָה קֹדֶשׁ קְדָשִׁים תִּהְיֶה לָּכֶם: וְנֹאמַר: וְהַקְטִיר
עָלָיו אֶהְרֶן קַטֶּרֶת סָמִים בִּבְקָר בִּבְקָר בְּהִיטִיבוֹ אֶת-הַנֹּרֶת
יִקְטִירָנָה: וּבַהֲעֵלֹת אֶהְרֶן אֶת-הַנֹּרֶת בֵּין הָעֲרֵבִים יִקְטִירָנָה
קַטֶּרֶת תָּמִיד לִפְנֵי יְהוָה^{אֵלֶיךָ} יֵאָהֲדוּנָה לְדֹרֹתֵיכֶם:

פֶּרֶשֶׁת לַמּוֹד הַקְטֶרֶת בַּחֲז"ל

תָּנּוּ רַבָּנָן פְּטוּם הַקְטֶרֶת בִּיצֵד. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים

בְּאוֹר רֵיחַ נִיחֹחַ

קֹדֶשׁ קְדָשִׁים תִּהְיֶה לָּכֶם: כְּשֶׁתְּכִינוּ תַעֲשׂוּ אוֹתָהּ כְּרֹאוּי, קֹדֶשׁ
קְדָשִׁים הִיא הַקְטֶרֶת, וְרֹאוּיָהּ לְהַקְרִיבָהּ. וְנֹאמַר וְהַקְטִיר עָלָיו:
(שְׁמוֹת ל, ז-ח) וְנֹאמַר: וְהַקְטִיר עָלָיו אֶהְרֶן קַטֶּרֶת סָמִים בִּבְקָר
בִּבְקָר: בְּכָל בָּקָר וּבִבְקָר. בְּהִיטִיבוֹ אֶת הַנֹּרֶת: לְאַחַר שְׁנֵקָה אֶת
כּוֹסוֹת הַשֶּׁמֶן - בְּזִיכֵי וּקְנֵי הַמְּנוֹרָה. יִקְטִירָנָה: בִּבְקָר מַחְצִית
מָנָה, עַל הַמִּזְבֵּחַ הַפְּנִימִי. וּבַהֲעֵלֹת אֶהְרֶן אֶת הַנֹּרֶת בֵּין
הָעֲרֵבִים יִקְטִירָנָה: וְכִשְׂיִדְלִיק הִכָּהֶן אֶת הַנֹּרֶת בַּפֶּעַם הַשְּׁנִיָּה בֵּין
הָעֲרֵבִים, יִקְטִיר אֶת הַחֲצִי הַשְּׁנִי שֶׁל הַקְטֶרֶת קַטֶּרֶת תָּמִיד לִפְנֵי
יְהוָה: בְּכָל יוֹם גַּם בְּשַׁבָּת וְיוֹם הַכַּפּוּרִים. לְדֹרֹתֵיכֶם: לְדוֹרוֹת
עוֹלָם בְּלִי הַפְּסָק, וְכִשְׂאִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ מְקִימִים עַל יְדֵי קְרִיאָתָהּ,
כְּנֹאמַר וְנִשְׁלְמָה פְּרִים שְׁפָתֵינוּ. תָּנּוּ רַבָּנָן: (מִסַּכַּת כְּרִיתוֹת דף ו, ו)
יְרוּשְׁלָמִי יוֹמָא פ"ד ה"ה, בֵּית יוֹסֵף או"ח סימָן קל"ג, שֶׁעַר הַכוֹנוֹנוֹת דף י"ג טור
א, טור ד'). מִי שֶׁצָּרִיף לְתַשׁוּעַת אֵיזָה דָּבָר יִשְׁאַל בְּקִשְׁתּוֹ בְּלִשׁוֹן
הַקֹּדֶשׁ קֹדֶם "תָּנּוּ רַבָּנָן", וְכִשְׂאִימַר הַכֹּל בְּכוֹנָה וּבִדְקָדוּק הַתְּבוּת,
יִהְיֶה עֵת רָצוֹן שְׂיִמְלֵא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כָּל בְּקִשְׁתָּנוּ לְטוֹבָה (סְדוּר
יְשׁוּעָת יִשְׂרָאֵל). תָּנּוּ רַבָּנָן: שְׁנוֹ רַבּוֹתֵינוּ. פְּטוּם הַקְטֶרֶת: עֲרוֹב
וְתַקְנוֹן סְמָנֵי הַקְטֶרֶת - כְּתִישָׁה וְתַקְנוֹן פִּיצֵד: בְּאֵיזָה אֶפֶן הִיָּתָה
נִעֲשִׂית? שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְשִׁמּוֹנָה מְנִים הָיוּ בָּהּ: סֵף כָּל

וְשִׁמּוֹנָה מָנִים הָיוּ בָּהּ. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְחֲמִשָּׁה
כְּמִנִּין יְמוֹת הַחֲמָה מָנָה בְּכָל יוֹם. מִחֲצִיתוֹ בִּבְקָר
וּמִחֲצִיתוֹ בְּעֶרֶב. וְשְׁלֹשָׁה מָנִים יְתָרִים שְׁמָהֶם מְכָנִים כִּהֵן
גָּדוֹל וְנוֹטֵל מֵהֶם מְלֵא חֲפָנָיו בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. וּמִחֲזִירֵן
לְמִכְתָּשֶׁת בְּעֶרֶב יוֹם הַכַּפּוּרִים כְּדִי לְקַיֵּם מִצְוַת דָּקָה מִן
הַדָּקָה. וְאַחֵר עֶשֶׂר סָמָנִים הָיוּ בָּהּ. וְאַלּוֹ הֵן (טוב למנותם

בְּאוֹר רֵיחַ נִיחּוֹחַ

הָאֶחָד עֶשֶׂר סָמָנִים בִּיחָד, כְּדִי שְׁיִגִיעַ מָנָה אֶחָד לְכָל יוֹם כְּמִנִּין
365 יְמוֹת הַחֲמָה, וְעוֹד שְׁלֹשָׁה מָנִים יְתָרִים כְּמִבְּאֵר לְהֵלֵךְ.
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְחֲמִשָּׁה כְּמִנִּין יְמוֹת הַחֲמָה, מָנָה בְּכָל יוֹם:
כְּלוּמֵר, בְּכָל יוֹם מְקַטְרִים מָנָה אֶחָד מִסֵּף תַּעֲרֹכֶת הַסָּמָמָנִים,
[מָנָה הוּא מֵאָה דִּינָרִים, וְהַדִּינָר מְשַׁקְלוֹ דְּרָהִם וְחֲצִי, וּמְשַׁקֵּל
דְּרָהִם הוּא 64 שְׁעוּרוֹת בִּינוּנִיּוֹת, כְּלוּמֵר, מָנָה = 480 גֶרָם, סֵף
הַכֹּל 176.64 קִילוֹגְרָם]. מִחֲצִיתוֹ בִּבְקָר וּמִחֲצִיתוֹ בְּעֶרֶב: חֲצִי
מָנָה בִּבְקָר וְחֲצִי מָנָה בְּעֶרֶב. וְשְׁלֹשָׁה מָנִים יְתָרִים: נִשְׁאָרוֹ
שְׁלֹשָׁה מָנִים עוֹדָפִים עַל סֵף 365 יְמוֹת הַשָּׁנָה. שְׁמָהֶם: מִתּוֹךְ
הַג' מָנִים. מְכָנִים כִּהֵן גָּדוֹל: לוֹקַח וּמְכָנִים לְהַקְטִיר קִטְרֶת
בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים בְּקֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים. מְלֵא חֲפָנָיו בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים:
בְּכַמּוֹת מְלֵא הַחֲפֵן שֶׁל כְּפוֹת יָדָיו וּמִחֲזִירֵן לְמִכְתָּשֶׁת בְּעֶרֶב
יוֹם הַכַּפּוּרִים: כּוֹתֵשֶׁם שׁוֹב בְּכַתִּישָׁה דָּקָה בְּעֶרֶב יוֹם הַכַּפּוּרִים
לְהַכִּינֵם לְמִצְוַת הַקְטַרֶת בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. כְּדִי לְקַיֵּם מִצְוַת דָּקָה
מִן הַדָּקָה: כְּדִי לְקַיֵּם אֶת מִצְוַת עֲבוֹדַת יוֹם הַכַּפּוּרִים הַנֶּעֱשִׂית
בְּקִטְרוֹת שְׁצָרִיכָה לְהִיכְתֹּשׁ דֶּק יוֹתֵר מִבִּימוֹת הַשָּׁנָה. וְאַחֵר
עֶשֶׂר סָמָמָנִים הָיוּ בָּהּ: וְאַחֵר עֶשֶׂר סוּגֵי סָמָמָנִים יֵשׁ בָּהּ כְּמוֹ
שְׁצִוְתָהּ הַתּוֹרָה (כְּמִבְּאֵר בְּבִאוֹר לְעִיל). צָרִיךְ לְמִנּוֹת הַסָּמָמָנִים

באצבעותיו) (א) הֶצֶרִי. (ב) וְהֶצְפוֹרֶן. (ג) וְהַחֲלֻבָּנָה.
 (ד) וְהַלְבוֹנָה. מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה. (ה) מֹר.
 (ו) וּקְצִיעָה. (ז) וְשִׁבּוֹלֶת גֵּרָד. (ח) וְכֶרְפּוֹם. מִשְׁקַל שִׁשָּׁה
 עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה. (ט) קוֹשֶׁט שְׁנַיִם עָשָׂר.
 (י) קְלוּפָה שְׁלֹשָׁה. (יא) קִנְמוֹן תִּשְׁעָה. בּוֹרִית כִּרְשִׁינָא

באור ריה ניהוח

באצבעות הידים אחד לאחד, כדי שלא ידלג [יחסר] חס ושלום
 אחד מהם (פרי עץ חיים שער עולם העשיה פ"ה). וימנה את כולם
 באצבעות יד הימין דוקא (בן איש חי). ואלו הן: אלו הן שמות
 הסממנים. א. הֶצֶרִי: הנטף ב. וְהֶצְפוֹרֶן: היא השחלת
 שהוא שרש בשם שצבעו שחור. ג. וְהַחֲלֻבָּנָה: הכתובה
 בפסוק היא שרף, היוצא מהאילנות שריחו רע. ד וְהַלְבוֹנָה:
 היא המזכרת בפסוק לבונה זפה, בשם הזב מהעצים בארצות
 החם על ידי שמכים בעץ וזב ממנו קצף. מִשְׁקַל שִׁבְעִים
 שִׁבְעִים מָנֶה: כלומר: מכל אחד ואחד 70 מנה, כמו שכתוב
 בפסוק בד בבד יהיה שיהיה משקלם שוה [של ארבעת
 הסממנים המזכרים בפסוק], וארבע פעמים 70 הם 280 מנה,
 סך הכל 134.4 קילוגרם. ה. מֹר: בשם המופק משרף עץ
 המור. ו. וּקְצִיעָה: שרש עשב שריחו נודף מאד כשנשרף.
 ז. וְשִׁבּוֹלֶת גֵּרָד: [שם בשם] ח. וְכֶרְפּוֹם: עשב ריחני.
 מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה: משקל כל אחד מאלו
 הארבעה 16 מנה, סך הכל 64 מנה שהם יחד 30.72 קילוגרם.
 ט. קוֹשֶׁט: שרש עשב שצבעו לבן וריחו משבח ביותר ונודף
 למרחוק. שְׁנַיִם עָשָׂר: 12 מנה, שהם 5.76 קילו. י. קְלוּפָה:
 קלפת עץ שלשה: 3 מנים, שהם 1.44 קילו. יא קִנְמוֹן: עץ

תִּשְׁעָה קִבִּין. יֵין קִפְּרִיסִין סָאִין תִּלְתָּ תִּלְתָּ וְקִבִּין תִּלְתָּא.
וְאִם לֹא מִצָּא יֵין קִפְּרִיסִין מִבֵּיא חֲמַר חִיּוֹר עֲתִיק.

באור ר"ח ניהוח

בשם ששמו קנמון תשעה. 9 מנים שהם 4.32 קילו כאן
מנו חז"ל את מנין המנים כדי לבאר איך מגיעים לשלש מאות
ששים ושמונה מנים, ארבעה הראשונים שבאים מנה כל אחד
כפול 4 הם: 280 מנים, ארבעה השניים כל אחד 16 כפול 4
ביחד הם 64 מנים, נחבר 280 ועוד 64 ועוד 12 של הקושט
ועוד 3 של קלופה, ועוד 9 של קנמון סך הכל הם: 368 מנים
המיעדים מנה לכל יום ושלשה ליום הכפורים. מכאן ואלך
מונה דברים שערכו בקטורת לתקנם היטב ואינם ממנין האחד
עשר סמנים. בורית כרשינה. מין עשב שבא לתקן את
הציפורן תשעה קבין: כ-8 קילוגרם. יין קפריסין: יין הבא
מעיר קפריסין, או מפרי ששמו קפרס. סאין תלת וקבין
תלתא: באור: היו לוקחים מין זה שלש סאים ושלש קבים,
שהם שעור שלש וחצי סאין, כיון שכל סאה היא שש קבין,
ושלש קבין הוא חצי סאה. סך הכל שלש וחצי סאין. שהוא גם
כן עשרים ואחד קבין. (וכל סאה היא 5.553 קילוגרם כפול שלש וחצי
סאין סך הכל 19.435.5 קילוגרם, והוא לערך 28 ליטר). וככתב בשפת אמת
מסכת כריתות (דף ו ע"א) דמה שאמר כאן סאין תלת וקבין תלת,
ולא 21 קבין כמו שאומר לעיל בורית כרשינה תשעה קבין, לפי
שצריך לשקול ג' סאין בפני עצמם וג' קבין בפני עצמם. עין
שם. ולא באר מה הטעם. יעין שם. ויש אומרים שנקטה
הברייתא לשון זה לתפארת המליצה. [ונסח בני אשכנז כאן
הוא: יין קפריסין סאין תלתא וקבין תלתא. והוא ענין אחד
לשון זכר ונקבה].

מֶלַח סְדוּמִית רוֹבֵעַ. מַעֲלָה עֲשֵׂן כָּל שְׁהוּא. רַבִּי נָתַן
הַבְּבִלִי אוֹמֵר אֵף כַּפֹּת הַיִּרְדֵּן כָּל שְׁהִיא. אִם נָתַן בָּהּ
דְּבַשׁ פֶּסְלָה. וְאִם חֹסֶר אַחַת מִכָּל סִמְמָנֶיהָ חֵיב מִיתָה:
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר הֶצְרִי אֵינוֹ אֶלָּא שָׂרָף הַנוֹטֵף
מַעֲצֵי הַקֶּטֶף. בּוֹרִית כְּרִשְׁיָנָה לָמָּה הִיא בָּאָה כְּדֵי לְשַׁפּוֹת

באור ר"ח נחום

עֵתִיק: אִם לֹא נִמְצָא יֵין קַפְרִיסִין מֵבִיא בְּמִקְוֵמוֹ, יֵין לֶכֶן וְלֹא
אָדָם, יֵשֶׁן וְחֹזֵק בְּיוֹתֵר. מֶלַח סְדוּמִית רוֹבֵעַ: מֶלַח גִּסָּה (כָּל בּוֹ
סִימָן ל"ח) הוּא חֲרִיף בְּיוֹתֵר, מֶלַח מִסְדּוּם. מַעֲלָה עֲשֵׂן כָּל
שְׁהוּא: שֵׁם עֶשֶׂב מִיָּחַד, בְּכַמּוֹת מוֹעֵטָה, הַגּוֹרֵם לְעֲשֵׂן לַעֲלוֹת
יָשָׁר וְזָקוּף בְּלִי לְנֻטּוֹת כְּמַקֵּל, כְּדֵי שִׁיחֶיהָ עֲשֵׂן הַקֶּטֶר תִּתֵּן
וְעוֹלָה. רַבִּי נָתַן הַבְּבִלִי אוֹמֵר: אֵף כַּפֹּת הַיִּרְדֵּן כָּל שְׁהִיא: רַבִּי
נָתַן הַבְּבִלִי אוֹמֵר שְׁהוֹסִיפוּ לְתֵת בַּקִּטּוֹרֶת גַּם עֶשֶׂב הַגָּדֹל עַל
שֹׁפֶת הַיִּרְדֵּן כְּדֵי לְהוֹסִיף בָּהּ רֵיחַ טוֹב. אִם נָתַן בָּהּ: בַּקִּטּוֹרֶת.
דְּבַשׁ פֶּסְלָה: מְלַהֵקטִירָה, הַגֵּם שְׁמֶרְבָּה וּמוֹסִיף בְּרִיחָה מְאֹד.
וְאִם חֹסֶר אַחַת מִכָּל סִמְמָנֶיהָ חֵיב מִיתָה: אִם הִחְסִיר הַשִּׁיעוֹר
מִכָּל אֶחָד עֶשֶׂר סִמְמָנִים חֵיב מִיתָה, מִפְּנֵי שְׁנַעֲשִׁית קִטְרֶת זָרָה
וְהַמִּקְטִיר קִטְרֶת זָרָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ חֵיב מִיתָה. רַבֵּן שְׁמַעוֹן
בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: הֶצְרִי אֵינוֹ אֶלָּא שָׂרָף הַנוֹטֵף מַעֲצֵי הַקֶּטֶף:
הוּא שָׂרָף הַנוֹטֵף מַעֲצֵי הָאֶפְרָסִמוֹן. בּוֹרִית כְּרִשְׁיָנָה לָמָּה הִיא
בָּאָה: הִרִי הִיא אֵינָה מִסְמָנֵי הַקִּטְרֶת, וְלָמָּה בָּאָה? כְּדֵי
לְשַׁפּוֹת בָּהּ אֶת הַצִּפּוֹרֵן כְּדֵי שֶׁתֵּהָא נָאָה: כְּדֵי לַעֲשׂוֹת אֶת
הַצִּפּוֹרֵן חֶלֶק וּמַצְהִיר כְּצִיפּוֹרֵן הָאָדָם. – מִפְּנֵי שֶׁהַצִּפּוֹרֵן יוֹצֵאת
מִלְכָּלֶכֶת וּמוֹשַׁחֶרֶת וְאִם יִשְׁאָר בְּלִכְלוּךְ יִקְלָקֵל אֶת רִיחָה הַטוֹב.
יֵין קַפְרִיסִין: יֵשׁ מִפְּרָשִׁים שְׂאִינוֹ יֵין, אֶלָּא מִשְׁקָה הַיּוֹצֵא מֵאֵילָן

בה את הצפורן כדי שתהא נאה. יין קפריסין למה הוא בא כדי לשרות בו את הצפורן כדי שתהא עזה. והלא מי רגלים יפין לה אלא שאין מכניסין מי רגלים במקדש מפני הכבוד:

תניא רבי נתן אומר כשהוא שוחק אומר הֲדַק הַיָּטֵב. הַיָּטֵב הֲדַק. מִפְּנֵי שֶׁהָקוֹל יִפָּה לְבָשָׁמִים. פְּטָמָה לְחֻצָּאִין כְּשֶׁרָה. לְשָׁלִישׁ וּלְרַבִּיעַ לֹא שָׁמְעֵנוּ. אָמַר רַבִּי

באור ריה ניחוח

שִׁשְׁמוֹ "קִפְרָס", וְהוּא עוֹז מִכָּל מִשְׁקָה פְּרוּת (רש"י בְּרֵכוֹת לו). לְמָה הוּא בָּא כְּדֵי לְשֵׁרוֹת בּוֹ אֶת הַצְּפוֹרָן כְּדֵי שֶׁתִּהְיֶה עֲזָה: כְּדֵי שִׁיְהֶא רֵיחַ הַצִּיפּוֹרָן חֲזָק בְּיוֹתֵר. וְהֵלֵא מִי רַגְלִים: גַּם מִיִּם מִמַּעַיִן שִׁשְׁמוֹ רַגְלִים. יָפִין לָהּ: לְצַחֲצַח בָּהֶם אֶת הַצִּיפּוֹרָן. אֲלֹא שֶׁאֵין מְכַנְּסִין מִי רַגְלִים בְּמִקְדָּשׁ מִפְּנֵי הַכְּבוֹד: שֶׁזֶהוּ גִנְאֵי לְהַכְנִיס לְעֻזְרָה מִפְּנֵי שִׁשְׁמוֹ מְגִנָּה. **תניא**: שְׁנֵינוּ בְּבִרְיָא. רַבִּי נָתָן אוֹמֵר: כְּשֶׁהוּא שׁוֹחֵק בְּשַׁעַת שְׁחִיקַת הַסַּמָּמִים לְהִיּוֹתָם דְּקִים וְטַחוּנִים. אוֹמֵר הֲדַק הַיָּטֵב, הַיָּטֵב הֲדַק: הָאִישׁ הַשׁוֹחֵק וְכוּתֵּשׁ אוֹתָם אוֹמֵר בְּשַׁעַת הַשְׁחִיקָה וְהַכְתִּישָׁה, הֲדַק הַיָּטֵב, הַיָּטֵב הֲדַק. מִפְּנֵי שֶׁהָקוֹל: הַיּוֹצֵא מִפּוֹ בְּשַׁעַת הַשְׁחִיקָה וְהַכְתִּישָׁה. יִפָּה לְבָשָׁמִים: מוֹעִיל לְנִיחוּחַ הַבָּשָׁמִים לְהַרְבוֹת רִיחָן. פְּטָמָה לְחֻצָּאִין, כְּשֶׁרָה: הֵינּוּ אִם לָקַח וְהִכִּין לְקַטְרֵת חֲצִי הַמִּדֶּה שֶׁל כָּל אֶחָד מִהַסַּמָּמִים כְּגוֹן 35 מָנֶה שֶׁל הַצָּרִי וְהַצִּיפּוֹרָן בְּמִקְוֶה 70, ו-8 שֶׁל מֹזר וְקִצִּיעָה וְכוּ' בְּמִקְוֶה 16 וְכֵן כּוֹלֵם, כְּשֶׁרָה. לְשָׁלִישׁ וּלְרַבִּיעַ לֹא שָׁמְעֵנוּ: אֲבָל אִם לָקַח רַק כַּמּוֹת שֶׁל שְׁלִישׁ אוֹ רֶבַע לֹא שָׁמְעֵנוּ אִם כְּשֶׁרָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה זֶה הַכֵּלָל: כָּאֵן אָמַר רַבִּי יְהוּדָה כָּלֵל בְּשַׁעוֹרֵי הַקַּטְרֵת.

יְהוּדָה זֶה הַכֹּלל אִם כַּמְדָּתָה כְּשֶׁרָה לַחֲצֹאִין. וְאִם חֶסֶר
אַחַת מִכָּל סַמְמָנֶיהָ חַיֵּב מִיָּתָהּ:

תָּנִי בַר קִפְּרָא אַחַת לְשִׁשִּׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה הֵיְתָה
בָּאָה שֶׁל שִׁירִים לַחֲצֹאִין. וְעוֹד תָּנִי בַר קִפְּרָא אֵלּוּ
הָיָה נוֹתֵן בָּהּ קְרָטוּב שֶׁל דְּבֶשׁ אֵין אָדָם יָכוֹל לַעֲמוֹד
מִפְּנֵי רִיחָהּ. וְלָמָּה אֵין מַעֲרָבִין בָּהּ דְּבֶשׁ מִפְּנֵי שְׁהִתּוֹרָה

בְּאוּר רִיחַ נִיחֹחַ

אִם כַּמְדָּתָה כְּשֶׁרָה לַחֲצֹאִין: אִם לָקַח מִכָּל סִימֵן וְסִימֵן כִּפִּי
מִדָּתוֹ, וְחָלַק אוֹתוֹ לַחֲצִי בֵּיחֶס שָׁנָה לְפִי עֶרְפֶּם, כְּשֶׁרָה. וְאִם
חֶסֶר אַחַת מִכָּל סַמְמָנֶיהָ חַיֵּב מִיָּתָהּ: אָבֵל אִם חֶסֶר מִהִשְׁעוֹר.
מִכָּל אֶחָד עֶשֶׂר הַסַּמְמָנִים: הַכּוֹנֵה אִם פָּחַת אוֹ הוֹתִיר בֵּין בְּכֻלָּהּ
בֵּין בְּחֻצֶיהָ לְפִי הַיָּחֶס לְשֹׂאֵר הַסַּמְמָנִים כְּגוֹן שְׁנָתֵן מֵאַחַד
מִהַסַּמְמָנִים מִנֶּה יוֹתֵר מִחֻצִּיו, אָבֵל מֵאַחֵר נָתַן מִנֶּה פָּחוֹת מִחֻצִּיו,
הֵגֶם שֵׁשׁ סֵךְ הַכֹּל שְׁעוֹר שֶׁל 184 מְנִים שֶׁהֵם חֻצִּי 368 בְּכֹל זֹאת
פָּסוּל, אָבֵל אִם לָקַח מִכָּל סַמְמָן חֻצִּי בְּדִיוֹק – כְּשֶׁרָה (וְרוֹשְׁלָמִי יוֹמָא
פ"ד ה"ה). תָּנִי בַר קִפְּרָא: אַחַת לְשִׁשִּׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה הֵיְתָה
בָּאָה שֶׁל שִׁירִים לַחֲצֹאִין: בְּיוֹם הַכַּפּוֹרִים הָיָה לוֹקַח כֶּהֱן גָּדוֹל
חֶפֶן בִּידוֹ וְלָכֵן הָיוּ נִשְׂאָרִים שִׁירִים בְּכֹל שָׁנָה. לְאַחֵר 60-70 שָׁנָה
הָיוּ מַצְטַבְּרִים הַשִּׁירִים לְשְׁעוֹר שֶׁל חֻצִּי כַּמּוֹת (184 מְנִים) וְלָכֵן
בְּאוֹתָהּ שָׁנָה הָיוּ מְכִינִים רַק חֻצִּי מִהַכּוֹמֹת. וְעוֹד תָּנִי בַר
קִפְּרָא, אֵלּוּ הָיָה נוֹתֵן בָּהּ קְרָטוּב שֶׁל דְּבֶשׁ: קְרָטוּב הוּא מִדָּה
קִטְנָה כ־5 גֶרֶם. אֵין אָדָם יָכוֹל לַעֲמוֹד מִפְּנֵי רִיחָהּ: הַטּוֹב
בְּיוֹתֵר, כִּי עֲרוּב הַדְּבֶשׁ גּוֹרֵם לְרִיחַ טוֹב וְחֻזֵּק, וְהָיָה רִיחָהּ נוֹדֵף
בְּיוֹתֵר. וְלָמָּה: אִם כֵּן. אֵין מַעֲרָבִין בָּהּ דְּבֶשׁ מִפְּנֵי שְׁהִתּוֹרָה
אֲמָרָה כִּי כָל שְׂאֵר: הַמְּחַמֵּץ.

אמרה כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה
לִיהוָאֵלָהּ יאהרונהי אהרונהי:

באור ר"ח נחום

וְכָל דָּבֶשׁ: דבש הוא כולל כל מיני מתיקה בין דבש דבורים או דבש תמרים וכל הפרות בכלל (עץ יוסף). לא תקטירו ממנו אשה לה': קרבן הנשרף להשם, ורק מפני שהתורה ציותה, הגם שלענין בשר ודם נראה שהוא דבר טוב, אין עושים כן וכן הוא בכל ציוני התורה שצריך להיות צמוד לדברי השם יתברך בתורה בלי חכמות. ויש שנחנו טעם שאין לערב בקרבנות ובמנחות שאור כי הוא סמל הגאווה, ודבש הוא סמל התענוגות, הפסולים ואינם רצוים לעבודת ה', כמו שאמרו חז"ל: (בתנא דבי אליהו כ"ו): עד שאדם מתפלל על דברי תורה שיכנסו בתוך מעיו יתפלל על אכילה ושתיה שלא יכנסו בתוך מעיו, (מסלת ישירים פרק י"ג). ובתוספות כתובות (דף קד.): דאמרינן במדרש עד שאדם מתפלל שיכנס תורה לתוך גופו יתפלל שלא יכנסו מעדנים לתוך גופו. מכאן רואים כמה צריך אדם להתרחק מעינוגים כדי לזכות לתורה, וכן להיות עניו בתכלית. כדאמרו חז"ל בכמה מקומות, ובאור החיים הקדוש (במדבר כא, יז): ואמרו וממדבר מתנה - פרוש מה שזכו נוחליה, לא זכו אלא לצד שהיו מחשיבין עצמן כמדבר, וכמו שפרשנו בפסוק ויחנו במדבר (שמות יט ב), שהתורה אינה נקנית אלא באמצעות הענוה והשפלות. "ויאמר אליהם ישראל אביהם אם כן אפוא זאת עשו קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנחה (נעוריו") מעט צרי ומעט דבש נכאת (רוט"א) ולט בטנים ושקדים", (צדנלב"ש). (בראשית מג, יא).

(שער הכונות דף י"ד ע"ב, עוד יוסף חי מקצן ד')

יְהוָה יֵאָהֲדוּנֵהי ^{אִרְיוֹן הַכֵּל} ^{הַיְהוָה הַזֶּה וְיִהְיֶה} **צִבְאוֹת עִמָּנוּ. מִשְׁגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי**

^{אִרְיוֹן הַכֵּל}
^{הַיְהוָה הַזֶּה וְיִהְיֶה}

יַעֲקֹב סָלָה: יְהוָה יֵאָהֲדוּנֵהי

^{תַּקֵּן, בַּעַל הַכֹּלֵם}
^{וּבַעַל הַכֹּחֹת כֹּלֵם}

צִבְאוֹת. אֲשֶׁרִי אָדָם בָּטַח בָּךְ: יְהוָה יֵאָהֲדוּנֵהי

^{אִרְיוֹן הַכֵּל}
^{הַיְהוָה הַזֶּה וְיִהְיֶה}

הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם-קְרָאֵנוּ: וְעֲרָבָה לִיהוָה

יֵאָהֲדוּנֵהי ^{אִרְיוֹן הַכֵּל} ^{הַיְהוָה הַזֶּה וְיִהְיֶה} **מִנַּחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם. כִּימִי עוֹלָם**

וּכְשָׁנִים קִדְמָנוֹת:

וְזֶה לְשׁוֹן הַתַּפְלָה שֶׁתִּקְרָא הַשֵּׁל"ה הַקָּדוֹשׁ זי"ע לְאַמְרָה אַחֵר אֲמִירַת
פִּטוּם הַקְטֹרֶת:

רַבּוֹן הָעוֹלָמִים, גָּלוֹי וַיְדוּעַ לִפְנֵי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ אֲשֶׁר

בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בָּאֵנוּ לְחִלּוֹת פָּנֶיךָ

שֶׁתַּעֲצֹר הַמִּגָּפָה וְהַמִּשְׁחִית מֵעֲלֵינוּ, וְלֹא תִתֵּן הַמִּשְׁחִית

לָבוֹא אֶל בְּתִינוּ, וְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל טַפְּנוּ וְעַל עוֹלָלֵינוּ וְעַל

כָּל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תַּפְלָתֵינוּ

כְּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר תִּכּוֹן תַּפְלָתִי קִטְרַת לִפְנֶיךָ מִשְׁאֵת כִּפִּי

מִנַּחַת עָרֵב, וּכְמוֹ שֶׁקִּבַּלְתָּ קִטְרַת הַסַּמִּים שֶׁהַקְטִיר לִפְנֶיךָ

אֲהִרֵן הִכְהֵן בְּאֲשֶׁר הִחֵל הַנֶּגֶף בָּעָם שֶׁנֶּאֱמַר וַיַּעֲמֹד בֵּין

הַמָּתִים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר הַמִּגָּפָה, וְכֵן פָּנַחֵם שֶׁנֶּאֱמַר

וַיַּעֲמֹד פָּנַחֵם וַיַּפְּלֵל וַתַּעֲצֹר הַמִּגָּפָה וְכֵן דָּוִד שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּבֶן

שָׁם דָּוִד מִזְבֵּחַ לַיהוָה יֵאָהֲדוּנֵהי ^{אִרְיוֹן הַכֵּל} ^{הַיְהוָה הַזֶּה וְיִהְיֶה} **וַיַּעַל עוֹלוֹת**

וּשְׁלָמִים וַיַּעֲתֵר יְהוָה יֵאָהֲדוּנֵהי ^{אִרְיוֹן הַכֵּל} ^{הַיְהוָה הַזֶּה וְיִהְיֶה} **לְאַרְצֵן וַתַּעֲצֹר**

הַמִּגָּפָה מֵעַל יִשְׂרָאֵל כִּי אֲתָה אֲבִינוּ וְלֹךְ תְּלוֹוִיָּת עֵינֵינוּ,

רָפְאֵנוּ יְהוָה־אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְנִרְפָּא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנוֹשַׁע כִּי
 תַּהֲלִיתֵנוּ אֶתָּה, שְׁכֵן כְּתוּב בְּתוֹרָתְךָ וְהִסִּיר יְהוָה־אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
 מִמֶּךָ כָּל חָלִי וְכָל מַדּוּי מִצָּרִים אֲשֶׁר יִדְעָתָ לֹא
 יִשְׁמַם בְּךָ וְנִתְּנָם בְּכָל שׁוֹנְאֶיךָ, לִיהוָה־אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
 הַיְשׁוּעָה עַל עַמְּךָ בְּרַכְתָּךְ סֵלָה, וְנֹאמַר וְשַׁחַט אֶתְּךָ
 יִרְךָ הַמִּזְבֵּחַ צִפְנָה לִפְנֵי יְהוָה־אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְזָרְקוּ בְּנֵי
 אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת דָּמָם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב, וְיִהְיֶה רָצוֹן
 מִלִּפְנֵיךָ יְהוָה־אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵינוּ תִּקְוֶה בְּעַל חַיִּימוֹת
 אֲבוֹתֵינוּ שִׁיעֲלָה אֲמִירַת הַקְטָרֶת הַזֹּאת לְרִיחַ
 נְחוּחַ לִפְנֵי כֹסֶא כְבוֹדְךָ וְיִחַשְׁבַּ כְּאֵלֹו פּוֹנְנוּ כָּל הַפְּנוּת
 הָרְמוּזִים בְּסִמְמָנֵי הַקְטָרֶת עַל דַּעַת הָאֲרָ"י הַקְדוֹשׁ זְכוֹר
 לְטוֹב וְעַל דַּעַת כָּל הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר
 אֲמֵן סֵלָה וְעַד. עַד כָּאֵן הַתְּפִלָּה.

סגולות הזוהר

הבאנו כאן מתוך הסגולות הרבות ללומדי הזוהר, שלושים מהם, כנגד "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד", שיתקיים בזכות לימוד הזוהר הקדוש.

א. על ידי לימוד בספר הזוהר זכות רבי שמעון והחברים שלו יגינו עליו. (זכירה לחיים דף יד ע"ד). **ב.** ועוד שזכות רבי שמעון בן יוחאי בפרטות יגן עליו גם לעולם הבא. (ספר אברהם במחזה דרוש ש"ז). **ג.** ולימוד הזוהר הקדוש סגולה ליראת שמים. (הקדמת רבי משה בסולה לספר התקונים). **ד.** העסק בספר הזוהר סגולה להשגה. (האריז"ל בשער רוח הקודש דף יא ע"ב). **ה.** העסק בזוהר הקדוש בתדירות סגולה להביא את האדם להתקשרות לאין סוף ב"ה. (שארית ישראל שער ההתקשרות שער א' דרוש ה מאמר ב). **ו.** הלימוד בזוהר הוא תיקון גדול לבעל תשובה. (שבחי האריז"ל). **ז.** הלימוד בזוהר הוא תקון גדול לנשמה. (מורה באצבע אות מד) **ח.** לימוד הזוהר מביא לטהרת וקדושת הנפש. (פלא יועץ ערך זוהר) ולזכות הנשמה. (הגהות מהרצ"א אות ט) **ט.** לימוד בזוהר הקדוש מסיר טמטום הלב (מאה שערים לבעל התניא). **י.** בלימוד הזוהר בונה עולמות. (כסא מלך על תקוני הזוהר תי' מג אות ט) **יא.** הלומד בספר זוהר הקדוש בעולם הזה, אז לעתיד לבא לא ישב בבושה. (זוהר פרשת וישב דף קפה ע"א בכללות, ובפרשות בלקושי תורה לבעל התניא פרשת צו). **יב.** לימוד סתרי התורה הוא סיוע רב להבנת נגלות התורה. (רבי אברהם מסלונים בספר תורת אבות). **יג.** הלימוד בזוהר מביא את האדם לאהבת הבורא. (הרמ"ז בהגהותיו לספר הכוונות). **יד.** הלימוד בזוהר מביא את האדם לאמונה. (אמרי פנחס שער ט אות ג). **טו.** לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערורות. (שם שער ו אות עג). **טז.** מביא רפואה לכאב שיניים. (מעשי אמת לתלמיד החוזה מלובין נדפס בספר אמת ויציד ח"ד עמ' ל).

י. והוא רפואה לרגלים ולהוצאת קוץ. (אמרי פנחס שער ש אות ג).
 יח. וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך כד יתגלי
 לתתא לדרא בתראה בסוף יומיא (תיקון ו' דף נ"ד ע"א). יט. סגולה
 שינצל מן הגאות, שילמד הרבה זהר. (מדרש פנחס דף ל"ו. אות ע"ג)
 כ. אמירת זוהר בכל יום מסגל לפרנסה (מדרש פנחס דף ל"ו. אות מ"ג).
 כא. מסתלקי מיני' כל דינין דעלמא, (זהר חדש שה"ש בד"ה שלמה אהיה
 כעושיה). כב. פתחין לי' תליסר תרעי רזי דאפרסמונא דכיא דחכמתא
 עילאה תליא בהו. (זהר חדש שה"ש). כג. הקב"ה חקיק לי' בההוא
 פופירא דכל דיוקנין גליפין תמן. (זהר חדש שה"ש). כד. הקב"ה
 אשתעשע ביה בגן עדן וחסין תרין עלמין, עלמא דא ועלמא דאתי.
 (זהר חדש שה"ש). כה. לא שביק כל אינון גרדיני נימוסין די בסטרא
 אחרא למקרב בהדי', [ואעפ"י שיהי' חייב, יצילהו שלא יצטערוהו
 כעת, ונקא לא ינקה ח"ו, שאין משוא פנים למעלה ויטהרוהו מסיגי
 מעשיו, (זהר חדש שה"ש, אור החמה בשם הרמ"ק זלה"ה). כו. כפום ההיא
 חכמתה דרדיף אבתרי' ואתדבק בה הכי יהבי לי' אגרא. (זח"ב רמז,
 ב). כז. לית שיעורא לאגרא דאינון דידעי חכמתא לאסתכלא
 ביקרא דמאריהון. (זח"ב רמז, ב). כח. זכאה חולקיהון בעלמא דין
 ובעלמא דאתי. (זח"ב רמז, ב). כט. בהקדמת התיקונים (י"ד ע"ב): הלכה
 איהי קבלה... דוקא הקבלה הנקראת הלכות הם הולכים עם האדם
 לבית עולמו, ובכל מקום שהולך ביתו עמו לצוותא ולכבוד
 ולתפארת, כי המלאך הנברא מלימוד הקבלה לעולם אינו נפרד
 מהאדם נוסף על מתן שכרו, אבל לימוד הפשוט שכרו אתו
 ופעולתו לפניו. (כסא מלך להקדמת התיקונים דף י"ד ע"ב). 30. וְכָל מִי שִׁשְׁתַּדֵּל
 לְקַרְא זוֹהַר הַקְדוּשׁ אֲפִילוּ בְקִרְיָא לְבַד... הָרִי הוּא כְּהוֹגָה וּמִפְרֹשׁ
 אֶת הַשֵּׁם, שֶׁיֵּשׁ כּוֹחַ בּוֹ לַעֲשׂוֹת נִסִּים אֲפִילוּ בְּלֹא יְדִיעָה, וְיִגַּן עָלָיו
 בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא (הַרְמ"ז קע"ח:).

מקורות לסגולות הגדולות
לתיקון מ"ח שתיקן רבינו האר"י ז"ל

ספר בית אל ליוורנא שנת וברית"ך, עם הוספות שיר היחוד מהאריז"ל. - ספר דרך ישרה בשנת חיים לנפש"ך (דפים ד-ה), עם 10 הסכמות. - אור הזוהר 143 סיון תשע"ג הוספה לתיקון שיר היחוד מהאריז"ל ומבעל בן איש חי זי"ע, ומראה מקומות - ספר הנהגות יושר למהר"י סרוק זצ"ל. - ספר יסוד מערבי בהסכמת 7 גדולי ישראל מטבריה בשנת תרפ"ה, עם הוספות שיר היחוד מהאריז"ל, (דפים ג-ה), אור הזוהר 131 סיון תשע"ג - ספר מעין חכמה נדפס בקארעץ בשנת גן נעול מעין חתום. ספר סמא דחיי פרקים א-ב דפים ל"ט -מא, בשנת תרפ"ד, עם הוספה תיקון שיר היחוד מהאריז"ל ומבעל בן איש חי זי"ע. [מצאתי כמה נוסחאות בהרבה ספרים כמו: דרך ישרה, סמא דחייא, אורחות חיים, בית אל, יסוד מערבי, צמח צדיק]. - אור הזוהר 140 סיון תשע"ג הוספה לתיקון שיר היחוד מהאריז"ל ומבעל בן איש חי זי"ע, ומראה מקומות - אור הזוהר 128 סיון תשע"ג - ספר סדר היום להצה"ק רבנו יוסף חיים זיע"א שהוסיף על התיקון הנ"ל (סמא דחיי דף מ'). - ספר צמח צדיק ליוורנא. - אור הזוהר 144 סיון תשע"ג הוספה לתיקון שיר היחוד מהאריז"ל ומבעל בן איש חי זי"ע, ומראה מקומות ותיקון יסוד ברית קודש - ספר קרה מקרה (דפים צ"ה-צ"ו) בשנת את המיחלים לחסדו, עם הוספה תיקון שיר היחוד מהאריז"ל. - אור הזוהר 140 סיון תשע"ג הוספה לתיקון שיר היחוד מהאריז"ל - ספר קרנות צדיק ח"ג סימן נ'. - ספר קרנות צדיק, בבל, בשנת "וברית אבות לבנים תזכור" [תרכ"ז], ונדפס בדפוס

חדש בדף נח, ונדפס עוד הפעם בא"י בירושלים בשנת תשס"ב.
 - ספר שם משמעון (על העץ חיים), [דף ע"ח, ומביא שם י"ב. -
 סגולותיו] מהצה"ק רבי שמעון אגאסי חבירו של הבן איש חי
 זי"ע, נפטר בשנת תרע"ד. - ספר שער היחודים מכתב יד של
 רבנו רבי חיים וויטאל, ונדפס מחדש בשנת מעש"ר עם
 הסכמות 22 גדולי הצדיקים תלמידי בעש"ט זי"ע ועוד. אור
 הזהר 133 סיון תשע"ג, שיר היחוד מהאריז"ל עם המראה
 מקומות. אור הזהר 134 סיון תשע"ג. - שער רוח הקודש (כתבי
 האריז"ל) הוספות וביאורים (דף תקכ"ה). - שער רוח הקודש (כתבי האריז"ל)
 הוספות וביאורים (דף תקכ"ו). מכת"י המיוחס למהר"ד לייקס זי"ע
 מתלמידי הבעש"ט, עם כתב יד על תיקון זה.

שְׁמַחַת הַרְשָׁב"י עִם לִוְמְדֵי הַזֶּהָר הַקָּדוֹשׁ

**יְהוּדִים יְקָרִים: בּוֹאוּ לַעֲזֹרַת ה' בְּגִבּוֹרִים, לְמַעַן הַקִּים
 הַשְׂכִּינָה הַקְּדוֹשָׁה מֵעַפְרָא, וְלִזְכּוֹת שְׁהַרְשָׁב"י הַקְּדוֹשׁ
 יְדוֹר בֵּינֵינוּ.**

אֲנִי רוֹצִים בְּדַחֲפִיפוֹת לְהַדְפִּים 15 מִלִּיּוֹן עֶתְקִים שֶׁל תְּקוּן מ"ג
 לזכות לתיבת נח (זוהר חדש יתרו מ"ג), להינצל ממלחמת גוג ומגוג,
 דחוף, והרצים יצאו דחופים בדבר המלך לטובה. המְעוֹנֵן
 לְהַשְׁתַּתֵּף וְלִזְכּוֹת לְזַכִּיּוֹת עֲצוֹמוֹת "עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹקִים וּזְלַתָּה.
 טל: 0527-651911. לְזִיכּוּי הַרְבֵּים וְלַחֲלוּקָה בְּחַנּוּם.

בְּקִשְׁת הַתּוֹרָם: שְׁיִלְמְדוּ לְכָל הַפְּחוֹת פֶּעַם אַחַת בַּיּוֹם. - כָּל אֶחָד
 וְאֶחָד מֵהַלִּוְמְדִים מְקַבֵּל אֶת הַשְׂכָּר וְהַזְכִּיּוֹת שֶׁל כָּל מִלְיוֹנִי

ישראל, שזה התיקון הנפטרים הכי גבוה [מנחת יהודה
למהר"י פתיא זיע"א] כי הלמוד המועט הזה עתה, חשוב
בשמים יותר מהקרבת כל אילי נביות בזמן שפית המקדש
היה קיים (תלמידי האר"ל).

על פן כל אדם, ראש ושיבה, רב עיר, רב שכונה, רב ביהמ"ד, מגיד
שעור של דף היומי, מלמד תינוקות של בית רבן טהורים, יקח
בשבון איזה נחת רוח הוא יכול לעשות להקב"ה, ולהציל את עם
ישראל מפל הצרות בלמודו זה הקדוש דקה אחת עם הצבור, וכן,
כל עם ישראל יפנסו בתבת נח, וינצלו ממלחמת גוג ומגוג, כמו
שכתב הזה"ק, רבי חיים וויטאל, והרמח"ל זי"ע, ועי"ע אור הזהר.

זכור! דקה אחת למוד זה הקדוש (בחול) בצבור הוא כמו ששה ימים,
ובמנין כפול אלף (זה"ק ויצא) = 6000 ימים למוד תורת הפשט, ובצער
כפול מאה = 600,000 ימים, ובשמחה כפול 1000 = 600 מליון ימים
של תורת הפשט. ובשבת עוד כפול אלף, = 600 מיליארד ימים תורת
הפשט. (פסא מלך, הרי"ח הטוב, אורחות צדיקים, אבות דר' נתן). ואם זה בירושלים עוד
כפול 10 (בבא סאלי) יוצא = 6,000,000,000,000 שש טריליארד ימים תורת
הפשט. ואם זה בכתל המערבי עוד כפול 1000 (זהר ויצא, תיקון ז).

זכור! המארגן שילמדו דקה אחת מקבל שכר כנגד כלם וכנגד
כל היהודים. כל מי שיש לו מלח בקדקדו יתפס להיות הראשון
לארגון המנין ויקבל שכר כנגד כלם. תן דעתך, כי בדקה אחת
של למוד הזהר הקדוש אחרי התפלה, אתה זוכה לעולמות נצח,
עין לא ראתה אלקים זולתך יעשה למחכה לו."

